

DE ZWARTE

nr. 111

30 sept. 88

fl. 2,75

blad voor radikaal verzet tegen

krisispolitiek

- o.a.:
- q♀-akties tegen IMF
 - aborigines
 - marienburcht-proces
 - 8 oktober blok



Inhoud

Kolofon

- 2.kolofon
- 3.R.Dam kraakt HAL
- 4.Maliesingel Utrecht
- 6.HTM bezet in Den Haag
- 7.Verklaringen.....
- 8.hoger beroep Mariënburcht
- 11.vrouwen tegen IMF
- 14.kraakkafee Eerste Hulp A.Dam
- 15.korte berichten
- 16. radikaal blok armoede demo
- 17.BRD Ingrid s. moet vrij
- 20.Euskadi, aanslag op PSOE
- 24. CCC/FRAP
- 26.Belgiese deserteur/kort
- 27.BRD, NPD fascho's
- 28.Aborigines
- 30.bewegings discussie.
- 32.gewapend verZ in Canada

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER* S WORDEN GEROYEERD.



De Zwarte wordt om de andere week op dinsdag en woensdag samengesteld. Kopy dus voor die tijd naar postbus 10233 in Den Haag. Op betreffende dinsdag en woensdag zijn de mensen die De Zwarte samenstellen te bereiken via tel. 070-892098.

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkooppunten: Delft: wereldwinkel/kraakkroeg, Rotterdam: Van Gennep/Krities Boekwerk/Kraakkroeg, Dordrecht: de Zwarte Zaag, Nijmegen: De Klinker, Den Haag: De Roode Hond/Ruward/Brullend Breekijzer/Koffiehuis Blau, Weert: Kolektieve boekhandel, Arnhem: Info kafee, Eindhoven: Vredeswinkel, Den Bosch: De Duvel, Beverwijk: De Lynx, Groningen: 689/Vredeswinkel, Haarlem: Agora, Utrecht: de Rooie Rat, Wageningen: De Uitbuyt, Amsterdam: Fort van Spakoo/Slagenzicht/Athenaeum/kraakkroegen, Leiden: Manifest/ Wereldwinkel

Wij hebben dit gebouw ergens voor gekraakt, nml. goedkope jongerenhuisvesting. Dit omdat het door de kortingen op studiebeurzen, uitkeringen en minimumjeugdlonen steeds moeilijker wordt om op normale wijze een huis te vinden.

Waarom juist dit gebouw ?

Dit oude kantoorgebouw van de holland-amerika lijn is al tijden in handen van de gemeente. Het staat nu minimaal twee jaar leeg, en volgens de plannen zal het nog 5 jaar in deze staat blijven, voordat er zelfs maar, beslist wordt wat er mee gaat gebeuren.

Wat er met de Wilhelminapier moet gebeuren is echter maar al te duidelijk. Volgens het rapport "Vernieuwing van Rotterdam" (uitgegeven door B&W in oct. 1987) wordt de Wilhelminapier omgedoopt tot de "Kop van Zuid", een internationale kantoorlocatie van allure, waar de gemeente, vanaf dit jaar tot 2002, 450 miljoen gulden in gaat steken.

In het zelfde rapport staat echter ook dat, omdat de gerenoveerde huizen in de oude stadswijken te duur worden, er in sommige wijken niet gerenoveerd zal worden. Waarmee dit stadsbestuur, 43 jaar na de oorlog, opnieuw ghetto's plant voor de mensen, die zogenaamd, niet mee kunnen komen in de maatschappij.

Er is natuurlijk door niemand van de beleidsmakers aangedacht, om meer eigen geld in de renovatieprojecten te steken, dan in dit internationale prestige object "Manhattan aan de Maas".

Als het aan dit stadsbestuur ligt zal de scheiding tussen rijk en arm snel duidelijk zijn; mensen zonder zullen ver van 't centrum in krotten wonen, terwijl de lui met de centen in mooie woningen aan de Maas zullen wonen.

WIJ WILLEN

NIET IN GHETTO'S WONEN:

KOP VAN ZUID

Indicatie van investeringen (mln. gulden):

	1988-1992	1992-2002
Particulier	180	1200
Rijk	40	220
Gemeente	60	390
Totaal	280	1810

- als er 100.000 m² kantoorruimte leeg staat.
- als er geld genoeg is om woningen goedkoop te houden, maar dat geld wordt uitgegeven aan yuppie-appartementen.
- achter een gevel van klatergoud.
- als het zogenaamd goed gaat met de rotterdamse economie.
- omdat er zo nodig gewonnen moet worden in de prijzen-slag van de economische eenwording.

We zullen niet in ghetto's wonen, want wij wonen nu al hier.

de Bewoner/sters van het H.A.L.gebouw

LEGALISEREN ON

24-4-'84

5 woningzoekenden kraken een aardig huis aan de Maliesingel nadat het 2 1/2 jaar had leeg gestaan. De nieuwe bewoners/sters treffen alleen een eenzame pop aan in een stoffig bed. De eigenaar, mr. van Bavel, was al lang verhuisd naar de Nieuwe Gracht.



Wijkagenten en de Officier van Justitie erkennen leegstand en de krakers/sters mogen blijven. In de eerste week worden de bewoners/sters nog even opgeschrikt door een knokploeg die wil komen ontruimen. Na deze opwinding wordt het weer rustig.

De bewoners/sters doen gelijk een huuraanbod bij de eigenaar.

14-8-'84

Na een heftig "NEEN" reageert deze met een kort geding. Omdat hij niet kan aantonen dat de door hem gedagvaarde vage personen op de Maliesingel wonen verliest hij het proces.

22-10-'84

Ondertussen dienen de bewoners/sters bij de gemeente en verschillende woningbouwverenigingen een verzoek in het pand te kopen zodat zij kunnen huren. De eigenaar zei immers dat hij het pand wilde verkopen!

JAN '85

Na veel heen en weer geschrijf en gebel krijgen de bewoners/sters te horen dat niemand belangstelling heeft in een pand op deze plek.

Dan maar weer een huuraanbod aan de eigenaar. Geen reactie!

De bewoners/sters hebben het pand in de loop van '84/'85 opgeknapt. Het was vies en niet onderhouden - de plafonds waren aan't afbladderen, het dak lekte al maanden, de kelder zat onder de schimmels. Er wordt geschil derd en gestukadoord.



1-1-'86

Het eerste gedeelte van de Leegstandwet treedt in werking: de gemeente krijgt o.a. duidelijker bevoegdheid een huis te vorderen. Verschillende kraakpanden in Utrecht gaan om tafel zitten, een Legaliseringswerkgroep wordt opgericht om het beleid dat de gemeente nu ongetwijfeld zal gaan voeren, te beïnvloeden en krities te volgen.

DEC '86

Samen met een aantal andere kraakpanden en de Legaliseringswerkgroep wordt de Maliesingel opnieuw te koop aangeboden bij de gemeente en woningbouwverenigingen. Ook deze keer komt van alle instanties een negatief antwoord: de huizen staan niet in een "Prioriteitsgebied".

1-1-'87

Het tweede deel van de Leegstandwet treedt in kracht: eigenaren kunnen nu de bewoners/sters van hun gekraakte panden anonien voor de rechter dagen.

19-2-'87

Een aantal panden in Utrecht, waaronder de Maliesingel, doen samen met de Legaliseringswerkgroep een verzoek aan de gemeente hun pand te vorderen om een Anonieme Dagvaarding vóór te zijn!

De gemeente heeft echter nog geen beleid en adviseert de zaak voorlopig te laten rusten.

2-10-'87

..... later blijkt na een telefoontje dat de vordering voor drie van de vier panden afgewezen is - zonder dat het vereiste onderzoek is gedaan. De bewoners/sters gaan op hoge poten naar de gemeente om hun beklag te doen.

14-10-'87

Voordat er nog iets opgelost is valt op de Maliesingel de ANONIEME DAGVAARDING door de brievenbus!

De eigenaar probeert met een 'verkorte bodemprocedure' het pand te ontruimen.



P.S. Er s
te z
dott
pand
advok



De Ma
zoals
Meer



BARRIKADEREN?!

22-12-'87

1-7-'88



al ruiten ingekinkeld
t stadhuis, en ver-
gebracht te zijn bij het
eigenaar en bij diens

ngel 32 ontruim je niet
urste de beste!
volgt.



INGEL 32
ONTRUIMEN?
HEB JE DE
V AAN HET DANSEN

De gesprekken met de gemeente worden geïntensiveerd. Uiteindelijk - nadat de gemeente de argumenten van eigenaar en bewoners/sters heeft gehoord - valt een belangrijke beslissing: Het huis op de Maliesingel wordt gevorderd!

JAN '88

De bodemprocedure die al in het stadium van de laatste pleidooien verkeert wordt stopgezet. De eigenaar laat het er niet bij

zitten en gaat in beroep bij de Raad van State.

Toen begaat de gemeente een grove blunder. Bij de stukken die zij aan de Raad van State overlegt zit ook een brief aan het huisvestingsburo waarop de namen van de bewoners/sters van het pand staan. De namen waren na lang onderhandelen en alleen op voorwaarde dat ze niet aan derden zullen worden doorgegeven aan het GHB bekend gemaakt omdat zij wilden kijken of de zittende bewoners/sters na vordering in het pand kunnen blijven.

De RvS heeft niets met de toewijzing van een gevorderd pand te maken, zij toetsen alleen of de vordering door de gemeente zorgvuldig gebeurd is. Deze brief hoorde helemaal niet bij de stukken te zitten.

Gevolg is wel dat de eigenaar nu een aantal namen heeft! Niet echt van belang voor de procedure met Anonieme Dagvaarding, maar wel vervelend i.v.m. bijvoorbeeld aksies voor en tijdens de ontruiming....

De bewoners/sters zijn erg kwetsbaar geworden. Een brief vol ekskuses en de belofte, het nooit meer te doen, ondertekend door mevr. Vos-van Gortel, burgemeester, helpt daar ook niet meer.

7-3-'88

De advocaat van de eigenaar, de advocaat van de gemeente en de bewoners/sters en hun advocaat gaan naar Den Haag om de oude wijze heren van de Raad van State nog een keer hun verschillende standpunten voor te leggen. De wijze heren knikken, de partijen zullen hun beslissing te weten komen. Het duurt lang.

Uiteindelijk deelt de Raad van State mee dat zij het vorderingsbesluit van de gemeente Utrecht vernietigen!

Zij vinden dat de gemeente geen algemeen duidelijk beleid m.b.t. vorderen voert, er wordt alleen gevorderd wanneer een Anonieme Dagvaarding dreigt.

Dan zou er sprake moeten zijn van een 'aperte misstand'. In

het geval van de Maliesingel vinden zij dat niet. Zij achten onvoldoende bewezen dat het huis vóór de kraak leeg stond (de Officier van Justitie erkende 4 jaar geleden wel dat er niemand woonde). Voor de heren in Den Haag staat het huis pas leeg sinds het gekraakt en bewoond is..... De Raad van State acht het ook waarschijnlijk dat de eigenaar bezig was met verbouwing. Daar hadden de bewoners/sters niets van gezien. Er stond alleen wat werkgerij van een schoonmaakbedrijf. (Het was hetzelfde bedrijf die na de kraak met een stel potige jongens het huis wilde leeg knokken!)

De gemeente heeft aldus volgens de Raad van State te weinig rekening met de belangen van de eigenaar gehouden. Vandaar: geen vordering.

21-10-88

De eigenaar gaat na deze uitspraak verder met de juridische procedure. De laatste pleidooironde van de verkorte bodemprocedure vindt plaats voor de arrondissementsrechtbank. Over 6 weken - 2 november - zal rechter mr. van de Vijver uitspraak doen. Het vonnis zal geen verrassing zijn: ONTRUIMEN. Alleen de termijn blijft nog even spannend.

Ondertussen is er nog een klein lichtpuntje. Een woningbouwvereniging heeft belangstelling om het pand te kopen. Of dat doorgaat is nog niet duidelijk. De gemeente zal ook daarbij over de brug moeten komen. Bijvoorbeeld met subsidie als die nodig is om de koop mogelijk te maken. Het minste wat ze kunnen doen nadat ze zoveel verknaakt hebben. Het zal uiteindelijk voor haar toch goedkoper zijn dan het niet te doen.....

Tegelijkertijd zijn we in Utrecht natuurlijk wel bezig plannen te maken om de ontruiming niet ongemerkt voorbij te laten gaan. De groep mensen die zich actief bezig gaan houden met aksies en activiteiten wordt steeds groter.

OEPS

BEZETTING HTM-INFOKANTOOR

Op 22 september hebben zo'n 30 anti-apartheidsactivisten het HTM-infokantoor in de Haagse binnenstad bezet. Dit gebeurde omdat onlangs de HTM het kontrakt met apartheid-supporter Shell met nog eens 5 jaar heeft verlengd, d.w.z. dat Shell f22,5 miljoen toegeschoven krijgt van "anti-apartheidsstad" Den Haag.

De bezetting was niet alleen tegen het kontrakt HTM-Shell gericht, maar ook tegen de gemeente Den Haag zelf. De gemeente is nl. de enige aandeelhouder van de HTM.

Dat dit kontrakt is afgesloten valt niet te rijmen met het zgn. anti-apartheidsbeleid van de gemeente. De gemeente stelt nl. in het "Drieluik Internationale Solidariteit":

"Eén van de belangrijkste manieren in het buitenland om druk uit te oefenen op de regering van Zuid-Afrika bestaat uit het instellen van economische maatregelen. Door het nemen van sancties en het terugtrekken van bedrijven wordt de apartheidseconomie direct geraakt en op die manier de basis van het Zuidafrikaanse bewind aan het wankelen gebracht. Economische druk is vanuit de gemeente Den Haag vooral mogelijk via bedrijven die zowel vestigingen hebben in Zuid-Afrika als in Den

Haag."

B & W zegt het "voorval" te betreuren en beweert niet op de hoogte te zijn geweest van de verlenging van het kontrakt. Dit klinkt bijzonder ongeloofwaardig omdat een kontrakt waarbij zoveel geld gemoeid is simpelweg niet aan B & W voorbij kan zijn gegaan.

Verloop van de aktie

Voordat het personeel beseftte wat er aan de hand was waren we allemaal al binnen. Het personeel werd duidelijk gemaakt waar 't om ging en de aanwezige klanten werd te verstaan gegeven dat het afgelopen was met de kaartverkoop. Binnen de kortste keren stond de directeur op de stoep en wilde naar binnen. Dat mocht van ons niet. Na enig geduw en discussie, waar hij geen speld tussen kreeg, meende de directeur de politie te moeten waarschuwen. De politie liet zich de komende 3 kwartier niet zien en binnen ging de discussie met het personeel verder. Een personeelslid gaf ons tips voor andere akties, zoals een bezetting van het HTM-hoofdkantoor en zelfs het stadhuis! Opvallend was dat de HTM-ers meenden dat we bij de gemeente moesten zijn terwijl B & W het tegendeel beweert. De HTM was immers zelf-

standig tot het nemen van beslissingen bevoegd...

Buiten werd het publiek middels spandoeken, pamfletten en strijdbare muziek op het gebeuren attent gemaakt. De reacties waren over het algemeen positief.

Op een gegeven moment kwam er een grote mercedes van een Afrikaanse ambassade voorrijden. We dachten nog: Ha! Solidair! Mozambique? Zimbabwe? Maar helaas, ze moesten aan de overkant in de Bijenkorf zijn...

De politie kwam nog even poolshoogte nemen maar greep niet in. Na ruim een uur bezetten hielden we het voor gezien. Wat ons betreft was het een geslaagde middag. Verschillende groepen waren bereid gevonden aan de aktie deel te nemen en de gemeentelijke anti-apartheids-zeepbel staat op het punt uiteen te spatten.

Later op de dag hoorden we op de radio dat RARA voor deze bezetting verantwoordelijk was. Het LCT stond zeker in een file...



UTRECHT:

VERKLARING

1. In de nacht van 22 op 23 sept. hebben wy het krom-spraakgebouw beklad met de volgende leuzen:

Ook hebben we geprobeerd de plexiglas ruiten stuk te krijgen wat niet gelukt is.

Wy zyn best wel teleurgesteld dat we verder zo weinig hebben gemerkt van direkte solidariteit met de art. 140 arrestanten. Wy weten dat er "iets" niet door kon gaan maar om dan maar te gaan slapen vinden we schunnig!

2. Twee weken geleden ruiten in by twee Shellshops

AMANDLA!
de onbekenden.

'Goudvisje' legt deel binnenstad Nijmegen lam

Door onze verslaggeefster

NIJMEGEN - De vondst van een verdacht pakketje heeft gistermiddag voor opschudding in een deel van de Nijmeegse binnenstad gezorgd. Op last van deskundigen werden rond het Mariënburch winkels, kantoren, een parkeergarage en een straat ontruimd.

Het ging om een met plakband dichtgemaakte doos die met een ketting was vastgeklonken aan een toegangshek van de parkeergarage. Na twee uur spanning kwam de aap in de vorm van een goudvis uit de mouw. Het pakje bevatte verder een aquarium met een wekker.

De politie werd tegen half twaalf door een voorbijganger gealarmeerd. In afwachting van de Explosieven Opruimingdienst sloot de politie de toegang naar de parkeergarage af. Toen de EOD-experts ter plaatse kwamen werd opdracht gegeven ook de buurt te ontruimen.

Het pakketje werd met behulp van speciale apparatuur doorgeleucht en uiteindelijk onschuldig bevonden.

De politie vermoedt dat het pakketje hier is neergelegd door mensen van de kraakbeweging. Bij de ontruiming van de 'Mariënburcht' kwam het vorig jaar tot een harde confrontatie, die nog steeds een juridische nasleep kent.

ver
Z

STOP ART 140

DE ORDE!

persbericht

25 september '88

PERSBERICHT 25 september '88

Dit is een verklaring n.a.v. de bommelding zaterdagochtend 1. september bij de Peppermill te Heerlen van waaruit de Pin Up Club uitgezonden zou worden. Inmiddels zal zijn gebleken dat er geen bom was.

Deze keer niet

Het feit dat

vrouwen voor en door mannen tot sexobject gemaakt worden dat na de uitzending van de Pin Up Club e.d. nóg meer vrouwen, binnens en buitenshuis lastiggevallen en verkracht worden

dat porno genormaliseerd wordt in deze verpakking als showprogramma

dat blote vrouwenlichamen alleen nog maar gezien kunnen worden als lust objecten en handelswaar

zien wij als grof geweld tegen vrouwen.

Geweld dat getolereerd wordt door deze imperialistische, kapitalistische, patriarchale maatschappij.

Een maatschappij die er alle baat bij heeft dat vrouwen en andere bevolkingsgroepen onderdrukt en uitgebuit worden.

Vandaar ook de minimale weerstand tegen b.v. vrouwenhandel, homohaat, sexismen, racisme, en fascisme.

Als al dit geweld tolereerbaar en te rechtvaardigen is, is het enige juiste middel hier tegen ook geweld.

Wij zullen een volgende keer dan ook niet aarzelen het niet alleen bij dreigementen te laten.

VOOR AUTONOMIE EN TEGEN ONDERDRUKKING EN UITBUITING VAN VROUWEN!

VARA
Vrouwen voor Anti-sexistische Radikale Aktie

ANTI-IMF
BOOT

17 OKTOBER: Van 14.00 tot 16.00 uur, Vies, Voos en Verkeerd- boottocht door de Rotterdamse haven.
Thema: IMF.
Prijs: f5,-
Aanmelden bij Bernhard: 010-4118824

ROTTERDAM

pers

Als alles goed is gegaan is het Shell-pompstation aan de Vaanweg in Rotterdam in de vroege morgen van dinsdag 20 september 1988 door onze brandaanslag afgebrand.

Na het fiasco van het zgn. anti-terreurteam lijkt Rara zich stil te houden maar de militante akties gaan door! Tot nu toe zijn er meer dan tweehonderd brandaanslagen en kleinere sabotage-akties gepleegd. Woordvoerders van Shell schilderen deze akties af als vandalisme maar hiermee maken ze zichzelf alleen maar belachelijk. De bedoelingen achter petitie's en bewustmakings-akties zijn ongetwijfeld goed maar echt resultaat hebben ze niet. Wel is gebleken dat het bedrijfsleven geen ethiek kent en dat alleen het woord "geld" een gevoelige snaar raakt. Zonder de schade groter is dan de winst die Shell in Zuid-Afrika maakt zal ze haar belangen in het fascisme opgeven. Wilson, de directeur van Shell-South-Africa geeft dit zelfs toe! Iedereen is wel overtuigd van de smerige rol die Shell speelt in dit land. Wie wil lens en wetens meewerkt aan het uitmoorden van een compleet volk door de beulen brandstof te leveren moet maar inzien dat zoiets heftige reakties oproept.

Wie brandstof zaait zal vuur oogsten!

Wij eisen dat Shell en alle andere multinationals en investeerders zich uit Zuid-Afrika terugtrekken en vrijheid voor René Roemersma. Zolang dit niet is gebeurd zullen er sabotage-akties gepleegd worden.

De erfenis van Rara

DE ZWAARTE 7

PROCES ART. 140

Op 23 september was het hoger beroep van de Artikel 140 zaak. Het volgende stuk is een samenvatting/uittreksel van/uit een aantal pleitnotities die wij opgestuurd kregen uit Nijmegen. De 'inleiding' komt uit FLAM.

Op 24 maart vorig jaar werden 8 mensen aangehouden in Nijmegen op overtreding van art 140 WvStr. Zij zouden het verzet tegen de ontruiming van de Mariënburcht in januari van dat jaar georganiseerd hebben. Zeven van de acht werden 1½ maand vastgehouden in isolatie en de eerste 10 dagen, 8 tot 10 uur per dag verhoord. Een vrouw werd na 4 dagen weer vrijgelaten. Twee mensen bleven voortvluchtig en worden waarschijnlijk niet meer vervolgd (de wouten hebben hun ongeveer 1 jaar later nog eens "gesproken"). Zes van de acht legden vroeg of laat verklaringen af. Een vrouw verklaarde ook over andere mensen.

In de voorbereidingen van het eerste proces, bij de rechtbank, werd steeds duidelijker hoe omvangrijk het onderzoek door politie en inlichtingendiensten was geweest. Van enkele honderden mensen in (in en uitgaand) en buiten (uitgaand) was de telefoongesprekken afgeluisterd, tientallen mensen werden geobserveerd en gefotografeerd. Meer dan honderd getuigen werden verhoord, interviews en artikelen uit kranten en bladen geanalyseerd. Wat zij allen gemeen hadden was dat ze gekraakt woonden, sympathiseerde met de kraakbeweging of kennissen, vrienden/vriendinnen of familie hadden die kraakten. 95 mensen belandden in een fotoboek, van tientallen werd een persoonsdossier samengesteld.

Aanvankelijk, zo zegt men, probeerde men de daders te vinden. Later zo wil het verhaal kwam men op het idee van artikel 140. Artikel 140 is onderzoektechnies een zogenaamd kapstok-artikel. Men kan een ongekend grote groep mensen tot potentieel verdacht bestempelen en kan in een vroeg stadium van het onderzoek vergaande bevoegdheden krijgen (tappen, huiszoeking). Dit artikel samen met een zogenaamd nn-gvo (=een gerechtelijk vooronderzoek tegen onbekende daders) garandeert voor politie en justitie zo goed als ongelimiteerde mogelijkheden om op de privacy van grote groepen mensen in te breken.

Beroepszaken zijn niet voor het brede publiek: de uiterst sporadische berichtgeving erover in de media en de even onduidelijke akties van sympathisanten eromheen tonen dit weer eens aan. Het is dit dan ook één van de argumenten om tegen de uitspraak van een rechter niet in beroep te gaan: 'hier dient niet een zaak van het volk tegen haar onderdrukker, maar slaat de juristerij toe'.

Inderdaad staat in hoger beroep de zaak op zich niet langer meer centraal, maar is de toepassing van de wet aan de orde. Een juridies steekspel dus, waar de dagelijkse politiek zelden of nooit meer ter sprake komt.

Daarom dit overzicht van wat er door de verdediging ter sprake werd gebracht: de grote lijnen met slechts enkele citaten, die vooral ertoe dienen het karakter van de verdediging zichtbaar te maken.

Welgeteld zijn er bij ons 4 pleitnota's van de verdediging binnengekomen (de pleitnota van het OM, dat eveneens in beroep is gegaan ligt misschien bij de Gr. Kr.).

Jurjen Pen bepleit niet-ontvankelijkheid van het OM, waarbij hij de volgende punten aanvoert:

- de aanhouding: beschrijving van het ons al bekende theater. "Zelfs voor mensen die bekend staan als vuurwapengevaarlijk worden in Nederland nooit zulke hoeveelheden politie op de been gebracht. Persofficier Leeman sprak over: creatief denken wat aan deze unieke aanpak te grondslag ligt. Het ligt voor de hand om te veronderstellen dat het opgevoerde toneelstuk dan ook niet bedoeld was voor de arrestanten maar voor anderen".

- foto's: de bekende twee fotoboeken met 95 drieluikfoto's, hoe die werden verzameld etc.

- de pers: de ruime aandacht voor dit medium in ieder opzicht, dus ook klachten en nieuwe interne richtlijnen.

- verhoren arrestanten: 3 groepen van te voren al ingedeeld naar de wijze, hoe ze aangepakt moesten worden. De rol van de Zutphense psycholoog. Toegepaste verhoormethodes.

Als tussenkonklusie voert Pen hier aan:

Veel gegevens die in het dossier voorkomen vermelden niet de herkomst. Vaak is geopereerd op een ongebruikelijke wijze, met grove schending van de privacy. Mensen zijn uitgenodigd om hun eigen gedragsregels te overtreden.

Met name hantering van een fotoboek met 95 verdachten van onduidelijke herkomst, de verfijnde psychologische technieken die gebruikt zijn om de arrestanten onder druk te zetten, moet leiden tot de konklusie dat het OM niet-ontvankelijk is. Dit temeer omdat een en ander gebeurde in nauw overleg met het OM, tijdens een gerechtelijk vooronderzoek.

Er is een geweldige hoeveelheid materiaal verzameld. Dat niet alleen over de 95 mensen uit het fotoboek, maar ook over de honderden die op telefoontaps terug te vinden moeten zijn. Waar komen de verdenkingen vandaan? De arrestanten achten het waarschijnlijk dat er gebruik is gemaakt van zogenaamde "Rasterfahndung". Gegevens die bij de politie in Nijmegen zijn, afkomstig zijn van CRI of BVD, zijn gekombineerd tot een hanteerbare structuur. BVD-gegevens leveren uiteraard geen verdenking op in de zin van het Wetboek van Strafvordering, reden waarom de bron niet vermeld kan worden.

Omgekeerd zullen CRI, BVD en PID blij zijn met de geweldige hoeveelheid materiaal die verzameld is. Waarneembaar verhoogde activiteit van BVD en Inlichtingendienst om informanten te werven geeft aan dat de situatie waarschijnlijk gebruikt is om het aantal infiltranten en informanten nog eens uit te breiden.

De Pers. A'dam oordeelde in de RARAZaak dat deze verhoormethoden onrechtmatig was. Diezelfde konklusie moet gelden voor de in deze zaak gebruikte verhoormethode."

Dan gaat J.Pen in op enige bijzondere elementen in het onderzoek: drogisterij, rabo-bank, autoverhuurbedrijven, de huiszoeking in de Winkelsteeg en de observaties.

Tenslotte wordt de kwestie van Informanten/Infiltranten verder uitgewerkt: "Een nevendoeel wordt hoofddoel, het vergaren van informatie komt primair te staan. De vervolging van verdachten wordt een bijzaak". En verder: "We kunnen kort zijn: vele honderden mensen in en buiten Nijmegen zijn over een ruime periode als verdacht bestempeld. Hierdoor werd het mogelijk om inlichtingen over hen in te winnen! Dat hierbij een nauwe samenwerking met de verschillende inlichtingendiensten heeft plaats gevonden zal duidelijk zijn." Ook de verklaringen van politiemensen ter rechtzitting worden nader bekeken en de verklaringen van als informant benaderde personen bij de RC.

De konklusie:

"Alle hierboven genoemde punten leiden tot de konklusie dat de wijze waarop deze zaak door politie en justitie is behandeld, ongebruikelijk is. Er is op grove wijze schending gemaakt op de privacy van personen, er is waarschijnlijk in strijd met de wet geopereerd, er is verhoord op een onrechtmatige wijze, en vervolgens is de uitkomst van het grootste deel van het politiewerk buiten handen van Rechtbank en Gerechtshof gehouden.

Een Openbaar Ministerie dat zich hiertoe leent handelt zodanig in strijd met fundamentele rechtsbeginselen dat niet-ontvankelijkheid behoort te volgen.

Indien deze konklusie niet gevolgd wordt, moet in ieder geval gekonkludeerd worden dat de resultaten van onrechtmatig handelen (zoals de verhoren door het RBT) niet voor het bewijs gebruikt mogen worden.

De tweede pleitnota gaat over het afluisteren van de telefoon. De samenvatting:

- 1) Op de telefoontaps kan o.a. het volgende worden aangemerkt:
 - de politie heeft - in strijd met de richtlijn van het OM - niet duidelijk kunnen maken waarom al die telefoontaps dringend noodzakelijk waren. Er zijn 8 telefoons afgeluisterd in grote panden waar veel mensen verkeren en waar veel mensen naar toe bellen: Radio Rataplan, De Vrije Druk, het Anti Militaristies Buro en een aantal woonhuizen waar veel mensen wonen.
 - Er zijn geen processen verbaal van vernietiging van irrelevant materiaal, dus ook alle persoonlijke gesprekken staan nog steeds op de band t.b.v. de politie. Dat deze banden nog niet vernietigd zijn is regelrecht in strijd met de wet. Wat gebeurt er met deze banden? Wie luistert deze nog eens af?

- De RC heeft achteraf het afluisteren door de politie gedekt door met terugwerkende kracht toestemming te geven voor een telefoontap. Dit is in strijd met de wet.

- De telefoontap is veel te ruim gehanteerd, terwijl de telefoontap slechts als uiterst middel pas mag worden ingezet indien andere middelen falen. In deze zaak faalden andere middelen niet: informanten e.d.

- Er is strijd met art 17 van het Verdrag van New York inzake politieke en burgerlijke rechten: een formeel wettige inmenging kan toch willekeurig zijn zoals in dit geval: er zijn tamelijk willekeurig een groot aantal mensen afgeluisterd en dit is dus een inbreuk op de privacy van een groot aantal mensen en op die van latere verdachten.

2) Aan het gerechtelijk vooronderzoek kleeft een groot gebrek: De namen van de verdachten waren al eerder bekend en dus hadden de onderzoeken op naam gesteld moeten worden, omdat het strafrecht dit voorschrijft ter bescherming van de burger. Bij op naam stelling van het vooronderzoek krijgt de burger namelijk altijd te horen, dat er een verdenking tegen hem is geweest en dat er dwangmiddelen tegen hem zijn gebruikt. Bij een gerechtelijk vooronderzoek tegen NN (=onbekende verdachte) wordt nooit bekend dat er een verdenking is geweest en dat er dwangmiddelen zijn gebruikt tegen iemand. De gebruikte opsporingsmethode door de politie, O.v.J. en RC is dan niet meer toetsbaar door een burger.

3) De konklusie is dat de opsporingsbevoegdheden in strijd met de wet, dan wel te ruim zijn gebruikt, zodat de OvJ niet ontvankelijk is in zijn vordering, dat deze acht verdachten veroordeeld dienen te worden, dan wel is het bewijs dat met deze opsporingsmethode is verkregen onrechtmatig verkregen en mag dit niet tot bewijs meewerken.

De pleitnota van Claassens en Kingma richt zich op Art.140.

1) Art.140 vormde de grondslag voor het politie-optreden van 24 maart.

2) De toepassing van art.140 is een gok zonder voldoende grondslag. Dit wordt gestaafd met citaten/uitspraken van de kant van justitie.

3) De reacties in de pers waren zeer krities over het optreden, oa. Lebesque en Willems.

4) Bezwaren tegen art.140

"De kritiek in de pers geeft goed weer welke bezwaren gelden tegen toepassing van art.140 Sr.:

-het artikel is zo onduidelijk dat zelfs een geïnteresseerde burger niet kan weten wat wel en niet strafbaar is en dat de onwetende burger verdacht kan zijn zonder dat hij zelf, te goeder trouw, daarvan afweet;

-het artikel heeft een oeverloze reikwijdte en kan gemakkelijk on-eigenlijk gebruikt worden. Het is geen toeval dat de toepassing in het verleden nogal eens betrekking had op politieke bewegingen: HR 1894 (Sociaal Democratische Bond van Domela Nieuwenhuis) en Landraad Bandoeng 1930 (Soekarno c.s. en de PNJ);

-het artikel kan met name misbruikt worden in de opsporingsfase (arrestaties, huiszoekingen), waarin nog geen rechterlijke toetsing plaats vindt."

5) Vereniging: bezwaren tegen het bestempelen van een groep mensen als vereniging; hierbij heeft het OM de vrij willekeurige hand, hetgeen een tamelijk onbeperkte groep van mogelijke verdachten schept. Bovendien is hierbij het grondwettelijke recht van verenigingsvrijheid in het geding (eveneens verankerd in de Europese Conventie):

"Gedwongen organisatie en ongewild tot organisatie bestempeld worden liggen in elkaars verlengde".

6) Na een soort literatuuroverzicht betreffende art.140 wordt de strijdigheid met het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden aangegeven. "Het art.140 is in te algemene bewoordingen gesteld zodat een burger in Nederland niet meer weet wanneer hij wel of niet strafbaar is in de zin van dit artikel. Art.140 Sr. is daarom in strijd met het legaliteitsbeginsel en met de rechtszekerheid zoals bedoeld in art 43 van het Statuut, zodat uw Hof dit artikel onverbindend zou moeten verklaren, hetgeen ten aanzien van het primair te laste gelegde ontslag van rechtsvervolgving oplevert."

De eindkonklusie met betrekking tot art.140 Sr.:

"Primair achten wij art 140 Sr. in strijd met art 7 EVRM (Europese Conventie) en met art.43 Statuut. Art.140 moet daarom buiten toepassing blijven en dit leidt tot ontslag van rechtsvervolgving. Subsidiar achten wij overtreding van art.140 Sr. niet bewezen. Er is geen vereniging/rechtspersoon+ zo deze er al is, is niet bewezen dat deze het oogmerk had misdrijven te plegen; het is de vraag of van deelneming kan worden gesproken. Dit houdt in dat moet worden vrijgesproken.

De pleitnota van Ties Prakken, ook slechts ten dele in ons bezit, laat zien, dat zelfs in beroep een politieke verdediging niet mogelijk is; hiervoor de Inleiding:

Wat de verdediging in deze zaak zo ingewikkeld maakt is dat er feitelijk twee tegenstanders zijn die heel verschillend tegen de zaak aankijken. Van het begin af aan heeft de OvJ zich op het standpunt gesteld dat het hier een geval van overtreding van art.140 Sr. betreft en hij heeft klaarblijkelijk al zijn energie daarin gestoken. De marienburchtzaak is ook als eerste politieke art.140-zaak in de publiciteit geraakt. De OvJ heeft echter voor de zekerheid daarnaast verschillende deelnemingsvormen ten laste gelegd, maar met dat deel van de dagvaarding heeft hij weinig zijn best gedaan. De rechtbank daarentegen heeft toy nu toe art.140 steeds niet van toepassing bevonden, maar was meer gecharmeerd van de deelnemingsgedachte. De deelnemingskonstruktie was echter dermate gebrekkig te laste gelegd, dat de rechtbank zich in de wonderlijkste bochten heeft moeten wringen om tot een veroordeling te komen. Ik zal in het volgende duidelijk maken dat aan een veroordeling wegens deelneming aan de ongeregelde heden van 19 januari 87 nog aanmerkelijk meer in de weg staat dan alleen een slecht gekoncipieerde dagvaarding.



Het vonnis van de rechtbank in Arnhem

In hoger beroep wordt de hele zaak opnieuw feitelijk behandeld, reden waarom het maar betrekkelijk van nut is zich af te zetten tegen het vonnis in eerste instantie. Dat ik daar toch enige aandacht aan besteed, is omdat dat vonnis zulk mooi demonstratiemateriaal is voor de stelling van de verdediging dat van enige deelnemingskonstruktie in deze geen sprake kan zijn. De rechtbank heeft vrijgesproken van art. 140, kort samengevat omdat het slechts om een ad hoc samenwerkingsverband zou gaan. De rechtbank heeft vrijgesproken van de telastegelegde uitlokking omdat niet bewezen is dat de feitelijke daders niet reeds opzet tot de telastegelegde hoofdelikten hadden op het moment dat de uitlokkingmiddelen gepleegd zijn.

De veroordeling waartoe de rechtbank uiteindelijk komt is gebaseerd op een konstruktie van medeplegen van medeplichtigheid ten aanzien van een deel van de telastegelegde hoofdelikten, de delikten dus die gepleegd zijn door de onbekend gebleven derden."

Na opsomming van de 4 hoofdelikten volgt de rekonstruktie van de bewezenverklaring van het eerste delikt met als slot:

"De rechtbank heeft dus in principe niet meer gezegd dan dat de Marienburchtarrèstanten zich hebben schuldig gemaakt aan nauw overleg met deelnemers aan een vergadering of samenwerking met mensen die op een vergadering gesproken hebben of mensen die materiaal verstrekt hebben, aan aktievoerders, waarbij die mensen zich aan de aanmerkelijke kans hebben blootgesteld dat die activiteiten ertoe zouden leiden, dat anderen, zelf of weer in nauw overleg en volledige samenwerking met nog weer anderen, zich op 19-1-87 op straat zouden begeven om zich hard te verzetten of het aan hun of hun medeplegers ter beschikking gestelde materieel op zodanige wijze te gebruiken dat zij zich daarbij aan de aanmerkelijke kans zouden blootstellen dat politieambtenaren daarbij het leven zouden laten, zij het dat de laatste onbekenden in de schakel (veronderstellenderwijs ook weer) niet konden mikken, zodat het Nijmeegse politiekorps nog op volle sterke is.

Zo gesteld klinkt het belachelijk maar het is wel een juiste vertaling van deze opstapeling van 3 deelnemingsvormen en poging waarin 2, mogelijk 3 keer voorwaardelijk opzet zit ingebouwd. En deze onzin is wél bestraft met 8 maanden gevangenisstraf waarvan 4 voorwaardelijk.

Het is duidelijk dat bij een konstruktie als deze iedereen binnen de strafwet valt die contact heeft met de aktiewereld en zeker iedereen die voor een aktie of aktivistische beweging sympathie heeft getoond. De door de rechtbank aangenomen strafbaarheid gaat stukken verder dan de strafbaarheid die mogelijk wordt gemaakt door art.140 Sr., want daar is nog een mate van organisatie voor nodig die de rechtbank i.c. terecht niet aanwezig achtte, en daar is oogmerk, gericht op de misdrijven nodig, terwijl hiër voorwaardelijk opzet voldoende is bevonden.

Overigens had de rechtbank, om tot de geschetste kronkels en uitwassen te komen, het nodig om ambtshalve vijf wijzigingen in de dagvaarding aan te brengen, die door de OvJ niet gevraagd waren en die van het toch al onbegrijpelijke proza volstrekt wartaal hebben gemaakt, zinnen die niet meer voor ontleding vatbaar zijn. Bij die toevoegingen was trouwens één essentieel element, namelijk tijd en plaats van de medeplichtigheid. Omdat de rechtbank blijkbaar ook het spoor allang bijster was, zijn die tijd en plaats echter op de verkeerde plaats ingelezen, namelijk bij de medeplichtigheid bij (die logisch samenvalt met het hoofdelikt en waarvoor de aanduiding 'alstoen aldaar' dus waarschijnlijk genoeg is), in plaats van bij de medeplichtigheid tot (die aan het hoofdelikt voorafgaat en waarvan dus een zelfstandige plaats- en tijdsaanduiding nodig is).

Natuurlijk is het Hof niet gebonden aan de fouten van de rechtbank, ik noem ze slechts op om duidelijk te maken hoe dit stapelen van juridiese begrippen al snel uit de hand loopt. Ik heb de kritiek uitgewerkt voor het eerste bewezenverklarde feit, ik laat graag aan het Hof over om hetzelfde met de andere drie feiten te doen." Het pleidooi wordt steeds technischer en voor juristen uiterst brisant.

Pas op het einde worden er politieke konsekwenties belicht.

"De implicaties van het oprekken van de deelneming en het voorwaardelijk opzet:

Juridies:

-Dat men in strijd raakt met het legaliteitsbeginsel dat vereist dat er duidelijk traceerbare betrekkingen bestaan tussen de intellectuele deelnemers en de feitelijke daders en het feitelijke delikt;

-dat men in strijd raakt met de eisen van een serieuze bewijsvoering en dus met het vermoeden van onschuld;

-dat men in strijd raakt met het legaliteitsbeginsel en de vrijheid van meningsuiting doordat uitermate vaag omschreven handelingen die in wezen legale meningsuitingen zijn, als strafbare deelnemingshandelingen worden gekwalificeerd;

-dat men in strijd raakt met het legaliteitsbeginsel en de vereisten van behoorlijke procesvoering voor zover aan de rechter gevraagd wordt in het midden te laten van welke deelnemingsvorm nu precies sprake is;

-dat men in strijd raakt met het schuldbeginsel en de vrijheid van gedachten en meningsuiting omdat het subjektief element van de deliktsomschrijving, dat de persoonlijke opzet, gericht op het konkrete strafbare feit als voorwaarde stelt voor iemands persoonlijke veroordeling, vervangen wordt door een algemene kriminalisering van mensen die in de ogen van politie en justitie de verkeerde politieke ideeën hebben.

Politiek:

-Dat vage handelingen die op zichzelf strikt legaal zijn als strafbaar worden omschreven, zodat in feite politie en inlichtingendiensten vrij spel hebben, net als bij het gebruik van art.140 Sr. met het bespieden, bekluren en afluisteren van politieke oppositiebewegingen;

-dat een oppositiebeweging steeds verder gekriminaliseerd wordt door het oprekken van het strafrecht. Elk politiek protest, ook dat van de kraakbeweging, bestaat grotendeels uit verbaal geartikuleerde bezwaren. Ideeën worden overwegend verbaal uitgedragen, in mondelinge of schriftelijke discussies, in artikelen, in politieke nota's en redevoeringen; verder met demonstraties en niet strafbare akties, zoals bv. het kraken van leegstaande panden.

Slechts een enkele keer wordt de grens van het bestaande strafrecht overschreden;

-dat de rechtspraak verwordt tot een instrument van de politie en inlichtingendiensten in plaats van omgekeerd.

Dit is dus de eerste berichtgeving over het Hoger Beroep in zake Art. 140. Helaas inkompleet en zonder een redelijke inschatting. Maar 't kan de discussie over politieke verdediging juist in Hoger Beroep opnieuw aanwakkeren.

VROUWEN TEGEN

IMF/WERELDBANK

OP DE VOLGENDE 3 BLADZIJDES
STAAAN VERKLARINGEN VAN DRIE
AKTIES DIE DOOR VROUWENGROEPEN
IN NEDERLAND GEVOERD ZIJN TEGEN
HET IMF EN DE WERELDBANK

Maandagnacht hebben wij, een groep vrouwen, 17 banken in Utrecht opgesierd met de leus: "IMF organiseert armoede (nu in Berlijn) AMRO/ABN/RABO/NMB profiteert Vrouwen betalen"

Bij een aantal banken zijn ook de sloten dichtgekit en verfbommen gegooid. In Berlijn is op dit moment de jaarlijkse IMF/Wereldbank vergadering aan de gang, waar hoge heren de armoede organiseren van bijvoorbeeld de landen in de Derde Wereld.

Het IMF bepaalt de regering-politiek. Vrouwen worden hierdoor in het bijzonder hard getroffen door de verplichtingen die het IMF/Wereldbank stelt aan de schuldenlanden, voordat deze kredieten krijgen van de internationale banken. De traditionele rolverdeling maakt dat vrouwen goedkopere arbeidskrachten zijn. Zij moeten langer en harder werken dan mannen om hetzelfde te verdienen onder slechte omstandigheden en arbeidsvoorwaarden. Een voorbeeld hiervan is de thuiswerkster.

Door deze rolverdeling zorgen zij daarnaast ook nog voor kinderen, zieken en bejaarden. Deze last wordt alleen maar zwaarder door het stopzetten van sociale programma's en het aflassen van subsidies, bijvoorbeeld in de gezondheidszorg. De voedselvoorziening levert vooral grote problemen op door de opgedreven prijzen,

die veroorzaakt zijn door de opheffing van de invoerbepalingen. Hierdoor worden vrouwen vaak gedwongen om geld te gaan verdienen in de prostitutie en sex-industrie. Regeringen gebruiken deze vrouwen als lokvogels om buitenlandse mannen en hun deviezen binnen te halen.

Daarnaast is er natuurlijk de verplichting tot het uitvoeren van bevolkingspolitieke programma's. Die moeten dienen om de zogenaamde overbevolking te verkleinen. Dit leidt ondermeer tot gedwongen sterilisaties bij vrouwen en het misbruiken van vrouwen voor het testen van nieuwe anti-conceptie-middelen. Dit in tegenstelling tot de campagnes die in de rijke landen gevoerd worden: die moeten witte vrouwen ertoe aan zetten vooral meer kinderen te krijgen. Deze programma's worden uitgedacht op een economisch instituut in Kiel, wat ook in WOI voor het Derde Rijk werkzaam was. Die ideeën van toen worden nu nog steeds gebruikt, slechts anders uitgevoerd: toen werden mensen vergast, nu worden hongersnoden gecreëerd.

De vier Nederlandse banken verlenen ook via het IMF kredieten aan schuldenlanden. Wij stellen zé daarom verantwoordelijk voor vrouwenonderdrukking en uitbuiting. We hebben deze aktie met alleen vrouwen gedaan om onze argumenten kracht bij te zetten en.. omdat aktievoeren met alleen vrouwen gewoon erg leuk is.

Wij dragen deze aktie op aan de vrouwen in Berlijn, die op dit moment van de straten gehaald worden om plaats te maken voor de heren van het IMF/Wereldbank en wij ondersteunen hun akties.

VROUWEN TEGEN IMF/WERELDBANK

VROUWEN TEGEN DE UITVERKOOP

Vannacht, de nacht van 26 op 27 september 1988 hebben wij het NMB kantoor aan de Herengracht in Amsterdam aangepakt in verband met het IMF en Wereldbank kongres dat op dit moment in West-Berlijn gehouden wordt. Als vervolg op het politiek-ekonomiese beleid van het IMF en de Wereldbank is de NMB als eerste begonnen met de schuldenkonversie, om te blijven verdienen aan honger, armoede en uitbuiting van landen die tot hun nek in de schulden zitten en met hun rug tegen de muur staan. x

Op grote schaal hebben banken (in Nederland ABN, Amro, NMB en Rabo bank) leningen verstrekt aan arme landen (met name in Midden- en Zuid-Amerika) aanvankelijk tegen lage, maar in de loop van de jaren 70 pijlsnel stijgende rente. Toen het uitzichtloze en de omvang van de ontstane schuldenkrisis in een internatiaal verslechterde ekonomiese situatie duidelijk werd, trokken de banken zich terug. In deze situatie bleef er voor de, door westerse landen leeggeroofde, arme landen geen andere mogelijkheid over dan aan te kloppen bij het IMF.

Binnen het IMF, waar meer dan 150 landen lid van zijn, wordt de invloed op het beleid bepaald door de absolute hoogte van de percentueel bepaalde kontributie die een land betaalt. Dollars = macht. Het is duidelijk wie het voor het zeggen hebben. Het IMF dikteert een land dat geld wil lenen de voorwaarden waar het aan moet gaan voldoen, om het vrije marktmechanisme ook in de drie kontinenten Afrika, Azië en Latijns-Amerika, ongestoord zijn rampzalige werk te laten doen. Investeerders (banken, multinationals) moeten weer vertrouwen krijgen in een land. Daarvoor moet de binnenlandse markt worden vernietigd ten bate van de afzetmarkt voor hun produkten (import) en goedkope grondstoffen (export).

De schuldenkonversie is de volgende stap in dit versluisde neo-koloniale beleid van het IMF en de Wereldbank en betekent gewoon: landen in de uitverkoop. De NMB was er als eerste bij en koopt voor weinig geld schulden op van landen die al een gigantiese schuld hebben bij het IMF en krijgt van het land in kwestie de volledige schuld in plaatselijke valuta terug. Zo worden dollars met grove winst omgezet in middelen om bedrijven die willen

investeren te financieren. De winst gaat terug naar het westen. Schuldenkonversie levert de arme landen niets op. Het levert ze nog verder uit aan het internationale kapitaal. Op deze manier heeft het NMB geld doorgesluisd naar bedrijven als Heineken en Vendex die daarmee binnenlandse (staats) bedrijven kunnen opkopen met alle 'voordelen' van dien: lage lon^{verlas} verbod op vakbonden, geen ^{verlas}ting heffing, enz. Westerse geldschieters en rijke elites kunnen verder parasiteren op de (infra) structuur die het IMF en de Wereldbank kreëren. Deze politiek is alleen een oplossing voor de geldhonger van het grootkapitaal, met name over de ruggen van vrouwen. Het IMF eist bv. het opheffen van overheidssubsidies op voedsel, medische hulp en onderwijs. De patriachale norm die vrouwen verantwoordelijk stelt voor het voeden en verzorgen van familie en kinderen maakt dat ze als eersten de hardste klappen

krijgen. Ze staan enorm onder druk en worden, naast de zorg gedwongen langer en voor veel minder loon te werken dan mannen, onder de meest slechte omstandigheden. Zij zijn het die onbetaald de zieken verzorgen en worden van onderwijs uitgesloten. Om het internationaal kapitaal met open armen te ontvangen (doel van het IMF diktaat) worden vrijhandelszones ingesteld. Daar werken voornamelijk vrouwen (80%) en nationale bepalingen t.a.v. loon, arbeidsduur, arbeidsomstandigheden gelden daar niet. Door de vernietiging van de interne markt en zelfvoorzienende landbouw vindt er een grote vlucht plaats van vrouwen van het platteland naar de stad. Daar blijft voor de vrouwen uiteindelijk geen andere mogelijkheid over dan prostitutie, als uitwerking van een politiek die mensen niet het zelfbeschikkingsrecht over hun eigen leven gunt, maar ze uitsluitend beschouwt als ekonomische variabelen waar naar believe mee geschoven kan worden. De wereldbank houdt zich dan ook al heel lang bezig met het in praktijk brengen van bevolkingspolitiek, wat zij gezinsplanning noemen. Vrouwen krijgen onderwijs in ruil voor sterilisatie. Vrouwen worden gesteriliseerd zonder het te weten. Ze krijgen vee en kredieten in ruil voor deelname aan een family planningprojekt en krijgen (onvrijwillig) voorbehoedsmiddelen die in Westerse landen verboden zijn.

Er was en is veel verzet tegen de gevolgen van de IMF en Wereldbank politiek. Het waren vooral ook vrouwen die aan de voedseloproeren deelnamen. Bijvoorbeeld in Egypte, Tunesië, Brazilië en Zambia zorgden massa demonstraties, plunderingen, landbezettingen en stakingen voor het terugschroeven van prijsverhogingen op voedsel. In Costa Rica organiseerden vrouwen een stroomboycot.



Vrouwen organiseren voedselkoöperaties, mediese centra voor en door vrouwen, zetten alfabetiseringsprojekten en eigen onderwijs op. Er worden vrouwenvakbonden, vrouwenorganisaties en netwerken opgericht. Vrouwen organiseren zich meer en meer onafhankelijk tegen wereldwijde onderdrukking. In Zuid Korea hebben stakingen door werkneemsters van het textielkoncern Adler, ondersteund door solidariteitsakties van vrouwen in West Duitsland geleid tot volledige inwilliging van hun eisen. Het is dit ekonomies systeem er alles aan gelegen vrouwen van elkaar en vrouwen hier van vrouwen daar te isoleren. Individualisering en het bevorderen van concurrentie tussen arbeidsters en vrouwen onderling is nodig om verzet bij voorbaat te breken en de welvaart hier koste van anderen veilig te stellen. Ons vezet hier staat in verband met het verzet van vrouwen daar. We vechten tegen dezelfde onderdrukking. Daarom vinden we het belangrijk dat bedrijven als de NMB hier aangepakt worden. x

VROUWENSTRIJD IS WERELDWIJD!!!!

Vrouwe van Kwaad tot Erger

VROUWEN TEGEN IMF/WERELDBANK

VROUWEN GUNNEN PHILIPS HET LICHT NIET

Zondag 25 september 1988 ging er X bij ons een lampje branden en hebben wij vrouwen de Philips-vestiging aan de Paasheuvelweg in Amsterdam aangepakt omdat wij kwaad zijn op de multi-national Philips, die vrouwen over de hele wereld onderdrukt en uitbuit. Wij



hebben deze vestiging het licht X ontnomen door de ramen dicht te plakken. Hiermee willen we duidelijk maken dat veel vrouwen die werkzaam zijn in de elektronika industrie van Philips oogaandoeningen hebben gekregen of zelfs blind werden door jarenlang turen door mikroskopen. Philips is één van de Nederlandse multinationals die zijn omzet over de rug van vrouwen heen enorm zag stijgen. De winst van Philips in Zuid-Oost Azië steeg tussen 1975 en 1985 van 1,2 naar 6,9 miljard gulden. Deze winst steeg ten koste van vrouwen die dagelijks zwaar en ongezond werk verrichten voor Philips waarvoor ze een schandelijk laag (stuk)loon ontvangen. Wij kiezen juist vandaag uit voor deze aktie omdat deze week het IMF en Wereldbank kongres in Berlijn wordt gehouden. Het IMF heeft voor gunstige voorwaarden gezorgd voor multinationals. Dit Fonds investeert in en beschermt de belangen van bv. Philips door gunstige belastingtarieven, vermindering van import- en exporttarieven, door gunstige investeringsfaciliteiten enz. (stabilisatiepolitiek).

Binnen het IMF, waar meer dan 150 landen lid van zijn, wordt de invloed van het beleid bepaald door de absolute hoogte van de percentueel bepaalde kontributie die een land betaalt. Dollars=Macht. Het is duidelijk wie het voor het zeggen hebben. Het IMF dikteert een land dat geld wil lenen de voorwaarden waaraan het moet gaan voldoen om het vrije marktmechanisme, ook in de drie continenten Afrika, Azië, Midden-en Zuid-Amerika, ongestoord zijn rampzalige werk te laten doen. Investeerders (multinationals, banken) moeten weer vertrouwen krijgen in een land. Daarvoor moet de binnenlandse markt worden vernietigd ten bate van de afzetmarkt voor hun produkten (import) en goedkope grondstoffen (export). Door het beleid te richten op grootschalige industrialisatie wordt naar hun zeggen de "ontwikkeling" van arme landen bevorderd. Ja, ze worden ook ontwikkeld, maar dan in de richting van effectievere en winst-brennende dienstbaarheid aan het westen. Het is duidelijk wie er ontwikkeld worden! Het IMF is een handlanger van de multinationals en het imperialisme.

Het IMF schiep de voorwaarden voor een ware verhuizing van de elektronika-industrie naar de landen van de drie continenten. En Philips zit niet voor niets daar waar goedkope arbeidskrachten zijn, waar veel armoede is, waar de repressie enorm is (Philips vestigt zich bij voorkeur in landen met rechtse regimes)... en waar multinationals vrouwen voor monotoon precisiewerk kunnen inschakelen. In 1988 zijn alleen al in Z-O-Azië 500.000 tot 650.000 vrouwen werkzaam in de elektronika-industrie. Het merendeel van deze vrouwen (80%) werkt in de vrijhandelszones (vrijstelling van belastingen, geen in- en uitvoerrechten, geen wetgeving op nachtarbeid, geen minimumloon, geen maximale arbeidsduur, enz.). Regeringen adverteerden dan ook in de 60-er jaren met 'hun meisjes' die 'vingervlug zijn, niet moe worden, geduldig en onderdanig zijn' en die voor de helft minder loon meer werk verrichten dan mannen. En dat terwijl juist veel vrouwen kostwinster zijn. Philips dringt arbeidsters westerse vrouwbeelden op door het organiseren van schoonheidswedstrijden en sexistiese spelletjes binnen het bedrijf. Philips probeert de druk op arbeidsters zo groot mogelijk te houden door hun loon rechtstreeks naar de familie te sturen. In de mikro-elektronika industrie zien we als in geen andere industrie-ktor hoe patriachale beheersstructuren hand in hand gaan met kapitalistische produktiewijzen.

(90% van de elektronika industrie bestaat uit vrouwen, in de thuiswerksektor staan massa's vrouwen onderaan de produktieketen, bij toeleveringsbedrijven werken voornamelijk vrouwen). Philips probeert zich uiteraard in te dekken tegen allerlei vormen van verzet die door hun beleid opgeroepen worden. Het bedrijf maakt het functioneren van vakbonden onmogelijk. Zet knokploegen en politie in bij stakingen. Ontslaat als eerste de vrouwen die bij het bedrijf werken na opstanden, of schakelt hele produktielijnen over naar thuiswerk. Maar de vrouwen blijven strijdbaar actief. Een aantal akties:

- in 1977 levert een hongerstaking van vrouwen in Zuid Korea (Signetics Philips) een loonsverhoging op.
- in 1983 staken 8000 Indiase werknemers van Philips.
- in 1983 staken Philipswerknemers in Brazilië tegen een wet die gebaseerd was op de eisen van het IMF (verlagen van de lonen). Deze wet is onder druk van het verzet ingetrokken.
- in India komen vrouwen in een Philipsvestiging in Poona in verzet tegen het snelle tempo van de lopende band (sabotage).

Wij waren hier zondagmorgen uit solidariteit met alle werknemers die uitgebuit en onderdrukt worden door het Philips-World Empire. Het IMF en de multinational Philips zijn twee handen op een buik die vrouwen-onderdrukking en uitbuiting stimuleren. IMF fungeert daarbij als waakhond van het internationale bankwezen en industriële kapitaal. Het IMF stelt de privewinsten van banken en multinationals veilig. Het risico en de verliezen worden via het IMF afgewenteld op de bevolking van de zgn. Derde Wereld. Met name vrouwen krijgen daar de grootste klappen te verwerken. Het is dit economiese systeem er alles aan gelegen vrouwen van elkaar en vrouwen hier van vrouwen daar te isoleren. Individualisering en het bevorderen van konkurrentie tussen arbeidsters en vrouwen onderling is nodig om verzet bij voorbaat te breken en de welvaart hier ten koste van anderen veilig te stellen. Ons verzet hier staat in verband met vrouwen daar. We vechten tegen dezelfde onderdrukking. Daarom vinden we dat bedrijven als Philips ook hier aangepakt moeten worden.

VROUWENSRIJD IS WERELDWIJD!!!!

Vrouwe van Kwaad tot Erger

DE EERSTE HULP

Vier jaar geleden werd kraak-kafé De Eerste Hulp opgericht. Met als doelstelling politieke strijd (oa kraken) op buurt-nivo te voeren en buurtmensen erbij te betrekken. De afgelopen 4 maanden werd het kafé grondig verbouwd om het toegankelijker te maken. Een week voor de geplande opening werden uitnodigingen rondgestuurd. Een paar dagen later werd alles echter afgelast. De reden hiervoor was een onoverbrugbare splitsing in de Eerste Hulp groep. Hoe kwam het zover ?

Eindelijk was de tijd aangekomen om weer open te gaan. Er werd voor de opening een heel programma samengesteld en de uitnodigingen gingen de deur uit.

Twee dagen voor de geplande opening gebeurde het. Drie vrouwen van onze groep hadden het initiatief genomen tot het opzetten van een vrouwenavond in de Eerste Hulp naast vier avonden die wij sowieso van plan waren open te gaan. Er waren reeds 12 vrouwen uit de buurt die zich hiervoor wilden inzetten. Deze avond was bedoeld voor alle vrouwen uit de buurt zodat zij het kafé konden gebruiken als een plek om elkaar te ontmoeten en van daaruit activiteiten te ontplooiën. Twee dagen vóór de geplande opening moesten de openings-tijden nog vast gesteld worden. Daarom werd toen de vrouwen-avond op de agenda gezet. Dit was het punt waar de splitsing uit voortkwam.

AANLEIDING

Zes mensen vonden een vrouwen-avond een goed plan wat binnen de doelstellingen van het kafé past; drie anderen vonden het o.k. zonder zich er echt bij betrokken te voelen; twee mensen waren echter fel tegen. Zij zijn er namelijk tegen dat groepen als migranten, vrouwen, zwarte mensen, potten en flikkers, enz. (minderheden) apart onder die

noemer zich organiseren. Deze zijn volgens hun verkeerd en "rechts".

Het feit dat het initiatief tot die avond van vrouwen uit de groep zelf kwam, maakte hen niet uit. Het feit dat zij tweeën binnen de groep van elf de enige waren die er tegen waren, maakte hen niet uit. Onze argumenten dat dit initiatief wel binnen de doelstellingen zit en dat vrouwenstrijd wel degelijk nú gevoerd moet worden, mocht ook niet helpen. De twee zeiden: "Wij zijn er tegen, het mag niet van ons en het gebeurt dus niet." Zij maakten toen duidelijk dat er gevochten zou moeten worden om de ruimte, omdat zij niet weg zouden gaan en spraken in termen van "hard tegen hard". Door hun veto-opstelling (buigen of barsten) gaven ze ons geen kans om een compromis aan te gaan, zoals bv een verdeling van de avonden tussen de twee door de splitsing ontstane groepen.

TWEE GROEPEN, EEN PLEK

Dit soort conflicten tussen aan de ene kant de twee mensen en aan de andere kant de rest waren in het verleden wel vaker voorgekomen. Zij hebben zich toen echter steeds neergelegd bij de rest van de groep. Nu echter, nu de verbouwing van het kafé af was en er daarom veel meer mogelijkheden waren, wilden zij zich niet meer neerleggen bij de groep.. "Een jaar geleden hadden wij het wel toegestaan, nu niet meer" aldus de twee. Het paste niet binnen hún politieke lijn en werd nu door hen verboden! En aangezien het kafé De Eerste Hulp niet door midden gedeeld kan worden bleef er maar één ding over: ervoor vechten. Omdat er die avond geen duidelijkheid kwam over van welke groep het kafé zou zijn en omdat we geen zin hadden in een ordinaire knokpartij op de geplande opening hebben wij deze en het programma af-

gelast. De opening is nog steeds uitgesteld tot de knoop wel is doorgehakt. Ondanks de onoverbrugbare splitsing binnen de groep hebben zij op de dag waarop de opening zou plaatsvinden toch de deur 'open' gezet. Door het slot te verwisselen en ons de sleutel te weigeren, hopen zij het kafé voor zich alleen te hebben. Deze situatie is voor ons uiteraard onakseptabel !

POLITIEK KONFLIKT

Wij willen hier benadrukken dat dit konflikt geen interne ruzie is, maar een politiek konflikt. Het is natuurlijk niet toevallig dat de aanleiding voor de splitsing vrouwenstrijd was gezien hun opstelling: eerst klassenstrijd, dan vrouwenbevrijding. Ondanks hun autoritaire en botte opstelling hebben we steeds als groep beslissingen kunnen nemen. Nu wordt dat door hun onmogelijk gemaakt. Wij kunnen ons natuurlijk niet door hun tweeën opzij laten zetten. Voor ons is de strijd die nu om de Eerste Hulp gevoerd moet worden een deel van onze buurtstrijd. Met verhalen als dat de vrouwenavond niet door vrouwen van de kraakgroep opgezet zou worden, wat dus niet klopt, hopen zij nog wat good-will te krijgen. Dit vinden we niet getuigen van eerlijkheid en sterkte in hun opstelling. Dit zijn tot dusver de ontwikkelingen. De opening van de Eerste Hulp is dus uitgesteld. Wanneer deze zal plaatsvinden krijgt u nog van ons te horen.

DE EERSTE HULP



vrouwen

kafé

f. stress

HALLO MEIDEN EN VROUWEN !!!

Eindelijk, de stilte doorbroken... Na een jaar zoeken, denken en werken, openen wij, 8 vrouwen, zaterdag 8 oktober het POLITIEK KULTUREEL VROUWENKAFÉ "TOTEBEL".

KAFÉ:

Het kafé is een ontmoetingsplek voor alle meiden en vrouwen.

Er is een leestafel met verschillende informatie van en over meiden en vrouwen.

De openingstijden van het kafé zijn:

zondag van 15.00 tot 24.00

woensdag van 15.00 tot 24.00

zaterdag alleen wanneer er activiteiten zijn.

Alle activiteiten worden aangekondigd; let op affiesjes en kranteberichten

POLITIEKE AKTIVITEITEN:

Het is de bedoeling om een keer per maand een politieke activiteit te organiseren.

De activiteiten zijn gericht op verschillende vormen van onderdrukking van zwarte en witte meiden en vrouwen; haar strijd en haar leven.

Enkele thema's zijn:

- rascisme
- zelfstandig verblijfsrecht migrantenvrouwen
- seksueel geweld
- britse anti-homowet

KULTURELE AKTIVITEITEN:

We organiseren geregeld kulturele activiteiten.

Hiermee willen we de cultuur en creativiteit van zwarte en witte meiden en vrouwen zichtbaar maken.

We denken hierbij o.a. aan:

- exposities
- schrijfworkshop
- muziek, teater
- open podium
- video's

EIGEN INITIATIEVEN:

We hopen dat de organisatie er als volgt uit gaat zien:

we hebben nu een basis gelegd om het kafé te starten. Maar we willen dat zoveel mogelijk vrouwen met eigen initiatieven komen om zowel het kafé, als de politieke en kulturele activiteiten vorm te geven.

Ieder op haar eigen manier.

Dus: heb je zin om mee te werken -graag- er is veel vrouwkracht nodig!

Ook voor reacties, vragen etc. kun je op openingstijden bel-len: 053-318060.

Of schrijven: Vrouwenkafé

"TOTEBEL"

Walstraat 21

7511 GE Enschede

N.B: Het kafé is toegankelijk voor rolstoelgebruikers

8 oktober 1988 openen we met een te gek feest!!!!
(zie affiesjes en kranten)

VROUWENKAFÉ "TOTEBEL"

Walstraat 21

7511 GE Enschede

053-318060 (zie ook elders deze Zwarte)

PROGRAMMA OPENINGSFEEST:

8 oktober van 20.00 tot 03.00 uur.

-demonstratie vechtsport: kennismaking met jezelf verdedigen.

-Pu Thungu: dichteresenkollektief uit Amsterdam.

-video: interview met Philomena Essed, schrijfster van "allegaars racisme".

-Red Noise: swingende vrouwenband.

-disco tot 03.00 uur. slaapplaatsen mogelijk:

tel. 053-315669/775693

ook voor andere info.

NRC HANDELSBLAD

AFDELING INGEZONDEN BRIEVEN

Aan de redactie van deze krant (en aan de lezers)
Zoals de gevestigde media zich op de hoogte houden van de aktiebladen zo houd ik me als aktievoerder op de hoogte van de gevestigde media. Ik schrok me dan ook wild dat ik in een stukje over shell sabotage's (24 sept p.3) een nogal uit haar verband gerukt citaat van mezelf aantrof. "bedoelt hij 'dat de kraker met de pet' nu eindelijk mee mag doen en zijn/haar eigen pompstationnetje slopen? Ik ga daar niet mee akkoord."

Aangezien tussen deze twee zinnen nog enkele andere zinnen stonden zal de lezer(es) ongetwijfeld konkluderen dat ik tegen het slopen van shell stations ben maar dat is onzin. De bewuste brief stond in NN 10 (een blad wat in linkse boekhandels verkrijgbaar is) en was getiteld "een guerrilla zonder klikjes". De brief ging absoluut niet over de vraag of revolutionair geweld (tegen goederen) al dan niet noodzakelijk is (dat staat voor mij als een paal boven water) maar over de vraag in hoeverre er (zelfs) in de aktiebeweging sprake is van een soort leiders en volgers rollenpatroon. Dat is namelijk hetgeen waar ik "niet mee akkoord ga".

Ik vind het prima als bladen zoals het NRC aandacht besteden aan de lopende discussies binnen de aktiebeweging (Sterker nog: Ik vind dat ze dat veel te weinig doen, maar dat is natuurlijk hun zaak) maar (dames en) heren journalisten maak er svp geen potje van! De NRC heeft met dit misplaatste citaat haar "genuanceerde" reclamekampagne geen eer aangedaan. Ik hoop dat zij althans zo sportief is deze brief wél te plaatsen.

de bewuste briefschrijver.

DEN HAAG

buitenom 214 (Bl.A.)

KRAAKBIOS "EISENSTEIN"

Wo 5 okt 22.00 uur:

video: "VROUWEN VAN NICARAGUA"

impressies over het leven van drie vrouwen, onder de strijd met de contra's.

entree: gratis

Wo 12 okt 20.00 uur

"AVOND OVER CHILI"

Na een video over het huidige Chileense verzet, vertellen enkele Chileenen meer over de strijd tegen Pinochet, de "volksstemming", het IMF, de onderwijzersvakbond.
entree: gratis

DE ZWARTE 15

oproep voor een binnen de

ACHT OKTOBER ACHT OKTOBER ACHT

HOEZO KRISIS ?

Al vijftien jaar worden bezuinigingen verkocht onder het mom van de "krisis". Terwijl de uitkeringen steeds verder omlaag gaan, de sociale voorzieningen worden afgebroken en de werkloosheid, steeds verder toeneemt, stijgen de winsten van de grote bedrijven. Steeds weer blijkt het kabinet in hun dienst te staan. Het productieapparaat moet gereorganiseerd worden om de nieuwe industriële revolutie te doorstaan en klaar te zijn voor de eenwording van Europa na 1992. Lonen en uitkeringen moeten omlaag naar het nivo van de armere Europese landen: de arbeid moet goedkoper ! Migranten die niet meer nodig zijn kunnen oprotten. En om elk verzet van de burgers te smoren wordt de controle vergroot, zoals invoering van de legitimatieplicht.

Waar is het verzet van werkenden en werklozen tegen deze politiek gebleven ? In ieder geval niet bij de FNV: Die heeft zich er al lang mee verzoend. Een Pont maakt het niet uit of hij vakbondsvoorzitter of topambtenaar (belast met de uitvoering van het kabinetsbeleid) is. De FNV staat nog slechts voor zoutloze compromissen aan de onderhandelings-tafel. Aan een algemene staking tegen de meest vergaande aantasting van het bestaansnivo van jaren denkt ze niet eens, ze heeft zich medeplichtig gemaakt aan het crisisbeleid. Autonome acties van arbeiders, die zich niet achter het gekonkel van de leiding scharen, worden niet geduld: in de havens en in de binnenvaart kunnen ze hierover meepraten. De aanwezige FNV-ordedienst spreekt boekdelen.

Alleen als we breken met onze afhankelijke opstelling naar bestaande partijen en vakbonden kunnen er veranderingen komen. Loop niet blind achter het vaandel van de FNV aan, maar sla je eigen weg in. We kunnen en moeten de controle over ons eigen leven herwinnen door ons te organiseren en strijd te voeren. Door maatregelen van bovenaf te ontregelen. Door grenzen te verleggen van wat we mogen doen naar wat we kunnen doen.

8 okt :

radikaal verzet

tegen krisispolitiek

Al jaren reageren mensen op directe wijze tegen aantasting van hun leefsituatie: wilde stakingen, weigeren van huurverhogingen, kraken van huizen enz, enz. We moeten dit verzet bundelen en de aanval verheven op de regering maar vooral ook op de grote bedrijven.

Om deze aanval te symboliseren willen we op 8 oktober een andere route lopen. Van een slappe stadswandeling ligt niemand wakker. We vertrekken om 11.59 uur vanaf het Beursplein richting Munt en slaan dan LINKSAF :

Via het Rembrandtsplein (waar de Amro-bank in de kleuren zal worden gezet) en de Utrechtsestraat naar de Nederlandsche Bank. Daar zal een vuurwerkspektakel de voorbode van ons verzet zijn. Vervolgens gaan we via de Weteringschans naar het Museumplein. Een aantal groepen houden daar een verzetsworkshop.

's Avonds is er vanaf 20.00 uur in café Vrankrijk, Spuistraat 216 een openbare discussiebijeenkomst met o.a. havenarbeiders, baanlozen, radicale studenten en anderen. Alleen door ons onderlinge isolement te doorbreken en samen te strijden kunnen we dingen veranderen !

VERZETSGROEP OKTOBERREVOLUTIE

radikaal blok armoede-demo

Vanuit Amsterdam is er door een groep mensen inmiddels een voorstel gekomen voor een radikaal blok. Het voorstel, van de groep die zich toet met de naam: de "Verzetsgroep oktoberrevolutie" houdt in om mee te lopen met een eigen blok, maar om dan bij de Muntde grote demo te verlaten en anderen vragen dat ook te doen. Het argument is: "om niet achter de leiding van de FNV aan te lopen". Buiten de grote demo om zouden wij dan "eigen" akties doen, om dan tenslotte weer wel op het Museumplein aan te komen.

Wij vinden dit een slecht voorstel. Een slecht voorstel, dat gebaseerd is op fouten.

Iedereen die weet hoe de demo tot stand is gekomen, weet dat juist de afdelingen deze demo er bij de leiding hebben doorgedrukt. Het is dus nauwelijks voorstelbaar dat deze mensen de eigen demo zullen gaan verlaten om achter een andere groep aan te lopen. Daarnaast lopen er in deze demo meerdere "radikale" blokken mee, ook al iets waar door veel groepen voor gestreden is. Sterker nog: het idee voor deze blokken is afgeleid van ons "radikale" blok bij de Anti-Apartheidsdemo in Juni. Daar vonden velen dat een goede manier.

Het getuigt daarom van weinig benul en solidariteit als wij met ons blok menen nu even te gaan zeggen, wat anderen nu niet moeten doen.

De kern van de oproep, "niet achter de leiding aanlopen" klopt natuurlijk wel, maar dat kunnen we toch ook wel anders uitdrukken. De verwachting is dat het een zeer grote demonstratie wordt. Hoe tonen wij nu onze solidariteit en onze visie door met een klein groepje weg te lopen?

Bij de munt zullen zonder enige twijfel vele (tien)duizenden gewoon doorlopen in de demo waar ze voor gekomen zijn: je staat nog voor joker ook.

Daarbij is het reuze handig om nu al aan te kondigen wat je gaat doen en wat voor akties, en waar, dat zal zijn.

Vanuit Den Haag doen we daarom het voorstel om met het radikale blok binnen de demo te blijven en door een goed pamflet, goede spandoeken en veel lawaai duidelijk te maken waar wij voor staan.

Eventueel is te proberen om diverse blokken aan elkaar te koppelen, bijv. buitenlanders en het radikale vredesblok, zodat er een grote groep kan ontstaan van meerdere radikale blokken. Eventuele akties kunnen dan ofwel vanuit de grote demo (de bescherming) gedaan worden, of na afloop van de demo. Ook kunnen we diverse sprekers het leven zuur maken. M.a.w. niet de frustratie van de Anti-Apartheidsdemo waar we stonden te luisteren naar de van Thijnen.

Op deze manier toon je je eigen visie en je solidariteit meer dan door in je eigen gelijk weg te lopen. Niet omdat we achter de FNV-leiding aan te gaan sjokken, maar omdat we ook het belang inzien van een massale demo.

Tevens doen we een oproep aan de diverse "frakties" binnen de eigen gelederen: de anti-impies en de anti-anti-impies, de revolutionairen en de anti-revolutionairen om te proberen in ieder geval bij de 8 oktober-demo de rijen te sluiten, zodat er een groot radikaal blok kan meelopen.

- * èen groot radikaal blok
- * vrijheid voor René en Frank
- * en niet linksaf uit de demo

HAAGSE AUTONOMEN

Nog even terugkomend op het bovenstaande artikel van Haagse Autonomen. Het is een reactie op een in het land verspreid pamflet en bijbehorende poster (zie bovenstaand artikel en de voorkant van de Zwarte). Het heeft niet de bedoeling om tot een versnippering te komen van het radikale blok op 8 oktober, integendeel zelfs. Het heeft wel de bedoeling te diskussieren over de strategiese keuze om al dan niet uit de demonstratie te stappen. Een diskussie die misschien eerder gevoerd had moeten worden, maar daarom niet minder belangrijk is. We zijn niet van plan het artikel terug te nemen uit angst voor een versnippering die wij niet voorstaan en als zodanig is het artikel niet te beschouwen als een oproep, maar als een bijdrage aan een strategiese diskussie over deelname aan de 8 oktober armoede-demo.

Haagse Autonomen
na enkele diskussie's

KRITIEK OP LINKSAF

RADIKAAL BLOK 8 OKTOBER-DEMO

In Zwarte 104 werd in een discussiestuk over de beweging en de binnenschippers, voorgesteld om mee te lopen met een eigen radikaal blok binnen de "armoede-demo" op 8 oktober a.s.

De afgelopen maanden is er in de Zwarte een discussie gevoerd over de banden tussen de radikale beweging en de meer gematigde groepen. Centraal in de discussie stond de vraag hoe we met behoud van onze opvattingen en onze eigen, radikale, akties toch, of juist, kontakt houden met de gematigde groepen, om te voorkomen dat we in een isolement komen of belanden. In diverse stukken, o.a. ook in de Shell-diskussie, werd terecht beweerd dat radikale akties toch nauw verbonden zijn met de meer gematigde groepen.

Vanuit die opvatting kwam het idee om mee te lopen met de "armoede-demo", ook al wordt die grotendeels georganiseerd door de FNV, de vakbond waar we nou niet zo'n hoge pet van ophebben.

De argumenten om toch mee te lopen, maar dan, met een eigen "radikaal" blok waren enerzijds: het tonen van onze solidariteit (en worden we ook niet zelf gepakt?) en anderzijds onze eigen visie uit te dragen.

VRIJHEID VOOR INGRID STROBL

Ulla is vrijgelaten! Het is te gek dat ze weer bij ons is, dat we haar niet meer achter glas hoeven te zien en dat we met haar kunnen diskussiëren, lachen en praten.

Dit betekent echter geenzins dat het hoofdstuk par. 129a-kriminalisering tegen "genentechniekcritici" afgesloten is.

Nog steeds lopen er in samenhang met de razzia's van december '87 ca. 20 gerechtelijke vooronderzoeken op grond van ondersteuning of lidmaatschap van RZ/Rote Zora. Vier mensen worden nog steeds gezocht, de procedure tegen Ulla is nog niet gestopt, in het Ruhrgebied en in Hamburg zijn door de Bundesanwaltschaft (BAW) meerdere getuigen gedagvaard en

INGRID ZIT NOG STEEDS IN DE BAJES.

Ulla en Ingrid hebben bij hun voorgeleidingen voor het gerechtshof in Düsseldorf, na inzage in de politiedossiers, eigen verklaringen tegenover de smeriskonstrukties in de aanklachten afgelegd.

Getuigenissen en verklaringen zijn politiek en prakties gezien in beginsel problematies. Als er al een verklaring wordt afgelegd, kan dat volgens ons pas nadat men inzage in de dossiers heeft gehad en van de ten laste gelegde feiten op de hoogte is. Uitvoerige discussies met advocaten moeten garanderen dat verklaringen geen konsekventies voor anderen hebben. Wanneer mensen als getuige worden opgeroepen is het afleggen van een verklaring nog problematiser, omdat de getuige niet weet wat de smeris tegen de verdachte achter de hand heeft. Onduidelijk is ook in hoeverre een verklaring, die in de ogen van de getuige nog zo onbelangrijk lijkt, anderen de bajes in kan helpen.

DAAROM GEEN GETUIGENVERKLARINGEN.

Het feit dat ze Ulla vrijgelaten hebben heeft voor ons niets met het zgn. bestaan van een rechtsstaat te maken. Ulla is uit de bajes...Alle spekulaties daargelaten, omdat ze een verklaring heeft afgelegd om de beschuldigingen te weerleggen. Een andere reden is de politieke druk die uit de brede solidariteitsbeweging met haar uiteenlopende acties is ontstaan.

Het verschil in optreden van de rechterlijke macht t.a.v. beide vrouwen (Ingrid zit nog vast) zien we als een poging om een wig te drijven in de solidariteitsbeweging i.v.m. Ulla, Ingrid en andere politieke gevangenen.

Het opdelen in "schuldigen" en "onschuldigen" is een onderscheid wat ons nog nooit heeft geïnteresseerd.

WANT VERZET TEGEN DIT SYSTEEM IS TERECHT EN NOODZAKELIJK.

Onze solidariteit gaat naar iedereen uit die steeds volgens hetzelfde patroon van par. 129a-onderzoeken en -beschuldigingen aangepakt worden. De staat is voor niets zo bang als het samenspel van informatie, openbare discussie en direkte actie.

Onze politiek wordt door par. 129a gekriminaliseerd. De lijst van processen en procedures is lang. Dat er steeds weer gerechtelijke procedures gestopt worden wil niet zeggen dat justitie "rechtvaardig" is. Het openbaart daarentegen vooral het karakter van par. 129a als onderzoekspiraaf waarmee het staatsveiligheidsapparaat meer inzicht in onze structuren en nieuwe onderzoeksmogelijkheden wil verkrijgen.

Hiertegen kunnen we ons o.a. te weer stellen als we bij getuige dagvaardingen en arrestaties weigeren verklaringen af te leggen.

EN NU HELEMAAL:

Solidariteit met Ingrid en alle andere mensen die in de bajes en daarbuiten tegen uitbuiting en onderdrukking, voor onze bevrijding strijden.

VOORGELEIDING INGRID STROBL.

Op 1.9.'88 werd door het gerechtshof de voortzetting van Ingrid's hechtenis behandeld. Ze was daarvoor zelf niet uitgenodigd. Ingrid heeft schriftelijk stelling genomen tegen de beschuldigingen. Ze heeft verklaard dat ze de haar ten laste gelegde "wekkeraankoop" gedaan heeft om een vriend een plezier te doen. Tegelijk weigert ze de naam van de vriend te noemen.

Zelf zegt ze hierover:

"Voor mij is dit een kwestie van politieke moraal. Mijn opstelling in deze kwestie heeft niets met martelaarschap te maken. Zeggen

voor wie ik de wekker heb gekocht zou slechts betekenen dat er nóch een mens zou worden uitgeleverd aan deze behoorlijk gewelddadige machinerie, waaraan ik ontdorpen ben. Nog meer mensen, kennissen, vriendinnen, vrienden en kollega's van deze persoon zouden blootgesteld worden aan het raderwerk van onderzoek, registratie, gesnuffel en verdachtmakingen.

Ik ga er van uit dat de BAW net zo goed als ik weet dat de beschuldiging van "lidmaatschap van de terroristische vereniging RZ" niets anders is als haar eigen verzinsel. Het vasthouden aan deze aanklacht heeft slechts één reden: ik moet met een lange gevangenisstraf worden bedreigd zodat ik zal zeggen voor wie ik de wekker heb gekocht. Omdat ik ze hier omtrent weiger te informeren bevind ik me a.h.w. in gijzeling. Deze gijzeling duurt nu al 8 maanden."

VERKLARING VAN ULLA

Nadat zo'n 2 maanden geleden een aanklacht tegen mij is ingediend en het daarmee mogelijk werd de dossiers in te zien, heb ik bij gelegenheid van de voorgeleiding op 19.8.'88 bij het Düsseldorfse gerechtshof een verklaring over de aanklacht afgelegd.

Als ik de beschuldigingen tegen mij "bevrijd" van alle "dramaturgische bijzaken", alle staatsveiligheidspekulaties en -interpretaties, blijft als kern over: Ik heb vrouwen van het Gen-Archiv Essen ontmoet, die eveneens verdacht zijn; ik heb een keer geprobeert me aan observatie te onttrekken; en ik heb me bezig gehouden met genentechnologie, wat een "aanslagrelevant" thema is.



ROBL!

Daarvan is een aanklacht wegens lidmaatschap van RZ/Rote Zora en deelname aan de brandaanslagen op de Adler-filiaal gemaakt.

"Te veel eer", kan ik daarover slechts zeggen.

Tegenover de hele ideologische constructie van de aanklacht heb ik mijn verklaring gesteld: Ik heb de vrouwen ontmoet omdat we al lange tijd samenwerken en bevriend zijn - op grond van de gemeenschappelijke noemers bevolkingspolitiek en genentechnologie waarbij ten slotte ook de samenwerking aan het tijdschrift E.colibri hoort, en omdat we gemeenschappelijke posities binnen de anti-imperialistische vrouwenstrijd innemen.

Ik heb geprobeerd me aan observatie, die al lang niet meer te overzien was, te onttrekken omdat ik niet bereid ben mijn leven te leiden onder de ogen van het staatsveiligheidsapparaat, voor zover dat te vermijden valt.

En ik hou me bezig met bevolkingspolitiek (en in dit verband ook met genentechnologie) wat een zeer belangrijk terrein voor het veiligstellen van de patriarchaal-imperialistische HEERschappij is, het aanpassen van mensen aan het kapitalistische uitbuitingsproces. Een politiek die zich in de eerste plaats en op uiteenlopende manieren tegen vrouwen richt.

Bij het afleggen van een verklaring zijn er duidelijke grenzen: geen verklaringen over anderen, over structuren, wat alleen maar tot verdergaand onderzoek kan leiden, geen politiek verrraad. Tegen de tegen mij ingebrachte aanklacht kon ik stelling nemen zonder deze grenzen te overschreiden.

Ik vind het juist en belangrijk om dergelijke smeriskonstrukties, die al jarenlang d.m.v. par. 129a-procedures en -processen doorgedrukt worden, in het openbaar bespreekbaar te maken zodat ze aangepakt kunnen worden.

De toepassing van par. 129a betekent: politieke justitie. Dat betekent dat het bij de solidariteit met de "getroffenen" niet om de vraag "schuldig" of "onschuldig" mag gaan.

De HEERsers keren hun wetten in beginsel tegen ons: wat en wie vormt een bedreiging voor hun projecten.

Onze vraag kan slechts zijn: Is verzet gerechtvaardigd?

In deze zin kan het ook niet om de (cynische) discussie gaan of de "verkeerde" of de "goeie" in de bajes zit: "goed" zit er niemand in de bajes of op een isolatieafdeling!

Ook wanneer bijv. door de gevangenschap van Ingrid en mij - i.t.t. de inschatting van de staat - de discussie over de politiek van de RZ/Rote Zora en het vrouwenverzet enige vooruitgang laat zien - denk ik dat wij en alle anderen, ons buiten in ieder geval nuttiger hadden kunnen maken...

De BAW heeft de samenvoeging van de gerechtelijke procedures tegen Ingrid en mij geëist. Daaruit kan niets anders gekoncludeerd worden dan dat het staatsveiligheidsapparaat t.o.v. RZ/Rote Zora eindelijk eens middels een "groot proces" een succes wil boeken.

Als we deze show voor hun kunnen verpesten zou dat alleen maar goed zijn. Daarin kunnen we uiteindelijk pas slagen als de discussies rond vrouwenverzet en alle "aanslagrelevante thema's" verder komen.

Ik voel me met allen verbonden, die waar dan ook handelen vanuit het bewustzijn dat we ons alleen in de strijd tegen patriarchaat en imperialisme kunnen bevrijden!

En ik geef vooral aan Ingrid en de vier waar naar gezocht wordt, al mijn liefde en kracht!

Ulla
21.8.'88



HABLA MENDEKU

Wij schrijven jullie uit Portugalete, een industriestad op 12 kilometer afstand van Bilbao, waar 70.000 mensen wonen en een grote werkloosheid en woningnood heerst. Wij willen op een directe manier uitleggen wat er zoal ten grondslag lag aan de aanslag met molotov-cocktails van 25 april '87 op het partijkantoor van de PSOE, waarbij twee partijleden om het leven kwamen, er een heleboel gewonden waren en er ook een flinke materiële schade was.

INLEIDING

Baskenland ligt zowel in Spanje als in Frankrijk (Noord Euskadi). Politieke vluchtelingen uit Spaans Baskenland konden tot 1986 terecht in Frankrijk, maar sinds de toetreding van Spanje tot de EG zijn er afspraken over uitlevering.

De strijd van de Basken voor hun autonomie duurt al meer dan 100 jaar, sinds het in 1876 werd ingelijfd. In 1936 kreeg Baskenland haar autonomie terug, tot een jaar later met het Duitse bombardement op Guernica het fascisme zegevierde.

Tijdens het Franco-regime werd het leven in Baskenland een hel, de taal werd verboden, evenals Baskiese namen; grote groepen Guardia Civil (militaire politie, door Franco opgericht) werden ingezet om de orde te handhaven.

Het verzet groeide, in '59 werd de ETA (Euskadi Ta Askatasuna) opgericht, die voortkwam uit een Baskiese universiteitskrant. In het begin worden voornamelijk Franco-Spaanse monumenten vernield, leuzen geschilderd en de Baskiese vlag met daaraan explosieven bevestigd gehesen, die ontploffen als-ie gestreken wordt.

Eind jaren '60 maakt de ETA, gesterkt door het succes van de Cubaanse revolutie, het VS-fiasko in Viet Nam en de revolutionaire sfeer een grote bloei door.

In '68 wordt door de ETA een Guardia Civil neergeschoten, de dader wordt gepakt en doodgeschoten. Als reactie wordt de politiechef en folteraar van San Sebastian gelijkwideerd, een aktie die brede steun onder de bevolking had. De regering roept de noodtoestand uit, wat een kettingreactie van geweld teweeg brengt.

In '75 sterft Franco. De sociaal-democratie van de PSOE, met Gonzalez als regeringsleider, verscherpt alleen de repressie tegen Baskenland: verdachten mogen 10 dagen worden vastgehouden zonder recht op een advocaat; razzia's, huiszoekingen en martelingen zijn dagelijkse praktijk.

Gevluchte Etarra's worden door Frankrijk uitgeleverd, of om zeep geholpen door de GAL, een door extreem-rechts gefinancierd kommando.

Herri Batasuna (vrij volk), de politieke vleugel van de ETA die sinds drie jaar legaal is, is in die tijd opgeklimmen tot tweede grootste partij van Baskenland. Daarnaast bestaat de PNV (Partido Nacionalista Vasco), die de oudste (rechts-)nationalistische partij van Baskenland is.

Naast de talrijke politieke partijen die Baskenland telt, begint sinds een jaar of zes de autonome beweging op te komen.

Zie over Euskadi ook Zwarte nrs. 1, 2, 61, 66 en 94.

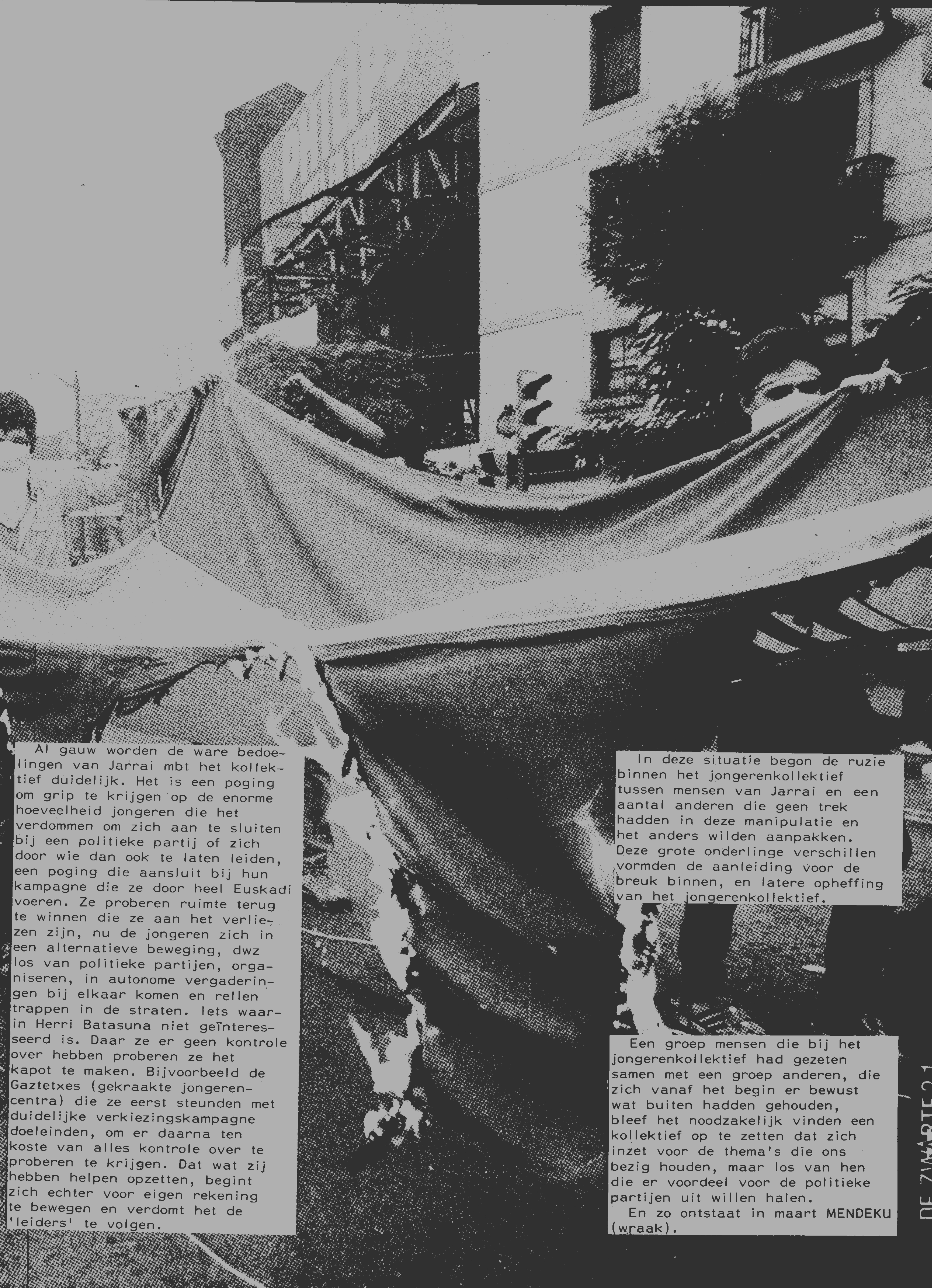
We denken dat jullie er al wel over gehoord hebben, gezien de enorme hoeveelheid die er over geschreven is, de vele commentaren, manipulaties en verdraaiingen door de machtsinstuties zoals de media en de politieke partijen.

Dit alles heeft ons alleen maar weer eens te meer bevestigd hoe ontzettend belangrijk het is om eigen middelen te creëren voor het verspreiden van kontra-informatie.

Vandaar dus aan het vertellen geslagen om het allemaal wat helderder te maken.

Om het beter te begrijpen moeten we terug naar de zomermaanden waarin op initiatief van Jarrai (jeugdorganisatie van Herri Batasuna) in Portugalete een 'jongerenkollektief' werd opgericht met de bedoeling uiting te geven aan allerlei eisen van de jongeren. Dit kollektief bestond uit ongeveer 30 jongeren.

E K U H A B L A M E N D E K U



Al gauw worden de ware bedoelingen van Jarrai mbt het kollektief duidelijk. Het is een poging om grip te krijgen op de enorme hoeveelheid jongeren die het verdommen om zich aan te sluiten bij een politieke partij of zich door wie dan ook te laten leiden, een poging die aansluit bij hun campagne die ze door heel Euskadi voeren. Ze proberen ruimte terug te winnen die ze aan het verliezen zijn, nu de jongeren zich in een alternatieve beweging, dwz los van politieke partijen, organiseren, in autonome vergaderingen bij elkaar komen en rellen trappen in de straten. Iets waarin Herri Batasuna niet geïnteresseerd is. Daar ze er geen controle over hebben proberen ze het kapot te maken. Bijvoorbeeld de Gaztetxes (gekraakte jongeren-centra) die ze eerst steunden met duidelijke verkiezingscampagne doeleinden, om er daarna ten koste van alles controle over te proberen te krijgen. Dat wat zij hebben helpen opzetten, begint zich echter voor eigen rekening te bewegen en verdomt het de 'leiders' te volgen.

In deze situatie begon de ruzie binnen het jongerenkollektief tussen mensen van Jarrai en een aantal anderen die geen trek hadden in deze manipulatie en het anders wilden aanpakken. Deze grote onderlinge verschillen vormden de aanleiding voor de breuk binnen, en latere opheffing van het jongerenkollektief.

Een groep mensen die bij het jongerenkollektief had gezeten samen met een groep anderen, die zich vanaf het begin er bewust wat buiten hadden gehouden, bleef het noodzakelijk vinden een kollektief op te zetten dat zich inzet voor de thema's die ons bezig houden, maar los van hen die er voordeel voor de politieke partijen uit willen halen.

En zo ontstaat in maart MENDEKU (wraak).

De uitgangspunten zijn heel duidelijk: het gaat om een open kollektief, alternatief en met open vergaderingen, zonder een dominante ideologie, waar mensen bij elkaar komen die geïnteresseerd zijn zich op autonome manier te 'bewegen'.

De eerste vergaderingen worden gehouden en het idee krijgt vorm. Over het algemeen zijn we met zo'n 30 mensen en als eerste aktie wordt er een grote muurschilder-aktie in het centrum georganiseerd. Er worden een aantal muren wit geschilderd en iedereen wordt opgeroepen om te schilderen waar die zin in heeft, zonder beperkingen. Er komen behoorlijk wat mensen en de muurschilderingen worden onwijs mooi. Ze gaan over allerlei thema's zoals anti-militarisme, seksualiteit, kraken, Baskiese taal, anarchisme, tegen de smeris en tegen de politieke partijen....

Door deze eerste aktie beginnen we te praten over de behoefte aan een eigen blaadje, waarin de mensen plek hebben om zich te uiten over al dit soort dingen, buiten de door het systeem gekontroleerde media. Dus maken we stickers waarop het recht op wonen wordt geëist, en die verkopen we om aan poen voor het blaadje te komen.



Voor pasen kondigen wij, MENDEKU, een atheïstiese processie aan. Al bij het begin komt er mot als het kollektief MENDEKU verschijnt. Herri Batasuna beschuldigt ons ervan dat we de beweging voor de baskiese nationale bevrijding willen splijten en het lijkt erop dat zij de exclusieve rechten op de nationale bevrijdingsstrijd hebben. Er zijn enorme discussies en op het laatst bedreigen ze ons zelfs. Twee kameradinnen worden uit de vrouwenorganisatie van HB, Aizan, gezet omdat ze bij Mendeku zitten, we worden aangevallen op de muurschilderingen, enz., enz....

Na de atheïstiese processie was de ruzie compleet. We worden ervan beschuldigd de politiek van HB te ondermijnen, onder andere omdat er nu mogelijke stemmers

de atheïstiese processie met HB geïdentificeerd hadden (dat kwam dus weer uit de rechtse media) en dat was fataal voor de verkiezingen, want HB kan niet als atheïsties uit de hoek komen, niet tegenover haar eigen leden, noch als ze stemmen aan bv de PNV probeert te onttrekken.

Afijn, met deze voorgeschiedenis gaan we naar de 25^e april, de datum van de aanslag op het kantoor van de PSOE.

Portugalete viel de laatste tijd nogal op vanwege de heftige en gewelddadige protesten tegen de uitwijzingen van Baskiese politieke vluchtelingen door Frankrijk aan de Spaanse smeris. Bij de manifestaties, die door de 'Gestoras Proamnistia' (belangenorganisaties van HB voor politieke gevangenen) georganiseerd worden, komt het regelmatig tot een treffen met de politie. De manifestaties worden steeds regelmatig georganiseerd met de intensivering van de PSOE-kampagne voor samenwerking tussen de Franse en Spaanse overheid tegen de Baskiese vluchtelingen. De konfrontatie met de smeris hoort er inmiddels bij en de manifestaties worden steeds radikaler.

We zijn op het punt gekomen dat het haast onmogelijk is een manifestatie in Portugalete te houden, omdat bij elke nieuwe aankondiging er meteen een overkill aan smeris helemaal uit Logroño naar Portu wordt gehaald. Het is een gewoonte geworden een direkte konfrontatie met de kit aan te gaan: barrikades, het in de fik steken van autobussen, aanvallen op het partijkantoor van de PSOE, op franse auto's, mollies, stenen, katapults, vuurpijlen, het slopen van banken ed, ontzettend hevige charges van de smeris, ontruiming van het oude stadsdeel, invallen van de kit in bars, de smeris schiet met scherp; hopen gewonden etc., etc.

De Gestoras Proamnistia proberen de radikalisering van de strijd tegen te gaan. Ze hebben het totaal niet meer onder controle en het is niet gunstig voor de verkiezingen...

Konfrontaties tussen de Gestoras en de rest van de mensen, die het merendeel van de manifestaties uitmaken, komen vaak voor. De situatie loopt flink uit de hand.

In dit explosieve klimaat van dagelijkse, direkte konfrontaties vond de aanslag op het kantoor van de PSOE plaats.

Wij willen hier de aktie op zich niet beoordelen, iedereen heeft daar zijn eigen ideeën over, maar Mendeku als kollektief neemt er geen positie over in. Een feit waar we het wel allemaal over eens zijn is dat bij de aktie, die het gevolg was van de woede over wéér twee nieuwe uitleveringen diezelfde dag, geen rekening is gehouden met de mogelijke gevolgen (doden, gewonden....).

Er waren al veel vaker aanslagen op het PSOE-kantoor geweest met molotov-cocktails zonder dat zich daarbij persoonlijke ongelukken voordeden, maar in de nacht van de 25^e april waren er nog mensen in het gebouw op het moment van de aanslag en iedereen kent het resultaat.

Wij zijn ervan overtuigd dat de jonge daders van deze aktie niet deze bedoeling hadden, noch verwachtten wat de konsekwenties van deze aanslag zouden zijn. Deze details helpen ook bij de uitleg waarom de politie de zaak zo snel rond had met de schuldbekentenissen van de jongens, die zich ook de pleuris geschrokken waren.

De paniek en paranoia na de aanslag in Portugalete was totaal, iedereen was doodsbang en overal verschenen meteen stillen, Guardia Civil, gemeentepolitie, hertzainas (Baskiese politie), brandweer en ambulances..... Er werd over drie doden gesproken, er werd veel over geluld en zo ongeveer iedereen spekuleerde over wie erachter zat.

De reactie van de PSOE liet niet op zich wachten en in hun eerste kommuniquee beschuldigde ze HB ervan de oorzaak van de aanslag te zijn. En toen begon de hele ellende. HB verspreidde pamfletten en posters waarin ze deelname aan de feiten ontkende en tegelijkertijd ook energiek de aanslag veroordeelde.

In de vroege ochtend van 27 april begonnen de arrestaties. De eerste 10 arrestaties die vielen waren van mensen dichtbij HB die al bij de smeris bekend stonden. Na zo'n 3 uur veranderde het gezichtspunt van de smeris en werden de veronderstelde deelnemers van 'kommando Mendeku' gearresteerd. Er zijn twee leden van ons kollektief gedetineerd, beschuldigd van deelname aan het zogenaamde kommando. (Het is van belang hierbij te bedenken dat onder een 'kommando' een gewapende, geheime cel wordt verstaan. Uit het voorgaande wordt al duidelijk dat deze typering absoluut niet van toepassing is op het kollektief Mendeku, dat juist een heel open structuur kent. -de vertaler*) Later vallen er meer arrestaties totdat uiteindelijk de veronderstelde daders gepakt zijn. Het aantal gevangenen loopt op tot 21.

Iedereen wordt op de gewoontelijke manieren -veel klappen, intimidaties enz.- verhoord en na twee dagen wordt er een aantal mensen vrijgelaten. Elf mensen blijven zitten en krijgen een voorlopige verlenging van zes dagen. In deze groep zitten de twee leden van Mendeku die niets met de hele zaak te maken hebben en drie van de waarschijnlijke daders van de aanslag, die ook deel uit maken van het kollektief. Na zes dagen in een politiecel worden ze overgebracht naar een speciale veiligheidsgevangenis in Madrid.

Uiteindelijk op 4 mei, na acht dagen totale isolatie, komen ze voor de officier van justitie, waar zes van de arrestanten vrij worden gesproken. De twee leden van Mendeku horen ook bij de vrijgelatenen, de rest wordt overgeplaatst naar Carabanchel.

We willen hier nu verder niet uitweiden over wat er allemaal voor shit in het politieburo is uitgehaald omdat jullie allemaal wel min of meer weten hoe erg het er daar aan toe gaat.

Na de arrestaties van maandag spekuleren alle media over de aanslag, het bericht staat op elke voorpagina.

De PSOE blijft HB van de aanslag beschuldigen. Maar het heftige van het geval is dat HB (die, laten we dat niet vergeten, midden in de verkiezingskampagne zit) het niet laat bij een ontkenning van deelname aan de gebeurtenissen, maar tot ieders verrassing met een verklaring komt en openlijk het kollektief Mendeku als schuldige aanwijst. Ze weten bijzonder goed dat het totaal vervalst en een leugen is, maar ze zetten het hele zaakje zo op met de onbeschaamde intentie zo twee vliegen in één klap te vangen: hun image weer schoon wassen voor de publieke opinie, en wat is er beter dan meteen een schuldige aanwijzen, en helemaal handig om zich zo te ontdoen van een kollektief dat hun al een doorn in het oog was. Zij, en zij alleen, waren het die Mendeku erbij betrokken!!

De media, waaronder ook EGIN (een krant die in handen is van HB en zich zogenaamd richt op alternatieven, radikalen en aktievoerders etc... -de vert.), steunen deze veronderstelling en schrijven fel tegen Mendeku, dat ze definiëren als een kommando van direkte aktie, een groep marginale jongeren, gewelddadige autonomen, doorgewinterde delinkwenten, losgeslagen anarchisten, punks, enz., enz..

Maar hier houdt het verhaal over de flip met HB nog niet op: politieke leiders zoals Txomin Ziluaga, Ion Idigoras, Txema Montero leggen verklaringen af bij elk medium dat hun aandacht schenkt. Ze beschuldigen Mendeku ervan een ideologische vijand te zijn, een politieke vijand die buiten de beweging voor Baskiese nationale bevrijding staat.

Ze verklaren ook dat ons kollektief, dat ze ervan beschuldigen een kommando te zijn, al jaren funktioneerde en niet sinds de officiële datum van half maart. Gebruikmakend van de toevallige overeenkomst van namen beschuldigen ze ons meteen maar van de dood van de socialistiese kandidaat Enrique Casas. Later worden we er zelfs van beschuldigd een kommando te zijn dat door Binnenlandse Zaken is georganiseerd en in nauwe samenwerking met de GAL (extreem rechts) probeert de campagne van HB te verzieken.

Op eigen initiatief verklaren Txema Montero en Kepa Landa (die advocaat is van de Gestoras) dat ze de dedaders van de aanslag gaan vervolgen omdat ze hen als hun vijanden beschouwen. Ze kondigen aan dat ze als een soort 'openbare' aanklagers gaan optreden samen met de twee aanklagers die voor de PSOE zullen optreden met de officier van justitie.

Jullie kunnen je voorstellen hoe groot onze verbazing en verontwaardiging is over al deze beschuldigingen, uit een hoek waarvan we toch dachten dat-ie wel aan onze kant van de barrikades stond. Maar inmiddels weten we wel waar ze staan en met wie. De media vallen ons van alle kanten aan, de politieke organisaties ook en de smeris gaat door met ons onder druk te zetten.

We besluiten een kommuniquee uit te geven met de bedoeling aan de publieke opinie uit te leggen dat Mendeku geen kommando is maar een open kollektief, alternatief en met open vergaderingen, en zodoende niets met de aanslag te maken heeft. We dienen een aanklacht in tegen de manipulatie door HB en de rest van de vriendjes van de macht, en we eisen rektifikatie en een openlijke intrekking van de beschuldigingen door de parlementsleden, de politieke leiders van HB. Ons kommuniquee wordt zeer ingekort in een paar kranten en bladen geplaatst.

Daarnaast, terwijl onze kameraden nog steeds gevangen zitten, werken HB en hun organisaties in Portugalete niet alleen niet mee aan het vrij krijgen van de arrestanten, maar boycotten ze

ook totaal alle mensen die met Mendeku te maken hebben en die informatie over de arrestanten willen verkrijgen en verspreiden.

Er komen steeds gefoktere diskussies waaruit meer en meer blijkt dat HB van het hele onderwerp niets wil begrijpen en Mendeku opzettelijk kriminaliseert. Er wordt zelfs met de dood gedreigd en de ruzie is totaal.

De Gestoras Proamnistia blijven zeer dubbelzinnig over of ze nou wel of niet met hun advocaten de verdediging van de gevangenen op zich gaan nemen. Daarom en door verklaringen in de kranten

van hun, nemen we contact op met het advocatenkollektief Berdin uit San Sebastian, die vanaf het begin af aan duidelijk maken dat ze ons willen helpen en klaarstaan om te doen wat nodig is.

Familieleden van de gevangenen zijn de enigen die contact met hun mogen hebben en de families verkeren in de waan dat de Gestoras de verdediging op zich hebben genomen. Op het proces blijkt dit niet het geval en de advocaten van Berdin moeten op het laatste moment vrijwel onvoorbereid de verdediging voeren.

Terwijl de aanvallen door kollaborateurs met het systeem maar doorgaan is er gelukkig ook een enorme hoop steun en solidariteit van vrije radio's, blaadjes, Gaztetxes, jongerenvergaderingen, kollektieven etc.,etc.... Iedereen is zich ervan bewust dat het feit dat HB samen met de sociaal-demokraten Mendeku kriminaliseert, betekent dat iedereen in Euskadi die aktief is zonder zich aan hun politieke partijen te willen onderwerpen gekriminaliseerd wordt.

Het is natuurlijk niet de eerste keer dat we aangevallen worden, maar deze keer is het wel heel ongelooflijk schaamteloos. Als je niet met hen bent, ben je tegen hen. Als zij de beweging niet onder controle kunnen hebben, dan mag niemand dat..., als je hun leiding niet volgt, dan word je bedreigd en tot vijand van de Baskiese bevrijdingsbeweging verklaard.

Dankzij de steun van de alternatieve, autonome groepen hebben we een pamflet uit kunnen brengen in een oplage van 10.000, dat door heel Euskadi is verspreid. De vrije radio's, blaadjes en alle vormen van kontra-informatie helpen ons om de zaak duidelijk te maken. We zijn ook naar veel steden en dorpen geweest om info-avonden te houden.

Mendeku gaat door en ons blaadje komt binnenkort uit, de konfrontaties met de smeris gaan nog dagelijks door in Portugalete, we worden flink bedreigd. Niemand weet wat er gaat gebeuren.

MENDEKU



vrijspraak voor Chantal!

Op 26 september a.s. wordt Chantal Paternostre samen met Luc van Acker en de 4 militanten van de c.c.c. voor assisenhof gedaagd.

Op 28/8/88 had Chantal een gesprek met Baber; hier volgt de vertaling van dit gesprek. Uit *Alternative Libertaire*-nr.102 1988 pg.4.

A.L.: De 26e september a.s. wordt je voor het assisenhof gedaagd in het kader van wat de pers noemt: het proces van de c.c.c. Wil je ons herinneren van wat je wordt beschuldigd?

Ch.P.: De 15e augustus 1985, de dag van mijn arrestatie, werd ik beschuldigd van poging tot opblazen van gebouwen door middel van explosieven. Het ging in dit geval om een poging van een aanslag tegen de A.C.E.C. in Drogenbos, op 26 juni 1985 's morgens. Een poging die werd toegeschreven aan de F.R.A.P. (Front Révolutionnaire d'Action Proletarienne). Vanaf het begin van mijn gevangenneming was het dossier zo licht wat betreft precieze en concrete feiten dat de rechterlijke macht zich gedwongen zag mij te kunnen vasthouden, om toevlucht te nemen tot procedurele kunstgrepen. Aldus, vier maanden later, in december '85, hebben ze me de pseudo-beschuldiging bij uitstek in de schoenen geschoven: bende-vorming. Elke maand, telkens als ik voor de raadkamer kwam (instantie die zich moet uitspreken over de vrijlating of de aanhouding in voorlopige hechtenis), organiseerden de politiediensten telkens weer pseudo-toneelstukken, om mijn vasthouding nadrukkelijk te rechtvaardigen. Uiteindelijk, in september '86, was het dossier gedurende een jaar niet één duim gevorderd en vonden ze niets dat hun scenario van het begin kracht bijzette, dus waren ze wel genoodzaakt om mij vrij te laten.

In mei '88, tijdens de zitting van de raadkamer, die uitspraak moest doen over de samenvoeging van de c.c.c. en F.R.A.P. dossiers, over de verwijzing naar de correctionele rechtbank of eventueel vrijspraak heeft de procureur JASPAR, in zijn pleidooi, mij alles wat in het onderzoek onopgehelderd was gebleven betreffende Action Directe en de FRAP, op mijn rug geschoven. Het is even vaag en absurd als het verbergen van explosieven, het verbergen van oorlogswapens, het herbergen van gestolen auto's, het huren van 'samenzweerdere' appartementen, de aanslagen tegen de NAVO en AEG.....

Al deze affaires, waarvoor ik nooit door de politiediensten, gedurende de drie jaren dat dit onderzoek duurt, werd ondervraagd. De concrete beschuldigingen tegen mij zijn zo licht dat alles gebeurt alsof zij mij op de laatste minuut, ten

aller prijze de zaak willen aandikken, om indruk te maken op de pers; de publieke opinie en de jury. Om alsnog een veroordeling los te krijgen om achteraf het jaar dat men mij in voorlopige hechtenis heeft gezet, te rechtvaardigen.

A.L.: Sinds twee weken ben je in het bezit van het gerechtelijk dossier. Na het geraadpleegd te hebben, heb je wellicht enkele commentaren te leveren op de wijze waarop het onderzoek werd gevoerd.....

Ch.P.: Om op je vraag te beantwoorden, dien ik terug te gaan naar het klimaat van die periode. Al verschillende maanden eerder hadden de eerste aanslagen plaatsgevonden en er was niemand gearresteerd. Niemand, niet heel juist, daar enkele weken te voren de flikken reeds een provocatie ineengezet hadden om de familie Alvarez te kunnen arresteren en te pogen hen te laten doorgaan voor de c.c.c. Een zaak die op niets uitgelopen is, in weerwil van alles wat men ons had willen wijsmaken over het politieke profiel van deze van traditie uit kommunistische militante familie.

Het is op dat moment dat de flikken zich op andere door hen als extreem-links bestempelde milieus hebben gericht. In die tijd verzorgde ik een eigen bijzonder scherpe uitzending, op woensdagmiddag, op radio AIR Libre (107.6 Mgz.), waar ik geen blad voor mijn mond hield. Op 31 juli 1985, beweerde B.S.R. (Belgische opsporingsbrigade) "vertrouwelijke" informatie ontvangen te hebben, volgens welke mensen bij radio Air Libre verdovende middelen verhandelden en dat een zekere Chantal Paternostre onder een valse naam een appartement huurde



in de Zamenhofstraat, waar men drugs gebruikte en verkocht. Dit alles wel te verstaan was onjuist en was niet anders dan een voorwendsel. Het is slechts later dat ik vernomen heb, dat dit appartement door de politiediensten gekwalificeerd als "samenzweerdere" appartement-, het appartement van één van mijn vrienden, Michel was, bij wie ik verschillende keren op bezoek geweest was. Daar ligt het wel magere begin van deze affaire.

Vandaag 29 augustus hebben de zes beschuldigen in het kader van de affaire FRAP-CCC nog steeds geen volledige kopie van hun dossier ontvangen. Het proces wordt gehouden binnen de maand!.

Geheel tevreden uiteindelijk vast te hebben wat ze hopen dat de leidende draad is naar het grootste wild; iemand vast te houden wiens politiek profiel correspondeert met het imago van Epinal van het terrorisme, zetten ze alles in het werk mij te besmeuren. Het ganse onderzoek is in die lijn: ze zegt dat ze anarchiste is, bijgevolg is het een terroriste, een bommenlegster, dus is zij bij voorbaat schuldig en dat zal men bewijzen, desnoods door de ergste leugens te gebruiken.... zelfs als kan concreet gezien, in de feiten, niets deze stelling staven. Het assisenproces zal me trouwens in staat stellen om deze praktijken in detail aan te tonen, van de schuld die van te voren vaststaat, ver verwijderd van het theoretisch vermoeden van onschuld. Ik bevond me opnieuw in een situatie waar de bewijslast volledig omgekeerd is. Het is absurd.

Het is niet meer aan hen om mijn schuld te bewijzen, maar aan mij om te bewijzen dat ik niets te zien heb met deze poging tot aanslag.

A.L.: Ten tijde van uw gevangenschap in voorlopige hechtenis, heb je voortdurend verklaard onschuldig te zijn aan de feiten die je werden verweten. Wat zal je positie zijn gedurende het proces?

Ch.P.: Ik begeef me naar dit proces om vrijspraak te eisen, want ik heb absoluut niets te zien met de feiten die me worden verweten. Ik ga naar dit proces omdat ik wil aantonen dat het om een politiek proces gaat; dat ik er gedagvaard ben, minder voor precieze feiten, dan voor mijn politieke opinie en mijn sympathieën voor revolutionairen van allerlei slag. Ik zal er hardnekkig voor vechten om aan te tonen dat het dossier van aanklacht niets anders is dan een van te voren opgemaakte constructie van de politie.

A.L.: Hoe interpreteer je de samenvoeging van de dossiers FRAP en CCC, in één enkel proces?

CH.P.: De verantwoordelijkheid berust bij Jean-Gol, toen minister van justitie, die altijd al een proces met groot spektakel wilde opzetten. Een proces van het linkse terrorisme voor alles bestemd om indruk te maken op de publieke opinie, met het zicht op de verkiezingen "de liberalen vechten tegen de onveiligheid". In dit unieke proces werd er absoluut geen rekening gehouden met de verschillen die bestaan tussen de 4 van de CCC, Luc Van Acker en mij. De macht probeert ons alle zes in hetzelfde schuitje te zetten. Wat mij betreft zal ik de samenvoeging blijven aanvechten en zal ik mijn anarchistische identiteit blijven verdedigen. Uiteindelijk is het hinderlijker voor de militanten van de CCC die zichzelf altijd met nadruk hebben afgezet tegen alles wat ze kwalificeren als kleinburgerlijk anarchisme. Ik denk echt dat het absurd is deze uiteenlopende dossiers te hebben samengebracht en dat iedereen het zal kunnen constateren tijdens de rechtzittingen. Er zullen twee processen zijn, twee types van verdediging, zelfs als ze zich afspelen in dezelfde zaal. Ik zei absurd, voor zover dit het enige middel is om het FRAP-dossier de rechtbank te laten voorkomen. Hoe kan men zonder de samenvoeging met het dossier CCC het proces houden van een groep waarvan geen enkel lid werd geïdentificeerd, laat staan gearresteerd.

A.L.: Wat denk je van het paranormale klimaat dat de opening van het proces omringt en in het bijzonder de konstruktie van een speciale kooi in geblindeerd glas in de rechtzaal?

CH.P.: Dit is een deel van de opzet van het proces met veel spektakel, waarvan ik voordien praatte. Het is werkelijk debiel. Het is meer dan twee jaar dat ik vrij ben, Luc Van Acker al 1½ jaar. Als we hadden willen vluchten, zouden we niet op het proces hebben gewacht om ons in de cowboy stijl in de rechtzaal te bevrijden. Het is werkelijk Hollywood om indruk te maken op de jury, de pers en de publieke opinie. Wat ook absurd is, is het feit dat ik 3 of 4 dagen voor het proces gearresteerd zal worden. Dat ik me met mijn klein valiesje naar de poort moet begeven om te worden opgesloten gedurende de ganse duur van het proces. Het is evident dat ik als ik in de situatie van gevangene verkeer, meer moeilijkheden zal hebben om

van de ene dag op de andere mijn verdediging te organiseren dan wanneer ik als vrij mens naar de rechtzitting zou komen. Terug de gevangenis ingaan wil ook zeggen dat het onmogelijk is om vrij te communiceren met andere personen dan mijn advocaten, onmogelijkheid om te slapen, om te herstellen, want om het uur wordt het licht in de cel door de bewaaksters aangemaakt en openen ze het venstertje om te zien of ik niet bezig ben zelfmoord te plegen. Dit wil eveneens zeggen dat het onmogelijk is om warme maaltijden te krijgen gedurende het hele proces dat 3 weken zou moeten duren. In één woord, dat het onmogelijk zal zijn om te rekuperen van de spanning van die dag.

A.L.: Tijdens je preventieve hechtenis had er zich een grote solidariteitsbeweging ontwikkeld, om je vrijheid te eisen. Wat verwacht je van hen die zich willen mobiliseren om je tijdens het proces te ondersteunen? Wat vraag je hen?

CH.P.: Ik wil hen vooreerst nogmaals bedanken voor hun ondersteuning. Temeer daar sommige van hen puur voor het feit dat ze mijn telefoonnummer in hun agenda hadden of omdat ze een sympathiebetuigende brief naar de gevangenis stuurden, verhoren en huiszoekingen hebben moeten ondergaan. Met alle vervelende zaken die dat met zich meebrengt. Aan die mensen, en aan allen die slechts zeer matig vertrouwen stellen in de pers, vraag ik om bijzonder op te letten op het verloop van het proces. We mogen er zeker van zijn dat het vanaf nu al nodig zal zijn bepaalde tendentieuze interpretaties recht te zetten.

Met dat doel nodig ik allen die me zouden willen helpen uit, elke zaterdag van het proces samen te komen om 17.00 uur bij radio Air Libre, Alsebergse Steenweg 261, 1180 Brussel. Bij deze dus afspraak op 1 oktober om 17.00 uur voor een eerste informatiebijeenkomst.

Ik eindig met erop te wijzen dat de zittingen van het proces openbaar zijn, dat ze plaats hebben in de zaal van het Assisenhof in het justitiepaleis te Brussel, en dat in de menigte van flikken in burger het voor mij altijd aangenaam zal zijn om gezichten van vrienden te herkennen.

Gesprek met Babar op 28/8/88

Vanaf begin september kunt u (opnieuw) schrijven naar Chantal Paternostre- Prison de Forest-52, Avenue de la jonction- 1060 Brussel. Ondersteuning voor Chantal: rek.:001-0049923-44 mrt de vermelding: "Vrijspraak voor Chantal".

Vandaag, 2 september 1988, hervatten de vier in de gevangenis zittende militanten van de CCC, Bertrand Sassoje, Didier Chevolet en Pascal Vandegeerde, hun in het voorjaar van '86 afgebroken hongerstaking. Op grond van de ervaringen opgedaan tijdens die hongerstaking, namelijk de wetenschap dat ze zonder twijfel extreem ver zullen moeten gaan om hun eisen ingewilligd te krijgen, hebben de gevangenen besloten om hun actie gespreid te starten: Didier Chevolet begint de kollektieve actie vandaag, Pascale volgt op 9 september, Pierre op de 16-e en Bertrand de 23-e.

Tijdens de hongerstaking van '86 hebben de minister van justitie en zijn "raadgevers" na 43 dagen toegezegd enige eisen in te willigen. Maar al snel bleek dat dat alleen bedoeld was om uit de netelige situatie te geraken: de toezeggingen werden niet nagekomen. Daarom zien de 4 militanten zich opnieuw gedwongen naar het middel van de hongerstaking te grijpen, en om dezelfde reden zijn hun eisen gelijk aan die van '86:

- Samenvoeging van de gevangenen en 8 uur gezamenlijke arbeid per dag.
- Toestemming voor bezoek van anderen dan familieleden.
- Beschikbaarheid van politieke boeken en geschriften.
- Het dragen van gewone kleding.

Deze eisen zijn uitsluitend politiek, het doel is de voorwaarden om politiek bezig te zijn in de bak te bevechten, creatieve activiteit die voor kommunisten slechts als kollektief proces denkbaar is.

26 september begint het proces. De APAPC (steungroep van familieleden en symphatisanten) klaagt de handelwijze aan die er op gericht is van het proces een proces tegen individuen te maken, los van elke gemeenschappelijkheid, en hun strijd en politieke inhoud te verzwijgen. De strijd van de gevangen revolutionairen tegen het voornemen van de staat ze tot zwijgen te brengen of ze te vernietigen wordt als legitiem gezien. De APAPC eist met hen onmiddellijke samenvoeging van de gevangenen en menswaardige bajes omstandigheden om te komen tot theoretische en politieke arbeid.

APAPC BP 6 st Gilles 1060 Bruxelles



BELGIESE DESERTEURS

WERKGROEP BELGIESE DESERTEURS

Op 5 juli klopte Johan Lenvain bij onze Werkgroep Informatie Dienstweigeren in Tilburg aan. Hij vertelde ons dat hij diverse malen zwaar mishandeld was als soldaat in het belgische leger. Hij is een keer in elkaar geslagen door een korporaal. Zijn luitenant stond toe te kijken... Toppunt was echter toen men zijn oksels en geslachtsdelen, in zijn slaap, volspoot met sneldrogende contactlijm. Hij probeerde een klacht in te dienen, maar in plaats daarvan dat hij serieus werd genomen, kreeg hij een beklag omdat hij 'de sfeer zou verpesten'. Johan probeerde het nog een keer bij het ministerie van defensie in Brussel, maar ook daar ving hij bot. Ze droegen hem over aan de militaire politie. Toen was voor Johan de maat vol en hij besloot te deserteren.

Je kunt de toestanden in het belgische leger niet vergelijken met het nederlandse leger. In Nederland bijvoorbeeld heb je een VVDM, die als erkende organisatie voor je rechten kan opkomen. In België zijn vakbonden voor dienstplichtigen in het leger verboden. Dien je daar een klacht in bij één van je oversten, dan doe je dat op eigen risico. Ze kennen er ook 7 officieuze rangen in je dienstplichttijd en bij iedere overgang loop je het risico hardhandig ontgroend te worden. Johan is als deserteur geen uitzondering: per

jaar kunnen 1250 tot 2300 mensen de treiterijen of pure mishandelingen niet meer aan en besluiten te deserteren. In tegenstelling tot Nederland wordt desertie of ongeoorloofde afwezigheid niet zo vaak op de kaserna afgehandeld. Ze zijn niet misselijk met gevangenisstraffen. De mogelijkheden om gewoon uit het leger te blijven zijn ook een stuk minder. Zit je eenmaal in het leger dan kun je het schudden: een beroep doen op de wet gewetensbezwaarden is in het leger niet meer mogelijk. Besluit je al voor de keuring daar een beroep op te doen, dan staat je vervelend werk te wachten. Ze kennen in België een prioritei-

ten systeem. Prioriteit 1 hebben rotbaantjes in ziekenhuizen, verpleegthuizen. Ideële instellingen hebben prioriteit 40. Eerst moet prioriteit 1 volzitten, dan gaan ze prioriteit 2 opvullen. Totaalweigeren is in België "niet voor iedereen weggelegd": met 120 man verdeeld over 4 slaapzalen zoals in Merksplas, verplicht werken, gevangenis-overalls en dat 2 jaar lang Je hebt in België ook een aantal vreemde regelingen. Omdat je als dienstplichtige maar f150,00 per maand verdient, besluiten verschillende jongens hun tanden op elkaar te zetten en een kontrakt te tekenen voor 2 jaar. Je kunt zo'n kontrakt na een tijdje verbreken als je het niet meer aan kunt, maar dat heeft tot gevolg dat je daarna gewoon weer een oproep voor je dienstplicht

plicht krijgt. Alle tijd die je van te voren hebt gediend vervalt automatisch. De belgische legerplaats Soest in Duitsland heeft een hele slechte naam. Vorig jaar zomer werd er nog de kleurling Mathieu Geurts door een 'collega' vermoord. Danny van Loon ging Johan voor. Hij werd ook mishandeld in Soest en besloot naar Nederland te vluchten. Hij was zo bang voor represailles dat hij niet eens meer contact durfde op te nemen met zijn vrienden of ouders. De Werkgroep Belgische Deserteurs is met een aktie gestart om iets aan deze wantoestanden te veranderen. We willen een goed zwartboek gaan schrijven. Met behulp van verhalen over de mishande-

lingen willen we aantonen dat het geen uit de hand gelopen stoeipartijtjes zijn. Dat er gewoon systematies mishandeld wordt. Mochten er deserteurs zijn die willen meewerken aan het samenstellen van dit zwartboek, dan kunnen ze schrijven naar :

postbus 2287

3500 GG Utrecht

Wij kunnen ervoor zorgen dat je anoniem blijft. Mochten mensen onze aktie willen ondersteunen dan kun je geld overmaken op :

gironummer 39 17 175

tnv St. Vredeswinkel

Gasthuisring 71

5041 DR Tilburg

onder vermelding van W.B.D.

Mocht je meer informatie willen hebben kun je schrijven naar bovenstaand adres.

HETE BLIXEM!

"Kwaliteit, Service, Kraakhelderheid en Waar voor je geld".

Voordat Hete Blixum ten onder gaat aan de bovenstaande wereldveroverende MacDonald's filosofie, gaat het als een van de weinige overgebleven kraakeethuizen, voor het vierde jaar open.

Op basis van biologische producten kan er vegetarisch & veganistisch gegeten worden. Naast de keuze om op deze wijze te koken, is ons doel: het onder-

steunen van groepen, axes ed. die niet langs 'reguliere' kanalen aan financiële middelen kunnen komen.

Deze opzet staat of valt bij de reactie uit de 'beweging': kom dus eten en doe een aanvraag!

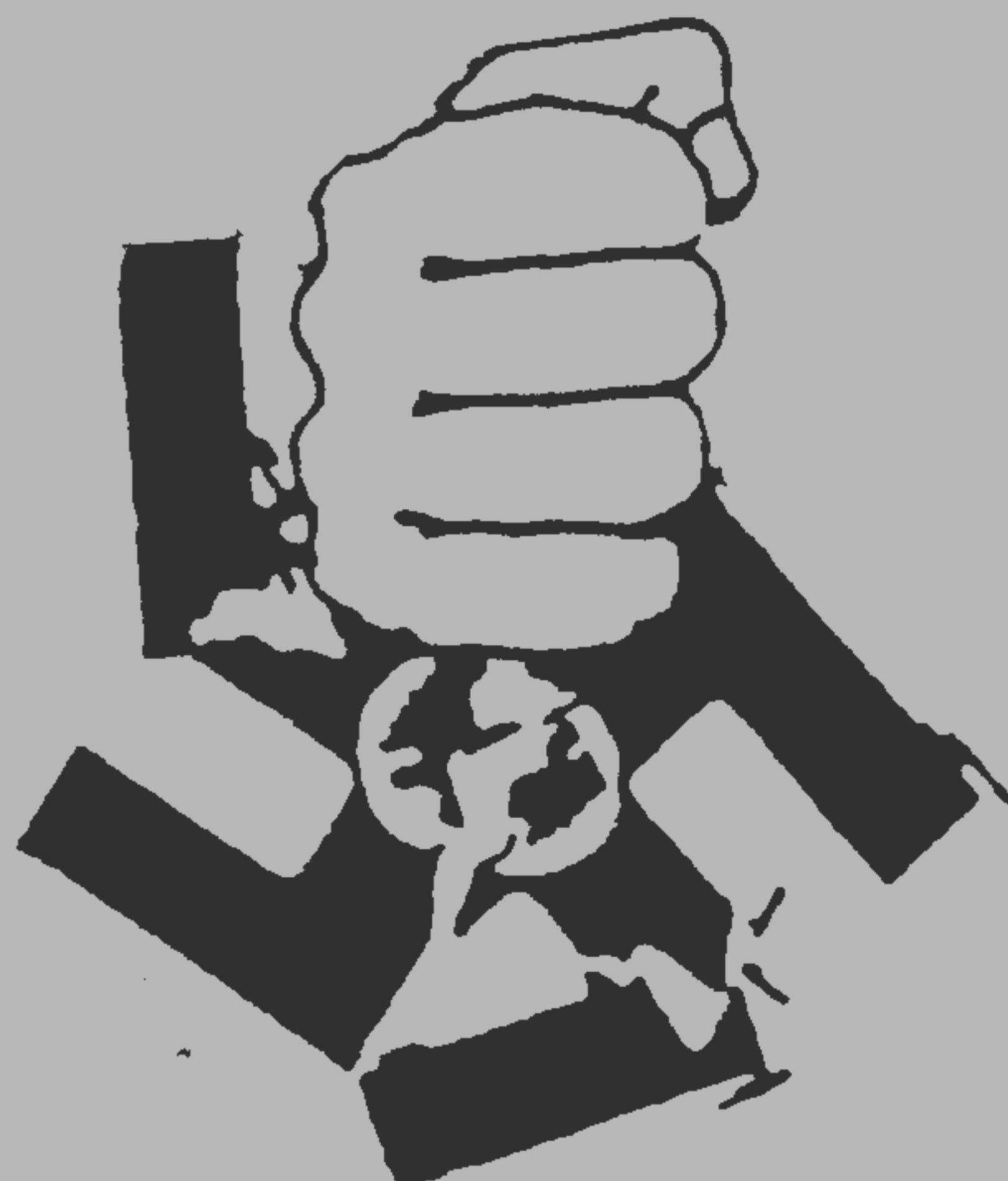
De crew-members van de Hete Blixum, Fred. Hendrikstr. 111, A'dam open vanaf 16.00 uur eten vanaf 18.00 uur (binnenkort telefoon om te reserveren.).

SOLIDARITEIT MET DE WIELINGEN

Vandaag, 28 september, hebben wij het kantoor van MABON (Volmerlaan 7 in Rijswijk) beklad met

de leus "Wielingen walgt van MABON". Dit omdat vandaag het sloopkontrakt is getekend. Na 10 jaar gekraakt te zijn wordt daar gewoon een streep dootgehaald. MEER AKTIES VOLGEN, om dit niet ongestoord voorbij te laten gaan.

Groetjes van de Winterschilders (meer info in Zwarte 108)



In Zwarte 110 stond op pg.30/31 een oproep om de door de NPD in Frankfurt aangekondigde demonstratie/manifestatie onder het motto 'Frankfurt moet een Duitse stad blijven', te voorkomen. Op 15 oktober wil de NPD, die zich door vele andere extreem-rechtse groepen gesteund weet, voor de kunstbaan verzamelen. Wij willen dat als anti-fascisten voorkomen en zullen ons daartegenover verzamelen in het Ospark. Over ons verzet op 15 okt. tegen de fascisten willen we een vergadering houden op 10 okt., 20 u in Frontline, Alb. Cuypstr. 8/10, A'dam.

Omdat het te verwachten is, dat smeris het zal opnemen voor fascio's, en hen in bescherming zal nemen, moeten we ons goed voorbereiden. Hieronder nog wat info over de NPD.

Voor meer info:
Anti-fascistische aktie A'dam
PB 3306

1001 AC A'dam

BREEK FASCISME !!!

Op 18 November 1964 werd de NPD (Nationaldemokratische Partei Deutschland) opgericht, o.a. als antwoord op de z.g.n. 'ideologische' crisis van de jong republiek. Het is een Neo-nazistische, nationalistische partij, voert veel agitatie tegen buitenlanders en asielzoekers en is anti.kommunisties. De NPD pleit voor een herstel van het 'groot duitse rijk'. Aan het eind van de jaren 60 werd deze partij een vergaarbak voor raktionaire en nationalistische krachten en veroverde veel stemmen deelstaatsverkiezingen. Zo kreeg zij in Baden-Württemberg veel boeren achter zich die door het landbouwbeleid van de EEG aangetast werden. In de jaren 70 heeft de NPD aan kracht moeten inboeten o.a. door anti-fascistische akties. Ook was het militante karakter van de JN (Junge Nationaldemokraten), de jongere afdeling van de NPD voor veel mensen afstotend. Zij zagen zichzelf als 'speerpunt van het toekomstige betere, moderne totaal Duitsland'. Het gevolg was dat de NPD zich wat netter ging presenteren en de militantere facsisten naar het JN,

De laatste tijd probeert de NPD politieke munt te slaan uit de groeiende ktitiek op de parlementaire partijen.

In 1978 kwam er een gerechtelijke uitspraak dat de NPD niet in tegenspraak is met de grondwet, er was namelijk niet bewezen dat zij aktief met vooropgezette bedoelingen democratische grondrechten wilde aantasten.

Maar de NPD ageert openlijk tegen vreemdelingen met uitspraken als: 'ze vallen ons land binnen, ze roven en verkrachten en ze vernietigen onze jeugd met drugs maar ze noemen zich asielzoekers en worden door hun slachtoffers betaald.'

De laatste tijd is de NPD verschillende verbintenissen aangegaan met andere extreem-rechtse partijen in verband met de aankomende Europese verkiezingen.

Zo werkt zij samen met de DVU (Deutscher Volks Union) in de Liste D. Ook de Republikaner zitten in dit samenwerkingsverband. De NPD wil nu juist in Frankfurt demonstreren, waar ook het ANS, (Aktionsfront Nationaler Sozialisten), een verkapte NSDAP-organisatie, terrein zocht; het ANS (Michael Kühnen) wil hier ook samen met het FAP (Freiheitliche Arbeits Partei) aan de gemeenteraadsverkiezingen '89 meedoen. Nu wil de NPD dus daar onder het motto 'Frankfurt moet een Duitse stad blijven', een mars houden.

Voor het voortbestaan van de nationaal socialistische gedachten binnen het NPD en haar handlangers is van belang dat verschillende, niet direkt neo-nazistische organisaties te noemen verenigingen en uitgeverijtjes rechts-radikale propaganda voeren. Het zijn vaak organisaties van oud-militairen, of van slachtoffers van de denazificatieprocedures. Ze staan voor steunverlening aan 'alte Kameraden' of 'Heimatvertriebenen, het gezamenlijk bewaren van roemruchte herinneringen aan een glorieus verleden. Zo ook zetten zij zich in voor bv. verbetering van pensioenvoorwaarden, vergelijk hier de situatie rond het pensioen van de NSB-weduwe Rost van Tonningen, aan wie ongehinderd, met steun van de politieke partijen, het pensioen uitgekeerd blijft worden. Binnen dit soort organisaties zijn het vaak oud-nazi's die de belangrijkste functies innemen.

Dit is een meer burgerlijk fascisme dat zich snel ontwikkeld, een soort verschuiving naar de zg. apolitieke verenigingen en publicistische organisaties. Dat geeft het neo-nazisme ook weer nieuwe impulsen.

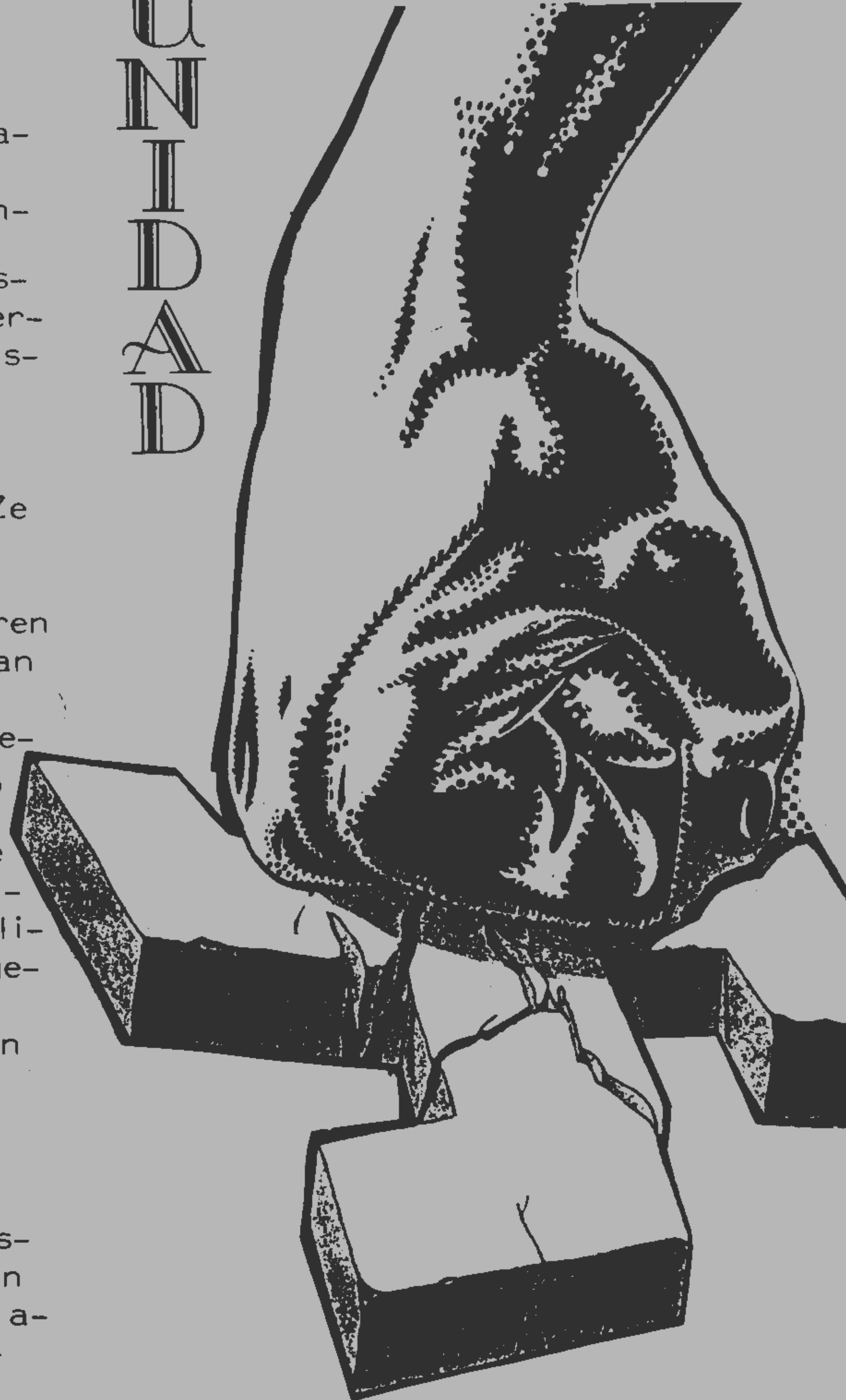
Het totaal aantal leden van de NPD bedraagt zo'n 27.000, en met

het aftreden van voorzitter Thielen een belangrijk deel van de relatief gematigde vleugel uit de NPD verdween; oud-NSDAP NPD verdween; oud-NSDAP'er Von Thadden volgde hem op. De NPD roept met haar intensieve propaganda bij honderdduizenden anderen sluimerende autoritaire en nationalistische gevoelens op.

Ook weten fascisten als de NPD gebruik te maken van wetenschappelijke ontwikkelingen om haar eigen ideologie te staven en bekrachtigd te zien; zo deed een vooraanstaand antropologe een uitspraak, die precies in het straatje van de fascisten paste: 'in principe moet het duidelijk zijn dat men met elke immigratie die men toestaat, land afstaat'... Vanzelfsprekend 'distantieert' deze prof zich, zoals andere wetenschappers, van rascisme; ze doen voorkomen dat ze enig gebruik van de wetenschap door fascisten afkeuren, maar toch zijn hun onderzoeksresultaten zoals in deze uitspraak, voor een NPD een steun in de rug. En dat soort ruggesteun is natuurlijk fataal, want het versterkt het 'blanke, machtige, superieure' gevoel van de fascho's.

ANTI FASCISTA

U
N
I
D
A
D



VERHOUDING TUSSEN ABORIGINES

Nick Dodson, rechtsadviseur voor het Northern Land Council, heeft op de linkse advocatenconferentie in Perth, die eind september plaatsvond, een speech gehouden, getiteld Aboriginal-politie-relaties. Hij onderzoekt de basis van Aboriginal recht en legt de onvermijdelijke botsing met westerse concepten van recht en orde in het volgende uittreksel van zijn speech uit.

Ik geloof dat de titel van dit stuk ook een dubbele vraag met zich mee zou moeten brengen; zijn er verhoudingen en zijn ze mogelijk? Dit is geen grap, het is een weerspiegeling van de realiteit zoals Aborigines die zien.

Als we het over de verhouding tussen Aborigines en de politie hebben, hebben we het over een voorbeeld van de manier waarop totaal verschillende culturen met elkaar botsen. In het bijzonder hebben we het over een konflikt tussen ideeën over sociale controle die mijlenver uiteen liggen.

Traditionele Aboriginal samenlevingen hebben duizenden jaren bestaan, zonder een politiemacht of geschreven wetten nodig te hebben. Hun systeem werkt prima in z'n culturele kontekst. Waar het om gaat is het feit dat het systeem in een onafgebroken lijn en meer dan duizenden jaren overleefd heeft. Zoals met elk rechtssysteem, is het nooit konstant gebleven, maar heeft het zich aangepast aan de manier waarop Aborigines zich ook moesten aanpassen aan verandering, zoals bijv. klimaat en voedselvoorziening, die vooraf gingen aan de komst van de blanken. Het lange bestaan van het systeem maakt het één van de sukselvolste verhalen van de menselijke geschiedenis.



EEN WET.

Aboriginal recht is nooit opgeschreven. Het bestaat over heel Australië als een integraal deel van de culturen van Aborigines. Voor niet-Aborigines heeft het de paternalistische titel 'gewoonterecht', voor ons, is het de wet en geen enkele

andere wet kan die vervangen. Het recht beslaat sociaal, cultureel, spiritueel en zelfs economisch gedrag. Het regelt relaties tussen mensen en lost konflikten op. Het sluit huwelijken en het complexe web van verplichtingen waar onze traditionele samenleving uit bestaat. Kort gezegd heeft het dezelfde functie als niet-Aboriginal recht.

Maar het is de basis van het recht wat verschilt. Aboriginal cultuur reflektiert de interactie tussen mensen in het heden, hun voorouders en hun omgeving. Verplichtingen t.o.v. de toekomst, in het behouden van het recht, zijn net zo belangrijk als die t.o.v. het verleden.

DE GROEP.

Dit plaatst het individu in een andere positie dan een individu in een niet-Aboriginal samenleving. De belangrijkheid van het individu is in feite ondergeschikt aan het bestaansrecht, en daaruit voortvloeiend overleving, van de groep en zijn culturele verplichtingen. Aboriginal cultuur t.o.v. woestijn, kust, bergen of bosvlaktes concentreert zich op de relatie tussen de groep en het land. Het land met al haar karakteristieken is gekreëerd door voorouderlijke wezens, van wie sommige toen de vorm van vogels, insekten en zoogdieren aannamen. Deze vormen nu de symboliese identiteit van groepen mensen. Ieder deel van het land is gemarkeerd met de uitwisseling van deze voorouderlijke wezens en de kaart van hun reizen, de 'liederen' voor speciale stukken land, zijn eigendom van de traditionele bezitters de zogenaamde ouderlingen. Het is de plicht van deze ouderlingen om te zorgen voor het land. Deze plicht wordt doorgegeven binnen de families.

VOORTZETTING.

Om het land geven is een hol begrip voor niet-Aborigines. Maar het brengt met zich mee: er zeker van zijn dat het land voorspoedig opgroeit en geschikt is om psychische en spirituele condities over te dragen aan de volgende generaties van de groep. Het individu maakt dan deel uit van de voortzetting van een cultuur. Hij of zij verbindt het verleden, heden en de toekomst van het land. Dit proces heeft zich honderden generaties herhaald en het is dankzij dit proces -door de strikte observatie van het recht- dat het land zich voorspoedig ontwikkelt.

Deze wet is de regerende wet van de autochtone bewoners van Australië.

Door deze woorden kun je misschien inzicht verwerven in de scheuring veroorzaakt door de vijandelijke inval en diefstal door de niet-Aboriginal indringers in de Aboriginal gemeenschap. In bijv. het noorderlijk territorium is het sinds kort door het invoeren van de land-rightswet en het sukses van latere landclaims, dat sommige mensen terug kunnen en opnieuw beginnen met hun wettige verantwoordelijkheid t.a.v. geven om het land. De wet was in feite de versnelling van een weergaloze culturele ervaring.

Ik zou je graag deze culturele achtergrond laten vergelijken met die van jezelf. Aan de ene kant een gemeenschap samenwerkend met een gemeenschappelijk doel voor ogen, het gemeengoed van de groep en zijn psychische en spirituele omgeving. Het is in feite een werkelijk Gemeenebest. Aan de andere kant heb je een indringerige cultuur die zichzelf superieur voelt omdat ze zich beroept op materiële zaken. Het is een samenleving die een rechtssysteem oplegt en die afhankelijk is van een speciale werkende groep mensen, politie, advocaten, rechters, magistraten en gevangenisbewaarders om ervoor te zorgen dat de wet gehandhaafd blijft.



DE MENSEN.

Dit is het eerste direkte contrast tussen de twee culturen. De ene cultuur heeft een wet die van de mensen komt en die door de mensen wordt bekeken. In hun termen, is de niet-Aboriginal wet er één die opgelegd wordt door een politiek, bureaucratisch, juridisch en onpersoonlijk systeem en die gehandhaafd wordt door een geüniformeerd leger. Nog belangrijker is misschien dat jullie maatschappij maar een beperkte notie van groepsverantwoordelijkheid heeft. Jullie cultuur heeft een kult van het autonome individu gekreëerd.

EN DE POLITIE

Kinderen wordt van jongsaf aan geleerd om voor zichzelf op te komen en individuele verantwoordelijkheid te dragen i.p.v. groepsverantwoordelijkheid. Jullie kinderen worden aangespoord om voor zichzelf te bereiken, competeren en alleen te staan. Het resultaat is een maatschappij die gefragmenteerd is en die geen gemeenschappelijk doel heeft. Jullie verre voorouders, -misschien de pré-romaanse veroveraars van de Britse eilanden- hadden misschien wel een dergelijke verhouding met het land en met elkaar, gelijkstaand aan de ervaringen van de Aborigines. Zij hebben misschien wel een kollektieve verantwoordelijkheid voor hun land geaccepteerd en leefden in de sporen van hun voorouderlijke wezens. **Maar jullie maatschappij doet dit niet meer. Jullie oorsprong op het land is overladen met 20 eeuwen westers christelijke traditie die de individualiteit benadrukt. Zelfs in jullie relaties met elkaar en jullie wet. De eerste Aborigines die met jullie cultuur in aanraking kwamen hebben misschien wel gedacht dat er iets fundamenteel fout was met een samenleving die zo wantrouwend stond t.o.v. het individu, dat ze er een speciale groep voor nodig had om de wet te behouden. Als we accepteren dat de wet de cultuur van waaruit deze is ontstaan reflekteert, moeten we misschien ook wel accepteren dat ze gelijk hadden en hebben.**

Het feit dat veel Aborigines beroofd zijn van hun land, cultuur en taal betekent weinig. Ze zijn opgegroeid met gevoel voor hun cultuur en voelen zich ellendig dat ze niet dezelfde verantwoordelijkheden kunnen dragen als hun broeders en zusters die wel land hebben. Mensen praten over relatieverbetering tussen Aborigines en politie alsof het iets is waar Aborigines en hun houding volledig verantwoordelijk voor zijn. De kern van iedere sterke relatie houdt ook een nivo van respect tussen beide partijen in.

Respekt en begrip van elkaars geloof, cultuur, leefstijl en bestaansrecht. Inklusief begrip voor en bescherming van elkaars mensenrechten. Volgens mij is de algehele afwezigheid van respect en het ontbreken van begrip van elkaars samenleving de kern van het probleem. De moeilijkheden stammen af van de culturele verschillen die eerder genoemd werden. Het is niet alleen een botsing van individualiteit versus een systeem dat zichzelf identificeert door individuele relaties met de groep, het is een botsing van wetten. Eén wet kan niet naast een andere wet bestaan. Aboriginal wetgeving heeft zich ingespannen om zich aan te passen aan het nieuwe regime van blanke wetten. Helaas wil de blanke wet ons nog niet eens tegemoet komen voor een compromis, zij is er simpelweg niet toe in staat.

Totdat er een overeenstemming is tussen beiden zullen de twee nooit naast elkaar kunnen bestaan. Dit is geen relatie die gebaseerd is op respect en begrip, het is een eenzijdige, gewelddadige, onderdrukkende en oneerlijke relatie. Voorzichtige pogingen via werkgroepen e.d. bleken vruchteloos te zijn, de verhoudingen zijn niet gelijk. Uiterste controle ligt onveranderlijk bij de ene partij en haar systeem van dingen doen. Het is nodig dat we gelijke partners worden voordat deze strategieën werken. Zonder twijfel is veel van de discussie over dit onderwerp versneld door het hoge aantal Aboriginal doden in gevangenschap. Het grootste gedeelte van deze doden stierf in politiecellen. Dit heeft geleid tot een verhoogde aandacht voor de relatie tussen Aborigines en politie. Het gevaar blijft bestaan dat het debat in dit proces zo nauw wordt dat er i.p.v. tot de kern van de zaak door te dringen en het onrecht wat de Aborigines 200 jaar hebben ondergaan, kan omslaan in een heksenjacht om een passende zondebok te vinden voor het nationale schuldgevoel.



Op 28 september 1983 vond John Pat, een 16-jarige Aborigine, de dood in een politiecel te Roeburne, West Australië. John Pat is, terwijl hij buitenwesten was, systematisch afgetuigd door vijf politieagenten buiten dienst, aldus getuigenverklaringen. Dr. John Hinton, een gerechtelijk patholoog, ontdekte dat Pat stierf aan verwondingen aan zijn hoofd die een hersenbloeding veroorzaakten. Hij had zeker tien klappen op zijn hoofd gehad en zes verwondingen boven zijn rechteroor. Z'n lippen waren gebarsten en er waren schrammen op zijn gezicht. Behalve hoofdwonden had Pat twee gebroken ribben en een scheur in zijn aorta. Na de dood van Pat werden vijf politieagenten van doodslag vrijgesproken, door een jury die uitsluitend uit witte mensen bestond. Sindsdien worden ieder jaar op zijn sterfdag, 29 september, protestoptochten georganiseerd. Vandaag de dag sterven er nog steeds Aborigines in gevangenschap. Deze moord staat dan ook niet op zichzelf: Aborigines komen systematisch om het leven in de gevangenis. In juli van dit jaar werd Edward Cameron, een 23-jarige Aborigine,

een uur na zijn arrestatie opgehangen gevonden in een politiecel. Hij is sinds 1980 de 107de Aborigine, gestorven in een politiecel. Vorig jaar stierven 16 Aborigines in een periode van 8 maanden. Het hoge aantal sterfgevallen onder Aborigines veroorzaakte een golf van zwart protest. Dat had tot gevolg dat de regering een Royal Commission (RC) in het leven moest roepen. (Deze commissie bestaat uitsluitend uit witte mensen. Dhr. Muirhead, hoofd van deze commissie heeft berekend dat in dezelfde verhouding, sinds 1980 7400 niet-Aborigines in gevangenschap om het leven zouden zijn gekomen.) Sinds de RC bestaat zijn er 9 Aborigines overleden in politiecellen. Het is nog maar de vraag of de RC in staat is haar onderzoek af te ronden voor de deadline in december volgend jaar. Het onderzoek is waarschijnlijk pas afgerond in 1991. Familie en vriendinnen van de familie en vrienden/innen van de overledenen worden lastig gevallen, geïntimideerd, gearresteerd en staan onder surveillance.

Een voorbeeld hiervan is de zaak van Leo Haradine. Hij werd op 31 juli geslagen en bedreigd. Op een gegeven moment werd hij met een knuppel op zijn keel gedwongen tegen de muur te gaan staan. Terwijl hij overgebracht werd voor een eenzame opsluiting in de Yatala gevangenis ging de mishandeling en bedreiging gewoon door. Twee groepen Aborigines houden hun eigen onderzoek; het zijn de Torres Strait Islanders Legal Service (TSILS) en de Committee to Defend Black Rights (CDBR). Beide verzamelen info en controleren het onderzoek wat overhandigd wordt aan de RC. De federale regering beloofde 250.000 dollar aan de CDBR, het geld wordt in delen betaald en kan geblokkeerd worden vanwege het radicale standpunt van de CDBR. De CDBR-onderzoeken bestaan uit het ondervragen van de div. overheden, politie, gevangenisbewaarders, medisch personeel en lijkschouwers. Bovenstaande feiten beschrijven de manier waarop de regering informatie achterhoudt en het onderzoek probeert te saboteren. 250.000 dollar om 108 Aborigine doden te onderzoeken is niks in vergelijking met de 3,5 miljoen \$ die werd gependend voor het onderzoek naar de dood van één blanke baby. De picket die vandaag (28-9) voor de Australische ambassade werd gehouden was in combinatie met acties in andere landen. Om druk uit te oefenen op de Australische regering en de RC's om erkend te krijgen dat de Aborigine doden een aanwezige en historische faktor zijn in de onderdrukkende politiek van kolonisatie.

GEEN BRUGGEN LEGGEN, ZONDER PALEN SLAAN

Reeds geruime tijd vinden er binnen de "Beweging" (1) discussies plaats, die moeten leiden tot een meer theoretische uitdieping van de van oorsprong -en daardoor doodgelopen- spontaanistische aktiebereidheid van de beweging. Kongressen in Arnhem (Solidariteit en verzet) en in Amsterdam waren belangrijke aanzetten in die discussies, waarmee op plaatselijk nivo verder werd gegaan. Ook de diverse bladen publiceerden steeds meer discussiestukken over de beweging zelf.

Met het Rara-proces is de -in eerste aanzet voorzichtige- discussie in een stroomversnelling gekomen. Behalve de theoretische onderbouwing van een aktiegerichte beweging zijn er tendensen in de discussie waar te nemen die het organisatorisch karakter van de beweging aan de orde stellen. Stukken in o.a. De Zwarte en Kleintje Muurkrant en mondelinge discussies geven een behoefte aan naar meer structuur in de beweging, het zoeken naar samenwerking binnen én buiten de beweging, een zoeken naar een organisatie-model voor (delen van?) de beweging.

Belangrijk in deze discussie is de uiteindelijke vorm die gekozen zal worden in pogingen meer structuur in de beweging aan te brengen; het geheel kort samen te vatten als "organisatiediskussie".

Een keuze inzake de structuur, interne democratie en bepaling van strategie en taktiek van de beweging kan alleen gemaakt worden op basis van een analyse van de maatschappij waarin de beweging moet functioneren, welke (toekomstige) maatschappijvorm de beweging door strijd voor ogen heeft en op basis van welk program de strijd gevoerd wordt. Vorm en inhoud van de beweging worden bepaald door de bestaande maatschappelijke verhoudingen en door de in het program onderschreven doelstellingen.

politieke problemen

Ruim 80 jaar geleden vond in de Russiese sociaaldemokratie (2) een discussie plaats over de organisatiestructuur. De keus voor de structuur bleek met name een keus voor een politiek program te zijn, te weten voor revolutionaire verandering van de maatschappij of voor hervorming van de maatschappij. Organisatoriese discussies brengen altijd politieke keuzen met zich mee!

In die toenmalige Russiese discussies over de organisatie verwoordde Lenin zijn mening als volgt:

"Al naar gelang de graad van georganiseerdheid in het algemeen en de mate van konspiratie in het bijzonder, kan men ongeveer de volgende kategorieën onderscheiden:

1. organisaties van revolutionairen,
2. organisaties van arbeiders, en wel zo breed en verschillend als maar mogelijk is (ik beperk mij alleen tot de arbeidersklasse en veronderstel als vanzelfsprekend dat bepaalde elementen van andere sociale groepen onder bepaalde kondities hiertoe eveneens zullen horen). Deze beide kategorieën vormen de partij.

Vports 3. Arbeidersorganisaties, die tegen de partij aanleunen.

4. Arbeidersorganisaties die niet tegen de partij aanleunen, maar zich feitelijk onder haar controle plaatsen.

5. De ongeorganiseerde elementen van de arbeidersklasse, die zich ten dele ook plaatsen onder leiding van de sociaaldemokratie (zie noot 2), althans dan, wanneer de klassenstrijd zich hevig uit".

Rosa Luxemburg heeft zich over de organisatie-opvattingen van Lenin ondermeer als volgt uitgelaten:

"De Russische sociaaldemokratie is een bijzondere, in de geschiedenis van het socialisme ongekende taak ten deel gevallen, namelijk om een sociaaldemokratiese, op proletarische klassenstrijd gerichte taktiek te ontwerpen in een absolutistische staat". (4)

Lenin's partijmodel was een organisatie-structuur bedoeld om als wapen te dienen in de strijd voor de vernietiging van het absolutisme (de alleenheerschappij van de tsaar). Wat de beweging in West-Europa nu nodig heeft is een revolutionaire organisatie met een program en strategie en taktiek gericht op de vernietiging van de economiese, militaire en politieke macht van de bourgeoisie in zijn huidige vorm.

organisatie nu

De revolutionaire organisatie van de beweging kan geen kopie zijn van het burgerlijk staatsapparaat. Voor een revolutionaire organisatie, die even gecentraliseerd is als het burgerlijke staatsapparaat bestaan wel argumenten die uitgaan van de gedachte dat alleen een gecentraliseerde "tegenmacht" de gecentraliseerde macht van de kapitalisten (=de staat) kan vernietigen. Maar de revolutionaire beweging heeft heel andere

doelstellingen dan het gecentraliseerd-burgerlijke (=kapitalistiese) of burokratische (Russiese, Chinese e.d.) staatsapparaat.

Het staatsapparaat heeft ten doel de macht van een heersende klasse of burokratie te beschermen tegen de aanvallen van de door haar onderdrukte massa's. De revolutionaire beweging heeft ten doel de massa's te helpen het heersende systeem van kapitalisten of burokraten omver te werpen. Na het omverwerpen (De Revolutie) heeft de beweging onder

meer tot taak de door de massa's gevormde organen van de revolutionaire macht te richten op het vestigen van de nieuwe maatschappij en de afbraak van de geërfde hiërarchiese structuren. In West-Europa bestaan op dit moment geen revolutionaire, of zelfs maar pre-revolutionaire situaties, ondanks het feit dat het kapitalisme in een diepe crisis en een proces van ingrijpende herstructurering is geraakt. De hiervoor genoemde massa's -die, zoals uit de discussies blijkt, de beweging graag zou bereiken- worden thans nog beheerd door de leidingen van de sociaaldemokratiese partijen en vakbonden (van geheel ander kaliber dan waar Lenin en Rosa Luxemburg bovenstaand over spreken). DE revolutionaire beweging is (nog) klein en oefent in het algemeen weinig direkte invloed uit op de klassenstrijd. Over de indirecte invloed, zoals de publiciteit rond de Rara-aanslagen, de vroegere kraak-akties, strijd rond Dodewaard, Woensdrecht e.d., zal in de lopende discussies een standpunt moeten worden ingenomen wanneer het over strategie en taktiek gaat. De opvatting dat door het gecentraliseerde, sterk geconcentreerde karakter van de burgerlijke staat deze alleen gebroken kan worden door een even centralistiese tegenmacht, is een onjuiste voorstelling van de strijd en methoden van een revolutionaire beweging in deze tijd. Het is onjuist te menen dat de revolutionaire beweging de "Generale Staf" van de massa's moet zijn; een generale staf die even "deskundig" is als het ambtenarenkorps van de burgerlijke staat. Dit wil natuurlijk niet zeggen dat de revolutionaire beweging bij voorkeur uit ongeletterden zou moeten bestaan, maar het zijn het politiek bewustzijn, de politieke moraal en de wil tot onverbidde strijd die de voornaamste kenmerken binnen de revolutionaire beweging moeten zijn.

organisatiediskussie

De oorsprong van de organisatiediskussie zou men kunnen dateren in 1848, het jaar van verschijning van het Kommunisties Manifest van Marx en Engels. Vijftig jaar later bereikte de discussie een nieuw hoogtepunt door de gebeurtenissen in de Russiese en Westeuropese sociaaldemokratiese partijen. Vooral de standpunten die door Rosa Luxemburg in deze discussie werden ingenomen zijn nog steeds van belang voor de huidige discussies binnen de beweging. Wij ontkomen er dan ook niet aan haar opvattingen nader te beschouwen. Als kritiek op de opvattingen van Lenin (zie hiervoor) schreef zij:

"Het baseren van de centralisatie in de sociaaldemokratie op de blinde onderwerping van alle partij-organisaties met hun werk tot in het kleinste detail aan een centraal gezag, dat alleen voor allen denkt, werkt en beslist, alsook de scherpe afgrenzing van de georganiseerde kern van de partij t.o.v. het hem omgevende revolutionaire milieu - zoals door Lenin bepleit wordt - schijnt ons een mechanische overplanting van de organisatiebeginselen van de blanquistiese beweging (5) van samenzweerderkringgen op de sociaaldemokratiese beweging

een gegeven moment heersende strijd-
vormen, het levendige gevoel voor
de relativiteit van de gegeven fase
van de strijd en de noodzakelijke
toename van de revolutionaire mo-
menten gezien vanuit het einddoel
van de proletarische klassenstrijd,
levendig worden gehouden". (7)

Hier dient nogmaals te worden gesteld dat
het gebruik van dergelijke citaten in de
huidige discussies als "verouderd" of
"niet meer ter zake doend" worden afge-
daan. Daarom is het belangrijk te wijzen
op de mogelijkheid tot substitutie van
revolutionaire beweging voor sociaaldemo-
kratie, beweging (in georganiseerde vorm)
voor partij.

de situatie nu

Wij leven niet meer in de tijd dat de ar-
beidersbeweging uit twee stromingen in
hoofdzaak bestaat, te weten een revolu-
tionaire en een opportunistische vleugel
in de sociaaldemocratie. De arbeiders-
klasse heeft geweldige wijzigingen
ondergaan, allereerst door de enorme
veranderingen in het productieproces.
De revolutionaire organisatie kan nu
zeker niet de functie hebben van "gebie-
dende bundeling van de wil van de voor-
hoede van de arbeiders tegenover

afzon-
derlijke groepen en individuen". Naast
de strijdende arbeidersbeweging (het
traditionele proletariaat, uitgebreid
met een nog veel grotere groep arbeiders
die werkzaam zijn in de "diensten-
sektor") zijn er tal van nieuwe anti-
kapitalistische bewegingen ontstaan, waar
de revolutionaire organisatie zich niet
tegenover kan stellen als "de bundeling
van de wil van de bewuste en strijdende
voorhoede". De milieubeweging, de anti-
militaristische beweging, de bewegingen
van vrouwen, jongeren, etniese en seksu-
ele minderheden, weigeren zich -terecht-
in te laten kapselen door een op reform-
isme ingestelde arbeidersbeweging,
zoals die wordt vertegenwoordigd door
PvdA, FNV en grote delen van "klein
links". Maar het feit dat genoemde bewe-

gingen, ook wel "nieuwe sociale bewe-
gingen" genoemd, in principe op anti-
kapitalistische standpunten (zouden
moeten) staan, is een pleidooi om vanuit
de revolutionaire beweging tenminste
een dialoog open te houden en wellicht
de mogelijkheden tot samenwerking op
konkrete punten te bezien. In deze dia-
loog en eventueel daaruit voortvloeiende
"samenwerkingsverbanden" heeft de revolu-
tionaire beweging niet het recht om
op te treden als "leider" van de strijd
van alle antikapitalistische krachten.

De revolutionaire beweging oriënteert
en inspireert de anti-kapitalistische
strijd. De beweging maakt de ontwikke-
ling van de massa's mee en opent
voortdurend een verder reikend pers-
pektief. De revolutionaire beweging
is slechts de beweging van de massa's,
wanneer die massa's in de praktijk
tonen met de methoden en de perspek-
tieven van de beweging in te stemmen,
en niet door zichzelf als "de beweging
van de massa's" uit te roepen.
De arbeidersbeweging is -zij het nog
een belangrijke gezien zijn rol in het
productieproces- niet meer de enige
massale anti-kapitalistische beweging.
De revolutionaire organisatie is ook
alleen maar de beweging van de andere
anti-kapitalistische krachten in de
mate waarin de onafhankelijke organisa-
ties van vrouwen, jongeren, werklozen,
etniese en andere minderheden zelf
verklaren akkoord te gaan met de opvat-
tingen van de revolutionaire organisatie
Terecht zegt Rosa Luxemburg dan ook

dat "de logika van het objektieve his-
toriese proces vóór de subjektieve
logika van zijn dragers gaat". Zij
heeft uiteraard gelijk in haar stelling
dat de strijdtaktiek in haar hoofdtrek-
ken niet "bedacht" wordt. Strategie en
taktiek vormen de neerslag van ervaring
en analyse. Dit impliceert dat strijd-
ervaringen van -pakweg- de laatste
20

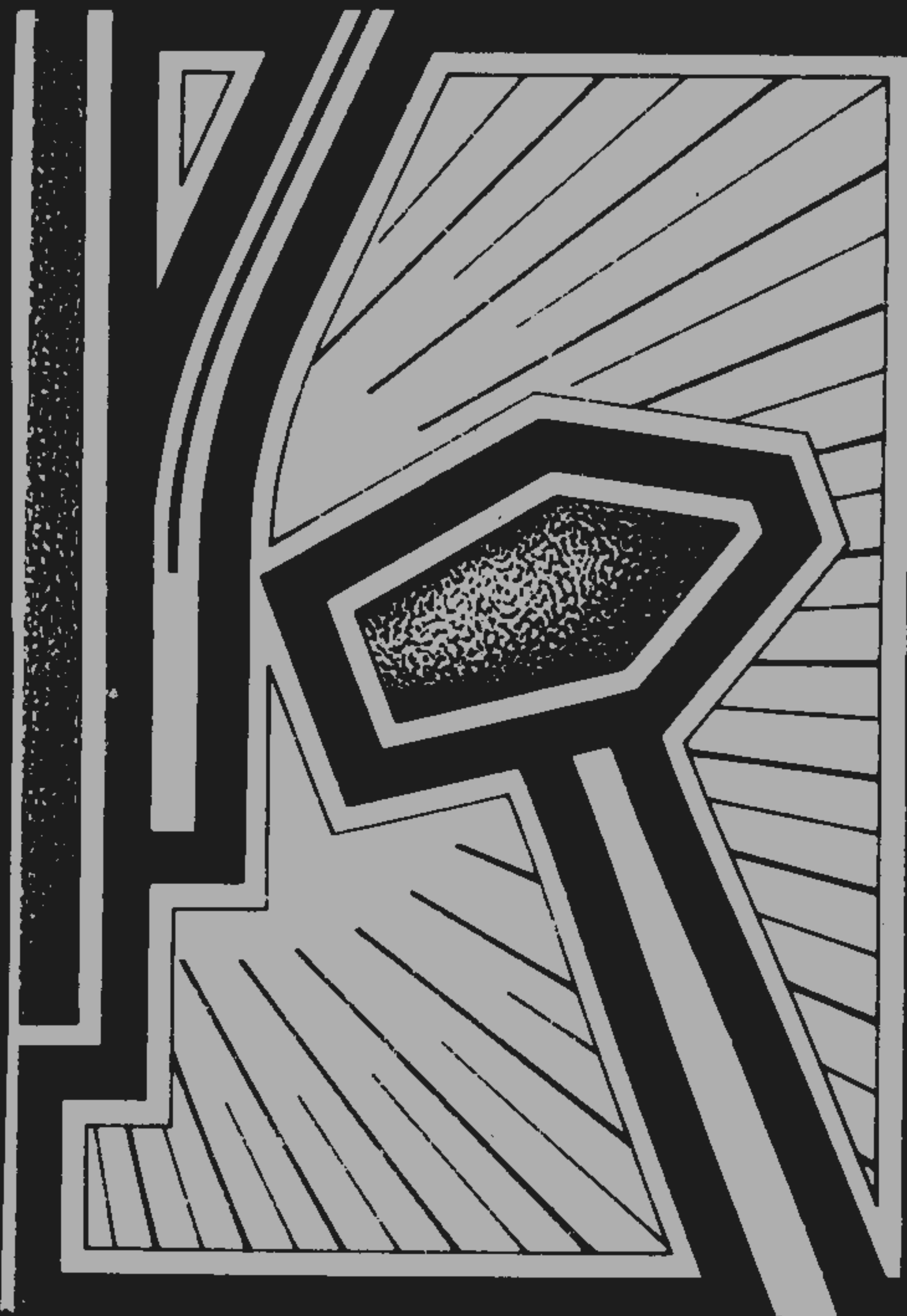
jaar geanalyseerd en op hun waarde ge-
schat moeten worden. Dit is van belang
in de discussies over meer structuur
in de beweging, voor de opbouw van een
revolutionaire organisatie, maar ook
voor het beoordelen van de waarde van
samenwerkingsverbanden.

geen stappen overslaan

Het opbouwen van een structuur voor, met
als uiteindelijk doel een organisatie
van de beweging is een proces van dis-
kussies, analyses van allerlei aard; een
proces zonder aanwezige blauwdruk, bouw-
tekening of zelfs maar ruwe schets.
Het gevaar bestaat dat in de huidige
diskussies-euforie de roep om organisatie
en meer structuur tot fouten leidt die
achteraf onvergeeflijk blijken.
Het verleden heeft voldoende voorbeelden
laten zien op welke wijze organisatie-
structuren niet werken, of zelfs uitein-
delijk tegen de organisatie zelf werden
gericht. Het is onjuist te menen dat
nu geheel prakties de eerste paal geslagen
kan worden, als de juiste plek op de
tekening niet is aangegeven waar die paal
geslagen moet worden. Zo is ook het
leggen van bruggen slechts dan effectief
wanneer er binnen de beweging in grote
lijnen overeenstemming bestaat over
program, taktiek en strategie. Zo maar
ergens beginnen leidt slechts tot
een hernieuwd spontanisme en uiteinde-
lijk een nieuw failliet van de beweging.
In de kern zit de beweging op een kru-
ciaal punt in haar ontwikkeling: men
kan zich laten leiden door kleinburger-
lijk sentimentalisme na de Rara-processen
en geforceerd een aantal stappen over-
slaan, of men kan doelbewust streven
naar het slaan van de eerste paal voor
een krachtige beweging, krachtig genoeg
om uiteindelijk de tegenstander te
verslaan, zonder een (groot) aantal
noodzakelijke stappen in het revolutio-
naire proces over te slaan.

noten

1. Onder "Beweging" wordt hier diegenen
verstaan die actief deelnemen aan de
thans gevoerde discussies over een
revolutionair perspektief voor Neder-
land en Westeuropa.
2. In dit stuk komt een aantal malen
het begrip "sociaaldemocratie" voor.
Er dient -hopelijk ten overvloede- op
gewezen te worden dat sociaaldemocratie
in de gebruikte context iets totaal
anders is (was) dan de huidige beteke-
nis van dit woord.
3. Lenin in "Een stap voorwaarts, twee
stappen terug", SUN-uitgave 1971.
4. Rosa Luxemburg: "Organisatievraag-
stukken van de Russiese sociaaldemo-
kratie", in bij 3 genoemde uitgave.
5. Louis Auguste Blanqui (1805-1881)
was een Frans utopies kommunist,
organisator van verschillende geheime
revolutionaire genootschappen en
samenzweringen. Het naar hem genoemde
blanquisme duidt de richting aan
volgens welke een kleine groep samen-
zweerders instaat zou zijn door een
staatsgreep de macht aan zich te trekken
om een kommunistiese maatschappij op
te bouwen.
6. Rosa Luxemburg: "Ausgewählte Reden
und Schriften", Berlin 1951.
7. idem.



van de arbeidersmassa's. (...) Het
sociaaldemocratische centralisme
moet wezenlijk anders van aard zijn
dan het blanquisme. Het kan niet
anders zijn dan de gebiedende bun-
deling van de wil van de bewuste
en strijdende voorhoede van de
arbeiders tegenover de wil van af-
zonderlijke groepen en individuen
van de arbeidersklasse". (6)

Hoewel het begrip "arbeidersklasse" in
de huidige discussies nog niet echt be-
paald is (veeleer is er nog sprake van
een babyloniese spraakverwarring als
het om begripsbepalingen gaat) en de
tekst van Rosa Luxemburg in een door
sommigen als verouderd woordgebruik
gesteld zal worden bestempeld, bevat zij
nog waardevolle lessen bij de beoordeling
van groepen als Rara, maar ook de RAF en
Action Directe. Van groot belang zijn ook
nog de opvattingen van Rosa Luxemburg
waar het gaat om de strijdtaktiek van de
revolutionaire beweging:

"De strijdtaktiek van de sociaal-
democratie wordt in haar hoofd-
trekken in het geheel niet "be-
dacht", maar is het resultaat van
een voortdurende reeks grote schep-
pende daden van de experimenteren-
de, vaak elementaire klassenstrijd.
Ook hier gaat het onbewuste, de
logika van het objektieve historische
proces, vóór de subjektieve logika
van zijn dragers. (...)
Belangrijk voor de sociaaldemocratie
is ook niet dat telkens een kant-
en-klaar recept voor de toekomstige
taktiek vooruit gezien en vooraf
gekonstateerd wordt, maar dat in
de partij het juiste historische
gevoel voor de waarde van de op

DE POLITIEK VAN M

Dit discussiestuk is overgenomen en vertaald uit Open Road nr. 22 - voorjaar 1988.

We vonden het belangrijk dit artikel te vertalen en in de Zwarte te plaatsen omdat het ten eerste de discussie over gewapende strijd in een zg. eerste wereld-land schetst, met parallellen naar de discussie zoals die in Nederland gevoerd wordt, en ten tweede om als bijdrage te dienen voor de discussie zoals die op dit moment, na de razzia's en arrestaties van 11 april, en de veroordeling van René, nog niet voldoende, dan wel op een zeer beperkt nivo, plaats vindt.

frontline info

Dit discussiestuk hebben we uit een reader. Hoewel we het niet allemaal eens zijn met de ideeën van de auteur over wat revolutionaire activiteit is, denken we dat het artikel een aanzet is tot een discussie over de rol van gewapende strijd in Canada. Het wijst ook op de lessen die te leren zijn van de activiteiten van, en processen tegen 'Direct Action'.

De aard van de reactie op het artikel "Julie loopt over" in Resistance nr. 10 en de discussie rond de brief aan Open Road nr 21, geven de mate aan waarin wij, als beweging, ons (niet) hebben bezig gehouden met de meest fundamentele kwesties die zijn opgeworpen door de akties van Direct Action en de Wimmin's Fire Brigade, of de hieropvolgende arrestaties en processen tegen de Vancouver Five. Onder ons heerste een tendens om dit voorbeeld van gewapend verzet binnen de grenzen van de Canadese Staat te behandelen alsof het om een gebeurtenis ging die geïsoleerd, ongekend en zonder geschiedenis zou zijn geweest. Want ten slotte heeft Canada, met de uitzondering van de activiteiten van de FLQ in Quebec tussen 1963 en '70 (de beweging die vocht voor afscheiding van het franssprekende Quebec van de rest van Canada), geen moderne ervaring met een 'eigen' klandestien gewapend verzet - en in feite, een zeer geringe geschiedenis van welk soort van

militant verzet dan ook. Het is onze zwakte dat we falen in te zien dat Canada op dit vlak niet representatief is voor alle andere grote west-europese maatschappijen, maar in feite uniek is. De meeste westeuropese samenlevingen hebben sinds het begin van de jaren '70 een gewapende beweging opgebouwd en in stand gehouden. Als we de ervaring van DA/WFB/Vancouver Five willen begrijpen, als we het krities willen verwerken en ons ermee willen ontwikkelen, moeten we het in het licht

van deze bredere context van verzet zien.

Als we gewapend verzet als een serieuze optie binnen de Canadese Staat willen zien, moeten we vast stellen wat de potentiële doelen ervan zijn. Deze zijn: gewapende propaganda, sabotage - het veroorzaken van werkelijke materiële schade aan het staatsapparaat en het kapitalisme -, het naar voren brengen van de revolutionaire optie; de basis leggen voor een toekomstig breed gewapend verzet.

gewapende propaganda

"De koördinatie van akties van een stadsguerrilla, inclusief gewapende aktie, is de voornaamste manier om gewapende propaganda te bedrijven. Deze akties, uitgevoerd met specifieke en vooropgezette doeleinden, worden onvermijdelijk propagandamateriaal voor het brede, massale communicatie-systeem".
-Carlos Marighella in de 'Mini-manual of the Urban Guerilla' (het mini-handboek van de stadsguerrilla)

ILITANTE STRIJD



Alle guerilla-akties zijn onvermijdelijk gewapende propaganda. Het succes van zulke akties als propaganda-materiaal is echter afhankelijk van een serie van factoren. Des te groter de mate waarin het doel van de aktie door het 'algemeen bewustzijn' geassocieerd wordt met een bepaald aspekt van onderdrukking, des te groter het gemak waarmee het brede ondersteuning kan vinden. Als het doel een duidelijke gerichtheid heeft gehad op langdurige arbeid van de kant van de legale beweging, zal de reden voor de aktie direkt duidelijk zijn, in ieder geval voor die mensen die zich bewust zijn van de kwestie.

Dit zal zeker zo zijn als de activiteiten van de legale beweging gefaald hebben in het veranderen van de activiteiten van het objekt, ondanks een voortdurende en consistente campagne.

In dit geval is het kiezen van het tijdstip belangrijk. Gewapende propaganda zal het effectiefst zijn als de legale beweging op een kennelijke impasse is

gestoten.

Het is even belangrijk voor het gehele propagandistische succes van een gewapende aktie dat arbeiders niet in gevaar komen. Elke gereserveerdheid ten opzichte van gewapende strijd binnen de beweging, zal versterkt worden door de verwonding of de dood van een onschuldige partij, en iedere potentiële brede aantrekkingskracht zal geheel zijn uitgesloten. Tegelijkertijd moeten we echter inzien dat zulke verwondingen of doden, hoe tragies ze inderdaad

ook zijn, altijd een mogelijkheid zullen zijn in de context van de gewapende strijd, te meer daar de staat er een geheim belang in heeft zulke ongelukken te laten gebeuren (als ze ze al niet zelf veroorzaken), om hun propaganda-oorlog tegen de guerrilla te kunnen voeren. Net zo moet worden ingezien dat alle staten, zo ook de canadese, dagelijks betrokken zijn bij genocide en gewelddadige aanvallen tegen volkeren in de 3e wereld, tegen andere levende wezens en tegen de aarde zelf. Geen fout van de kant van de guerrilla zou opkunnen tegen dit dagelijks geweld, dat in zo'n grote mate als een structureel onderdeel van onze maatschappij akseptabel is geworden, dat het welhaast genegeerd door kan gaan. Naast de feitelijke aktie zelf hangt het succes in termen van propaganda in grote mate af van de capaciteit van aanhangers binnen de legale beweging om effectief propaganda-werk te doen. De aktie moet een zo breed mogelijke bekendheid krijgen en

kontextueel begrepen worden om een maximale ondersteuning onder de bevolking te bereiken. Van de guerrilla kan niet verwacht worden dit te doen, en zij zal ook niet echt in staat zijn om dit te doen. Dit werk is de verantwoordelijkheid van sympathisanten/n binnen de legale beweging.

sabotage

Iedere stads-guerrilla actie die gericht is tegen 'bezit' is een daad van sabotage. Terwijl de legale beweging het bewustzijn tov een bepaald onderwerp aan kan spreken of verhogen, zolang het tenminste openbaar en legaal is, kan het echter weinig doen om daadwerkelijk de mogelijkheid van het Staatsapparaat om zijn bedoelingen door te zetten, verstoren. Slechts een flexibele, klandestiene, gewapende beweging is in de positie om onvermurwbaar aanslagen en sabotage uit te voeren, al is het ook in beperkte mate. Hoewel zulke sabotage het projekt uiteindelijk niet altijd zal kunnen tegenhouden, zal het dit wel vertragen en de kosten ervan behoorlijk verhogen.

het naar voren brengen

van de

revolutionaire optie

Het principe (is) dat revolutionaire actie in zichzelf, de reële daad zich te bewapenen, voor te bereiden, uit te rusten, en het doorzetten van activiteiten die de legaliteit van de bourgeoisie geweld aan doen, het revolutionair bewustzijn en de omstandigheden opwekt.

- een Tupamaro

Het massale vermogen dat de Staat zal vernietigen heeft haar oorsprong in zeer kleine gewapende acties, en door deze guerrilla acties ontwikkelt het gewapende vermogen van de massa zich.

-Rote Armee Fraktion (RAF)

Door het zich bezig houden met de gewapende strijd, zelfs in haar eerste opbouwende fase, brengt de guerrilla de kwesties van militant gewapend verzet tegen de kapitalistische staat omhoog vanuit een vaag theoretisch concept naar een actuele praktische mogelijkheid.

Hierdoor wordt het karakter van de linkse discussie kwalitatief veranderd. Voor revolutionairen wordt de mogelijkheid bevestigd om zich met effectief gewapend verzet bezig te houden

Hoewel dit inleidende gewapende verzet, de facto, slechts beperkte ondersteuning zal krijgen, ook van Links, is deze beperkte ondersteuning de potentiële kern voor de uiteindelijke gewapende strijd

die nodig zal zijn om revolutionaire verandering in iedere nati/staat te laten plaats vinden.

Gewapende actie geeft zowel de mogelijkheid voor militant verzet aan, als dat ze de mogelijkheid om de zwakke punten van het systeem nauwkeurig aan te wijzen, demonstreert, en die zelfs vanuit een perspectief van relatieve zwakte, offensief en effectief aan te vallen. Hierdoor neemt de mythe van de onoverwinnelijke staat af en worden nieuwe mogelijkheden voor verzet blootgelegd.

Het doel van de strijd van de stadsguerrilla is de dominantie van de Staat af te breken door afzonderlijke zwakke punten aan te vallen, en de mythe van de almacht van de Staat en haar onkwetsbaarheid te vernietigen.

-RAF

Als het in een consequente manier wordt uitgevoerd kan de guerrilla politiek zelfs voor legaal links meer kracht opleveren. Door haar klandestiene organisatie is de guerrilla in de positie om een concrete dimensie aan de propaganda en agitatie van legaal Links toe te voegen.

In het kort, de guerrilla is een offensieve positie die door een beperkt aantal kameraden wordt gekozen. De guerrilla is de revolutionaire uitdrukking van onze woede ondanks een schijnbaar eenduidige en ongenaakbare vijand.

Bijna ieder voorbeeld van verzet door de stadsguerrilla is onderwerp geweest van een lange reeks aanvallen door 'traditioneel' links. De meest voorkomende en terugkerende kritieken zijn dat: de tijd niet geschikt is en dat daarom het gewapende verzet elitair is; en, gewapend verzet veroorzaakt repressie van wettige linkse organisaties en individuen.

op het juiste tijdstip wachten

Als er geen redelijk voorbereide groepering is worden de revolutionaire omstandigheden simpelweg verspild of ongebruikt gelaten.

- een Tupamaro

Het zou verkeerd zijn om slechts dan zich met gewapende strijd bezig te houden als de "instemming van de massa's" verzekerd is, want dit zou in feite betekenen dat de strijd in het geheel wordt verworpen, omdat deze instemming slechts door de strijd zelf verworven kan worden. Ware massale gewapende strijd kan alleen plaats vinden als het door de massa's begrepen wordt, echter, het begrip voor de noodzaak van gewapende strijd kan slechts door beginnende gewapende strijd worden opgewekt

-RAF

Inderdaad is het concept dat als het de juiste tijd is voor gewa-

pende strijd, we het zullen erkennen en we, dmv. een verbazingwekkende osmose, de voor een effectieve guerrilla oorlog noodzakelijke informatie en bekwaamheid tot ons zullen nemen, een eigenaardig concept. Duidelijk is dat als we niet al nu beginnen ons voor te bereiden op het uiteindelijke gewapende konflikt met de staat, de staat alle noodzakelijke voorzorgsmaatregelen zal nemen om zich van zijn definitieve controle te verzekeren nog voordat het punt van de crisis waardoor massaal verzet in de 1e Wereld gemotiveerd zou kunnen worden, zich werkelijk voordoet.

In feite is het zelfs duidelijk dat de moderne technopolitiestaat op dit gebied tamelijk vergevorderd is. Terwijl wij doorgaan met onze, op laag nivo staande en grotendeels opvoedende, politieke arbeid, is de Staat druk bezig de observatie/registratie middelen te ontwikkelen, die hem in staat zullen stellen de bewegingen en activiteiten van ieder afzonderlijk individu in deze maatschappij te identificeren en, zo nodig, te observeren en vast te leggen. Als we nu niet actief een effectieve klandestiene oppositie gaan organiseren, zal de totale-kontrolestaat geruisloos ingesteld worden en ons misschien voor eens en voor altijd van de mogelijkheid van een effectieve revolutionaire opstand beroven.

gewapend verzet

veroorzaakt repressie

"Repressie is inderdaad onderdeel van revolutie, een natuurlijke anti-theses, de immer te verwachten verdedigings-/aanvals-reflex van de ingesloten, tandeloze tijger.

-George Jackson

Het idee dat gewapende activiteit repressie doet neerkomen op linkse mensen die er niets mee te maken hebben, is één van de onthullendste beweringen afkomstig van degenen die tegen gewapende strijd zijn.

Zo'n perceptie veronderstelt dat de staat op de één of andere manier bereid is aan de kant te blijven staan en de linkse oppositie zich ongewraakt te laten ontplooiën, zolang het maar geweldloos is. Het mag duidelijk zijn, dit is niet het geval. Ofschoon geweldloze, legale organisatie geen directe interventie door de staat tot gevolg heeft te hebben, houdt de staat zich wel bezig met konstante interventie, infiltratie, observatie en destabilisatie. Het werk van Andy Moxley als infiltrant in de vredesbeweging is daar getuigenis van.

Verder veronderstelt deze bewering dat er een bepaalde vorm van geldige linkse activiteit bestaat die het Links mogelijk zal maken objectief een revolutionaire rol te spelen zonder hun veiligheid tegenover de Staat in gevaar te brengen.

De realiteit, die niet wordt gezien, is dat gewapende strijd repressie niet creëert. Repressie is op elk nivo een structureel onderdeel van de 'techno-fascistische' staat. Gewapend verzet zorgt er slechts voor dat het openlijk naar voren komt, waar het gezien en begrepen kan worden voor wat het is. Tenslotte realiseert legaal Links zich vaak niet dat de primaire motivatie voor invallen, arrestaties en andere repressieve acties tegen legaal Links, in het kielzog van een gurilla-aanval, niet plaats vinden om de verantwoordelijken te overmeesteren (de politie weet dat zij zich niet binnen de legale linkse organisaties zullen bevinden) maar om een wig te drijven tussen de legale beweging en de guerilla. Het tragiese is dat legaal Links in het algemeen direkt in de val loopt, waarbij ze vaak het werk van de Staat op het gebied van de anti-guerilla propaganda overneemt.

"Als we revolutie aksepteren, moeten we alles aksepteren wat het impliceert: repressie, contra-terrorisme, harde werkdagen, stress, bajes, begravenissen.
-George Jackson

Nu we een algemeen kader hebben geschapen om gewapende strijd in stedelijke omgevingen in de 1e wereld te evalueren, willen we de aandacht verplaatsen naar de afzonderlijke ervaring die is opgedaan met Direct Action en de Wimmin's Fire Brigade.

elektriciteits-onderstation

Cheekye-Dunsmuir

Op 31 mei 1982 pleegde Direct Action (DA) een bomaanslag op het elektriciteits-onderstation Cheekye-Dunsmuir. Zowel vanuit ideologies als vanuit strategies perspectief was deze aktie gewapende aktiviteit van de hoogste orde.

Als sabotagedaad was het zeer succesvol. Het onderstation, dat bijna klaar was om in gebruik te worden genomen, werd onbruikbaar gemaakt. De vier bommen van DA veroorzaakten meer dan \$5 miljoen schade, en het onderstation moest haast vanaf het eerste begin weer worden opgebouwd.

In termen van het naar voren brengen van de revolutionaire optie, was het tijdstip van de aktie goed gekozen. De legale beweging had zich jarenlang beziggehouden met petities, briefschrijven, pickets, blokkades, etc., zonder succes te boeken in het tot staan brengen van Hydro's plannen om Cheekye-Dunsmuir te ontwikkelen, ongeacht de kosten wat betreft milieu of mensen. DA liet zien dat als de staat alle legale kanalen sluit, er toch nog opties blijven voor mensen die tegen het beleid

van de Staat zijn, en dat deze opties benut kunnen worden door kleine verbonden groepen met weinig middelen.

In termen van propaganda was het kommuniquee duidelijk en beknopt, en legde het simpel uit waarom de bomaanslag nodig was geweest. Als er een zwak punt was in termen van propaganda, lag dat noch aan de aktie, noch aan het bijgaande kommuniquee; dan lag dat in ons onvermogen de parameters te herkennen van wat zich had voorgedaan en het kommuniquee breed te verspreiden en er een diskussie over te ontwikkelen.

de bomaanslag op Litton

Industries

Als sabotagedaad was de bomaanslag van DA op Litton Industries op 14 oktober 1982 een geweldig sukses. Het veroorzaakte een schade van ongeveer \$7 miljoen en speelde uiteindelijk een rol in het creëren van de situatie waarin 'Litton Systems of Canada' niet werd uitgenodigd om mee te dingen naar het kontrakt van het geleide systeem voor de geavanceerde versie van de kruisraket. De president van Litton, Ronald Keating, verklaarde in april '84 dat zowel de publieke druk als de bomaanslag van DA er een rol in hadden gespeeld dat Litton van de baan geknikkerd werd. Hij zei: "(mensen die protesteren) zijn irritant, ze krijgen een hoop publiciteit en de Amerikanen lezen er ieder klote stukkie over. Druk van deze mensen zorgt ervoor dat de Amerikanen wel twee keer uitkijken." Waar hij aan toevoegde: "Niemand anders heeft een bomaanslag gehad" (hier heeft 'ie een geldige klacht, daar zou iemand iets aan moeten doen.)

Weer was het kommuniquee duidelijk en beknopt. Het is zelfs waarschijnlijk dat de aktie, vanuit het perspectief van sabotage en propaganda, een sukses zou zijn geweest als het niet tot 7 gewonden had geleid, waarvan enkele behoorlijk ernstig. De gewonden vielen doordat de bom 12 minuten te vroeg afging (er zijn spekulaties geweest dat politie-rakios de bom per ongeluk hebben doen afgaan), en omdat het veiligheidspersoneel en de politie de ernst van de situatie niet hebben ingezien en het gebouw niet meteen hebben geëvakueerd. Nu verlieten de arbeiders het gebouw juist op het moment dat de 45-pond zware bom explodeerde, waardoor ze aan maximale verwondingen werden blootgesteld.

DA bracht een kommuniquee uit waarin ze zowel de verantwoordelijkheid namen voor de fouten van hun kant, maar ook wezen op de houding en daden van de kant van het veiligheidspersoneel van Litton en de politie - die aan de tragedie bijdroegen. Vervolgens gaf het kommuniquee een

beeld van alle fouten die tot de gewonden hebben geleid. Het is te lang om het hier op te schrijven of samen te vatten, maar het is zeker de moeite van het lezen waard. Het schetst duidelijk de fouten die DA maakte en de mate waarin de onbekwaamheid van de politie en veiligheidspersoneel aan de situatie bijdroegen. De politie reageerde snel om alle mogelijke onzekerheden tov. de akties binnen de beweging uit te buiten. Ze voerden een serie invallen uit tegen legale vredesgroepen waaronder "Cruise Missile Conversion Project", de "Alliance for Non-Violent Action" en "World Emergency", en mede tegen prominente figuren binnen de vredesbeweging. Deze akties, die duidelijk bedoeld waren om een wig te drijven tussen DA en de vredesbeweging, waren voor een groot gedeelte succesvol, waarbij en leidende figuren in de vredesbeweging zo ver gingen dat ze meewerkten met het politie-onderzoek en in het openbaar hun hoop uitten dat DA gevangen genomen zou worden. Er waren ook prijzenswaardige voorbeelden van mensen uit de vredesbeweging die duidelijk hun solidariteit met DA (en later, de Vancouver Five) uitten in het licht van de aanvallen van de Staat.

de brandaanslagen op

Red Hot Video

De brandaanslagen van 22 november 1982 op 3 Red Hot Video-lokaties in het zuidelijke vasteland van British Columbia waren verreweg de populairste gewapende aanvallen van deze periode. Deze aktie was uitermate succesvol; één vestiging werd in de as gelegd, een tweede werd zwaar beschadigd. In het derde geval werkte het onstekingsmechanisme niet. Het was ook een aktie die door alle delen van de vrouwenbeweging werd omhelsd en gezien werd als uitdrukking van hun woede. Groepen, zo verschillend als de "BC Federation of Women" en de "Feminist Coalition Against Pornography" uit Montreal, omhelsden de aktie publiekelijk. Het werd snel duidelijk dat vrouwen in deze aktie de uiteindelijke mogelijkheid zagen wanneer men gekonfronteerd wordt met de komplette botheid en onverzoenlijkheid van de Staat. Ondanks de ongelukkige gewonden bij Litton Industries waren de campagnes van DA en WFB van 1982, in het algemeen op elk gebied effectief.

Als propaganda akties waren de akties en kommuniquees uitermate scherp en effectief, en goed op grootschalige publieke campagnes aansluitend. We willen herhalen dat mogelijke tekortkomingen op het gebied van de propaganda voor een groot gedeelte gebaseerd waren op het feit dat sympathiserende aktivisten uit de legale geweging de noodzaak om de kommuniquees te verspreiden en diskussies over de hun representerende strategie aan te moedigen, niet inzagen. Pas na de verwondingen bij Litton

begon de beweging over DA en hun strategie te diskussiëren, en diegenen onder ons die de strategie wilden verdedigen werden in een geweldige defensieve positie gedwongen, een erg slechte positie om zo'n complexe discussie te beginnen. Achteraf gezien was het een grote fout om het positieve voorbeeld van de bomaanslag op Cheekye-Dunsmuir met zo weinig aandacht aan ons voorbij te laten gaan. Het feit dat de bomaanslag op Litton de laatste aktie van DA moest zijn bemoeilijkte de gang van zaken nog meer omdat we ons in de tijd van de arrestaties nog middenin de erg complexe discussie rondom die aktie en de verwondingen bevonden.

de arrestaties

Achteraf gezien was de arrestatie van de 'Vancouver Five', op 20 januari 1983, bijna onvermijdelijk. De hoeveelheid organisatie dat deze vijf individuen in isolatie moesten verrichten maakte het welhaast zeker dat ze lang door zouden kunnen gaan. Desalniettemin lijkt het alsof ze bepaalde fouten maakten die op een onvoldoende begrip van politie-taktieken wijzen. Deze fouten moeten herkend, bestudeerd en begrepen worden om ze in de toekomst te kunnen vermijden.

Het feit dat ze in Vancouver bleven wonen en contact met enkele vrienden bleven houden, al was het op laag nivo, was een compleet verkeerde beoordeling van de omstandigheden. Duidelijk is dat als de politie hen als verdachten zag, dat vrienden en kennissen onder observatie zouden komen te staan. Vanaf dat punt was het slechts een kwestie van tijd tot de politie in contact kwam met één of meer van de Five. Als men de politie-versie over de observatie die hen naar de Five leidde, moet geloven (hoewel enkele gedeeltes van het politie-verhaal totaal onwaarschijnlijk zijn), dan is dit precies wat er gebeurde. We moeten lessen leren van de beschikbare informatie over het karakter en de stijl van het politie-onderzoek. Het is duidelijk dat ze zich meer bewust zijn van de idelologische positie van mensen dan wij vaak van hen denken. Ze waren vrij snel in staat een lijst van verdachten op te stellen, en hoewel deze lijst veel personen bevatte die er absoluut niets mee te maken hadden, lijkt het erop dat deze lijst uiteindelijk de sleutel was die naar de 'Five' leidde, waarna het simpelweg een kwestie werd van de noodzakelijke informatie te verzamelen. Het is duidelijk dat ze in staat zijn tot uitgekiende observatie. Ze beweren op bepaalde momenten een enkele verdachte met 8 tot 10 smerissen geobserveerd te hebben, en ze beweren op een bepaald moment Brent in Calgary getraceerd te

hebben wegens een "papier-spoor" dat hij achterliet. Het is ook duidelijk dat ze bereid zijn criminele activiteiten over het hoofd te zien als ze later een betere vangst kunnen doen.

Ze hebben duidelijk mogelijke arrestaties voor gestolen auto's laten gaan, en zeer waarschijnlijk hebben ze de brandaanslagen op Red Hot Video geobserveerd, wachtend op een nog belangrijker arrestatie.

Enkele lessen die we hieruit op kunnen maken zijn duidelijk. Kameraden die zich op deze schaal met illegale activiteiten bezig (gaan) houden moeten bereid zijn geheel ondergronds te gaan, wat inhoudt het verbreken van alle kontakten met hun vroegere omgeving en vrienden. Zulke kontakten, hoewel emotioneel en psychologisch veelbetekenend, zijn vanuit het oogpunt van veiligheid levensgevaarlijk. Politie-observatie is zeer uitgekiend. Als kameraden die zich met klandestiene arbeid bezig houden het uot de weg moeten zien te gaan, moeten ze zich oefenen in counter-observatie. De basis hiervan ligt in de capaciteit om die plaatsen uit de weg te gaan waar de onderzoeken waarschijnlijk zullen beginnen. En natuurlijk is het duidelijk dat ieder beseft dat de politie op de hoogte is van iemands activiteiten, vooral ieder indirekt contact met de smeris, hoe onschadelijk die ook mag lijken, de guerilla noodzaak te verdwijnen en alles te vernietigen dat de smeris in staat zou kunnen stellen hen op te spuren. Dit alles impliceert een hoog-ontwikkelde structuur.

De stadsguerilla vooronderstelt de organisatie van een illegaal apparaat, met andere woorden, woningen, wapens, munitie, auto's en identifikatie papieren.

-RAF


Het lijkt erop, dat, door in het gebied van Vancouver te blijven, door het blijven onderhouden van kontakten met vrienden en door het negeren van veelbetekenende schermutselingen met de wet, de 'Five' hun uiteindelijke arrestatie erg gemakkelijk hebben.

Het Proces.

Als de militaire situatie vanaf het begin moeilijk is, zal de politieke situatie niet minder delikaat zijn; en als een enkele militaire fout de guerillas kan vernietigen, dan kan een politieke fout hun ontwikkeling voor een lange periode tot staan brengen.

-Che Guevara

Omdat bepaalde taktiese fouten waarschijnlijk hebben bijgedragen aan de arrestatie van de 'Five', waren hun suksessen in het verkrijgen van vertakkingen m.b.t. de strategie van het gewapende verzet miniem. Het waren de fouten die door de gearresteerde kameraden en door diegenen van ons die verdedigings-/ondersteuningswerk deden, begaan zijn, die er het meest toe bij hebben gedragen het belang van de bijdrages van DA en de WFB aan het verzet in Canada, onschadelijk te maken.



De benadering door de 'Five' van het juridiese systeem en de processen was een serieuze politieke beoordelingsfout. Door het ontkennen van de verantwoordelijkheid voor de akties, ipv. de akties te verdedigen en de processen als een instrument te benaderen voor een diskussie over de werkelijke onderwerpen en de rol van de gewapende strijd in een 1e Wereld land, deden ze geheel afstand van iedere controle over de processen. Doordat ze alles op alles zetten om hun straffen te minimaliseren, hebben de Five zich in een situatie geplaatst waarin ze de

processen niet aktief konden gebruiken voor propaganda doeleinden zonder hun juridiese strategie in gevaar te brengen. Hierdoor hebben ze meerdere onjuiste percepties opgewekt. Ten eerste erkenden ze de facto het recht van de rechtbank, en hiermee van de staat, over hun akties te oordelen, ipv. de rol van het juridies systeem aan te wijzen als een steunpilaar van klassejustitie van welk nocht een onpartijdig oordeel verwacht kan worden, en zeker niet in het geval van gewapend verzet.

Ten tweede, met de integriteit die ze verloren door de verantwoordelijkheid voor hun akties te ontkennen, verloren ze de ondersteuning van bepaalde sekties van de bevolking - inklusief de jury. Deze fouten werden nog verergerd door het feit dat ze de zaak uiteindelijk in de handen van advokaten hebben gelegd en hun hoop vestigden op juridiese twistpunten wat betreft de legitimiteit van het af luisteren van telefoongesprekken, en soortgelijke details van juridiese haarkloverij. Zo'n houding van vertrouwen in het juridiese systeem droeg slechts bij aan de verdere mystifikatie rondom de theoretiese "neutraliteit" van de rechbanken, en daarmee van de Staat.

De reaktie van de ondersteuningsgroep was de milde eis van het "recht op een eerlijk proces" over te nemen. Hoe meer we met deze eis werkten, hoe meer we onszelf politiek insloten. Als de Five bleven volhouden onschuldig te zijn en wij een "eerlijk proces" eisten, dan waren we de facto afgesloten van de elementaire diskussie over de akties en de rol van gewapende strijd in Canada. Als we over de akties gevraagd werden, waren we door onze lijn gedwongen het onderwerp van gewapende strijd als sekundair of zelfs inkonsekvent te behandelen. Hoewel de Five zich hier tegen verzetten, deden ze het op een zwakke manier.

"We weten dat als er zoiets als eerlijke processen en rechtvaardigheid bestond, we vrij rond zouden lopen. Maar er is geen rechtvaardigheid en we zullen geen eerlijk proces krijgen. Maar omdat het soms mogelijk is de tegenstellingen die inherent zijn aan het demokratiese juridiese proces van de bourgeoisie (die resulteren uit de noodzaak voor wetgevers om eerlijk en legitiem te lijken) uit te buiten, zullen we participeren in de façade van de rechtszaal om te proberen de juridiese aanval op ons te minimaliseren."

-Julie, Ann, Gerry, Doug, Brent
"Free the five Newsletter"
March 13, '83.

(Het was pas in nummer 7 van de "Free the Five Newsletter", van 16 november 1983, dat vier van de

Five zich voor het eerst publiekelijk verzetten tegen de strategie van een "eerlijk proces", welke op dat moment al bijna 10 maanden liep.

"Veel van de politieke arbeid die rond deze zaak is verricht, is geconcentreerd geweest op een werkwijze die gericht is op het "recht op een eerlijk proces", en op de misdragingen in de werkwijzes van de media, politie en openbaar ministerie. We zouden het politieke werk in onze zaak geconcentreerd willen zien op wat wij als de werkelijke onderwerpen beschouwen: milieubescherming, feminisme, anti-imperialisme, en radikaal aktivisme."
-Ann, Gerry, Doug, Brent

Toch, ondanks deze verklaringen, veranderde de ondersteuningsgroep niet van werkwijze. We gingen door ons werk te oriënteren op excessen en onrechtmatigheden van de Staat en het uitgeven van informatie, maar weigerden ons bezig te houden met het centrale debat: Wat is de rol van gewapend verzet in Canada? Hoe kan hier militant verzet worden opgebouwd?

Als we proberen de redenen aan te wijzen waarom we niet positief hebben gereageerd op de situatie die de arrestaties en processen ons voorzetten, komen verschillende zwakheden naar voren. Zowel de gevangenen als hun verdedigings-/ondersteuningsgroep zagen de juridiese ervaring, zowel de rechtbanken als de bajes, niet als een integraal onderdeel van de gewapende strijd.

De Five gaven niet het voorbeeld om de rechtszaal als platform voor propaganda te gebruiken en de bajes als een centraal element in de konfrontatie tussen onderdrukking en verzet. Van onze kant belandden we in de val door te geloven dat we op de één of andere manier onze vrienden konden redden door onze aandacht te richten op de tegenstellingen binnen het juridies systeem van de Staat en de gewapende akties van DA en de WFB naar de achtergrond te drukken.

De royale afwijkingen die in dit scenario verschenen werden nooit op een afdoende manier hersteld omdat er nooit een gezamenlijke conceptie van politiek in het algemeen of van de processen in het bijzonder tussen de Five en hun ondersteuners is ontstaan. Om-at er door de gevangenen geen solide politieke analyse van de situatie werd opgesteld en de ondersteuningsgroep er geen ontwikkelde, ging de mogelijkheid de processen te gebruiken om de steun aan de gewapende strijd op te bouwen, verloren.

De situatie verslechterde toen de schuld-pleidooien werden ingediend. Op 17 maart 1984 bekenden Julie en Geery zich schuldig. Julie bekende schuld aan 'samenzwering om een Brinks-pantserauto te overvallen'

'poging tot brandstichting van de Red Hot Video in Port Coquitlam', 'autodiefststal', 'bezit van explosieven', 'bezit van wapens die de openbare orde in gevaar brengen', en de 'bomaanslag op Litton'. Gerry diende dezelfde schuldbekentenis in, minus het bezit van explosieven en de bomaanslag op Litton. Op 4 juni 1984 bekende Ann schuld aan de bomaanslag op Cheekye-Dunsmuir, de aanslag op Litton, bezit van explosieven en bezit van wapens. Ann was toen al schuldig bevonden aan samenzwering om een Brinks-pantserauto te overvallen, bezit van explosieven, bezit van gestolen goederen, diefstal van voertuigen en inbraak. Op 8 juni bekende Doug schuld aan de bomaanslag op Cheekye-Dunsmuir en Brent bekende schuld aan bezit van wapens en bezit van explosieven, nadat hij al schuldig was bevonden op dezelfde aanklachten als Ann in het eerste proces. De wens om een eind te maken aan de dode tijd in het licht van eindeloze processen is begrijpelijk, vooral gezien het feit dat de uitkomst van het eerste proces nauwelijks een overwinning was vanuit een juridies perspectief. De schuldpleidooien lieten weinig ruimte om politiek nog iets goed te maken, als gevolg van de verdediging/ondersteuning politiek die bijna geheel gericht was op het "recht op een eerlijk proces". Bijzonder schadelijk was Gerry's beslissing om een schuldbekentenis voor de WFB-akties te aksepteren als onderdeel van een bekentenis-overeenkomst. Dit was bijzonder verward doordat de WFB algemeen werd gezien als een vrouwengroep, en de aktie als één die alleen door vrouwen was uitgevoerd. Terwijl Gerry's beslissing om puur uit prakties oogpunt schuld te bekennen, voor die sympathisanten die dichter bij het proces van deze beslissing stonden, nog werd begrepen, was dit niet noodzakelijk zo voor de bredere politieke beweging die de processen volgde, van wie sommigen zelfs onaangenaam verrast werden. (We hadden zo'n effectief werk gedaan mbt. onze "recht op een eerlijk proces"-kampagne, dat sommigen in de politieke beweging echt geloofden dat de Five onschuldig vervolgd waren, en toen ze hoorden van de schuld-pleidooien, voelden ze zich verraden). Dit is een duidelijke uiteenzetting van hoe effectief we de belangrijkste onderwerpen van ons verdedigings/ondersteuningswerk hadden begraven). En het bleef onduidelijk of de WFB nu werkelijk een uiteenzetting van verzet van vrouwen was geweest, of dat het simpelweg DA was die om redenen van politieke uitwerking een andere naam had gebruikt. Gegeven de massale populariteit van de WFB, vooral in de vrouwenbeweging, was het introduceren van zo'n onduidelijkheid een politieke fout. Het was pas tijdens de veroordelingen dat de eerste echte poli-

tieke verklaringen van de Five kwamen, en dit was anderhalf jaar na de arrestaties en bijna twee jaar na de laatste aktie. Op 5 juni 1984 las Ann haar verklaring voor. In deze lange, welsprekende en krachtige verklaring stond, oa:

"Toen ik pas was gearresteerd, werd ik geïntimideerd en ingesloten door de rechtbanken en de bajes. Deze angst legde de basis voor het geloof dat als ik het juridische spel mee zou spelen, ik vrijgesproken zou worden of een lagere straf zou krijgen. Dit geloof verduisterde mijn gezichtsveld en verleidde me te geloven dat ik van het juridies systeem een kans zou krijgen. Maar deze afgelopen acht maanden in de rechtbank hebben mijn waarnemingen scherper gemaakt en mijn politieke overtuiging verscherpt waardoor ik zie dat het juridies systeem zwendel is en dat politieke gevangenen 'een gemarkeerd spel kaarten gedeeld krijgen'. Ook al wist ik dat enkele militante akties geen revolutie zouden veroorzaken of deze projekten zouden stoppen, geloofde ik dat het nodig was de ontwikkeling van een ondergrondse verzetsbeweging te beginnen die in staat was tot sabotage en onteigening en vrij van politie-observatie zou kunnen werken. De ontwikkeling van een effectieve verzetsbeweging is niet iets wat met een vloek en een zucht klaar is - het heeft tientallen jaren van evolutie nodig. Het moet ergens beginnen, met kleine aantallen, en of het al dan niet groeit, effectief en succesvol wordt, zal ervan afhangen of we er al dan niet in slagen het te laten gebeuren".

Als laatste werd Brent op 25 juni '84 veroordeeld en las hij zijn procesverklaring voor. Een klein gedeelte daaruit:

"Illegale activiteiten waren één gedeelte van mijn aktivisme in de strijd, tegen de onrechtvaardigheden en bedreigingen van het leven die zich in de moderne industriële beschaving en het politieke van ekonomiese systeem van imperialisme manifesteert. Het eerste doel van iedere illegale aktiviteit waarin ik betrokken was, was de strijd verder te ontwikkelen en daarmee aan de mogelijkheid van een betere wereld bij te dragen - een wereld waarin alle mensen uiteindelijk in vrijheid en internationale eenheid kunnen leven. Zelfs als dit niet tijdens mijn leven zal gebeuren, is het mijn hoop dat ooit onze nakomelingen in zo'n wereld zullen leven."

De procesverklaringen waren krachtige politieke verklaringen en werden als zodanig ontvangen. Zo goed als de procesverklaringen

waren - toch, omdat ze aan het eind van een lang en intensief proces kwamen, dienden ze niet als een uitgangspunt voor een discussie. Hadden zulke verklaringen al vroeg tijdens het juridische proces gekomen en hadden de steunkomitees er voor gekozen de nadruk te leggen op de politiek inherent aan de akties en de en de bijgaande komunikes, dan had het politieke potentieel van de processen wellicht gerealiseerd kunnen worden. Zoals het nu ging kwamen de politieke onderwerpen simpelweg te laat op de voorgrond.

het hoger beroep

Nog een harde slag kwam met Julie's beslissing met haar vroegere kameraden te breken en haar dwalingen te erkennen.

In een emotioneel geladen voorstelling gebruikte Julie haar hoger beroep om de meeste verantwoordelijkheid voor DA en de WFB bij Ann en Brent te plaatsen, en Brent in het bijzonder, die ze meermaals als de leider en planner identificeerde. Ze beweerde geteisterd te zijn om bij de groep te komen, jong en licht ontvankelijk te zijn geweest, een toestand die ze als een adolescentische crisis beschreef, en afgemat en 'gekneed' te zijn geweest door konstante druk en scheldpartijen. Ze beweert dat haar schijnbare gedrevenheid voor revolutionaire aktiviteit, zoals die op telefoontaps en af luisterapparatuur was opgenomen, niet representatief was voor haar ware gevoelens, maar deel van een poging om hard over te komen met de bedoeling de konstante kritiek waar ze slachtoffer van was, af te weren. Ze ging zelfs zo ver te suggereren dat ze de groep zou hebben verlaten, maar dat ze bang was dit ook werkelijk te doen nadat ze Marighella's "Mini-Manual of the Urban Guerrilla" had gelezen, waarbij ze beweert dat Marighella zei dat iedereen die de guerrilla verlaat geliquideerd moet worden.

Het is belangrijk om in het voorbijgaan op te merken dat Marighella dit niet zei. Wat hij in feite zei met betrekking tot de guerrilla;

Als hij (een guerrilla) niet tegen de moeilijkheden opkan, of weet dat hij het geduld mist om te wachten, is het beter zijn rol op te geven voordat hij zijn gelofte geweld aan doet, want hij mist duidelijk de voor een guerrilla noodzakelijke fundamentele kwaliteiten.

Julie's lapwerk-verhaal van leugens, verdraaiingen en paranoia was duidelijk bedoeld om haar eigen huid te redden; de kwaliteit van haar verhaal, de mate waarin het binnen de standaardlijnen van de Staat

mbt. guerrilla-politiek past, de mate waarin het pasklaar is gemaakt voor dueleinden van counter-insurgency, duiden erop dat ze slachtoffer moet zijn geworden van zeer intense druk door de politie, dat ze als werktuig in de bredere politieke strategie is gebruikt. De hoge straf die Julie kreeg was zonder twijfel onderdeel van een strategie om haar geesteskracht te breken, zodat ze open zou komen te staan voor benaderingen door de Staat. Ten einde deze excessieve straf gereduceerd te krijgen was Julie bereid zich te mengen in iedere kruiperij die maar geboden was en haar vroegere kameraden, Vooral Ann en Brent, welke beide het hoger beroep voor zich hadden, af te schilderen als gestoord en onverantwoordelijk, zo niet door en door meedogenloos slecht. Het resultaat was voorspelbaar. Ann en Brent werd het hoger beroep geweigerd. Van haar kant kreeg Julie vijf jaar strafvermindering van twintig naar vijftien jaar voor haar propaganda-rol in de aanval van de Staat op Ann en Brent in het bijzonder, en de guerrilla in het algemeen.

bajes

Met het einde van de beroepen kwam ook een einde aan de 'Vancouver Five' als een publiek onderwerp en de kameraden verdwenen uit het oog van het publiek om hun straffen uit te zitten.

In Ann's geval levenslang, in Brent's 22 jaar, voor Gerry tien en Doug 6. Zoals ook het geval was bij hun processen, hebben ze hun tijd in de bajes of de repressie waar ze zich voor gesteld zien, niet gebruikt als springplank voor een discussie over guerrilla strijd/verzet. In plaats van zich continu tot politieke gevangenen te verklaren hebben ze zichzelf geassimileerd in de anonimiteit van het bajes-milieu. Dit heeft tot een situatie geleid waarin hun moedige daden van verzet en hun gehele strategie zoals die tot uitdrukking kwam in de komunikes en de procesverklaringen, door iedereen vergeten zijn, op een paar kleine, geïsoleerde groepjes van sympathisanten na.

Resumerend hebben de Five en hun sympathisanten niet hun potentiële rol gespeeld bij het bevorderen van en het begrip over gewapende strijd binnen de Canadese Staat.

Dit gebrek is veroorzaakt door zwaarwegende tekortkomingen in ons politieke begrip van de realiteit. We hebben de mogelijkheden om de strategie van de gewapende strijd, zoals die aanwezig was tijdens het proces, niet herkend en benut. Hierdoor zijn de gunstige gelegenheden die door de akties van DA en de WFB werden blootgelegd, verloren gegaan. De mystificerende eis van het "recht op een eerlijk proces" leidde

nergens toe en diende slechts het sleutel-onderwerp, gewapende strijd in Canada, te vernietigen. Howel de geschiedenis van DA en de WFB zonder twijfel een stempel hebben gedrukt of Canadees Links, en howel het concept van gewapend verzet op een praktische manier op de agenda gezet is waardoor het nooit meer het niet-onderwerp zal zijn wat het voor deze ervaring was, toch hebben we tot aan de dag van vandaag de fouten die we hebben gemaakt niet echt overwonnen. Het lijkt erop dat zowel de Five als hun sympathisanten, na het lijden van deze nederlaag, zich hebben afgekeerd van de discussie over gewapende strijd om hun energie ergens anders op te richten.

Als we de gemaakte fouten willen overwinnen, moeten we deze fouten kritisch bestuderen, zo ook de gebeurtenissen rondom DA, de WFB en de Vancouver Five. Hoe pijnlijk het ook mag zijn, we moeten de fouten en tekortkomingen van zowel de gevangenen als hun sympathisanten aanwijzen en ze eerlijk behandelen. We kunnen veel leren door de nationale bevrijdingsstrijd te bestuderen van Derde en Vierde Wereld volkeren in de Derde Wereld, West-Europa en de VS, zo ook door het bestuderen van de geschiedenis en huidige praktijk van de staats-guerrilla bewegingen in de VS en westeuropa. En natuurlijk moeten we de verantwoordelijkheid onder ogen zien onze eigen praktijk in Canada te ontwikkelen.

We hebben het bovenstaande niet geschreven als een aanval op de gevangenen of hun ondersteuningsgroep. We betuigen onze liefde en solidariteit aan de gevangen kameraden die zo veel hebben bijgedragen aan de totstandkoming van gewapende strijd in Canada. We betuigen ook onze liefde en solidariteit aan al diegenen die eraan gewerkt hebben de gevangen kameraden te ondersteunen, en al diegenen die vechten voor revolutionaire verandering.

We zien geen manier bepaalde kritiek uit de weg te gaan gegeven de huidige situatie waarin Canadees Links zich bevindt. Echter, we hebben bovenstaande kritiek niet geschreven als een persoonlijke aanval op wie dan ook, noch om verdere splitsingen in de beweging te creëren, maar in de hoop een oprechte discussie rond de ervaringen van gewapend verzet tot stand te brengen en in de hoop er toe bij te dragen de strijd vooruit te brengen.

Het is beter om handelend fouten te maken, dan niets te doen uit angst voor fouten. Zonder initiatief is er geen guerrilla-strijd.

-Carlos Marighella



Over het ontstaan van de misdaad
door het wekken van
volstrekt irreële voorstellingen

als verzachtende omstandigheid
zou alleen kunnen gelden
dat de verdachte aan deze daad
niet alleen schuldig is
maar dat veeleer
de mogelijkheid bestaat

dat hij
op een tijdstip
toen de verordening
omtrent het verbod van contacten
nog niet bestond

bij voortduring

volstrekt eenzijdig
zonder vergelijkingsmogelijkheden
is beïnvloed

door links-
extremistisch informatie-
en propagandamateriaal
dat zijn advocaten hem

als koeriers

konden verschaffen
en waaruit
voor hem

de volstrekt irreële voorstelling
van een politieke situatie
met revolutionaire stemming
kon voortvloeien
alsof de volksmassa's er slechts

reikhalzend

op zaten te wachten om onder de knoet

van een handjevol
extremisten
en terroristen

eindelijk

gelukkig te worden

(letterlijk geciteerd uit een vonnis van het kantongerecht Berlijn-Tiergarten van 13 sept. 1977, waarin een oorvijs werd bestraft die een staatsdienaar was toegediend door Ronald Klöpffer)